

Kasr-1

Arifan

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

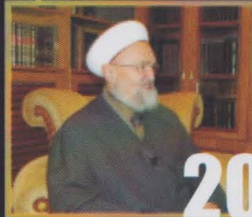
**Ey Beni Cânı Gibi Seven Ümmetim!
Hem Seve Cânı Gibi Her Sünnetim.****HAYRETTİN KARAMAN:****"KUR'ÂN'IN HEDEFİ EHLİ KİTAB'IN İSLÂM'A GİRMESİ DEĞİLDİR"
SÖZÜYLE NE DEMEK İSTİYOR?!**

Ahmet Mahmut ÜNLÜ (Cübbeli Ahmet Hoca)

Sayfa 8

Kadir MISIROĞLU
İKİNCİ FETRET DEVRİ BİTERKEN

12

Röportaj
NURİ ERKAN HOCAEFENDİ

20

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER
KUR'AN VE SÜNNETE
GÖRE TESETTÜR

30

34

Mehmet TALÛ
MEVLİD GECESİAli EREN
RASULULLAH'IN ÜSTÜNLÜĞÜNE
TAHAMMÜLSÜZLÜK ÖRNEKLERİ...

Mevlâ Teâlâ'ya sonsuz hamd-ü senâlar, Peygamber Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâm'a, Onun Âl ve Ashâbına sayısız salât ve selâm olsun.

Rebiu'l-Evvel ayının on ikinci gecesine tevafuk eden 25 Şubat 2010 Perşembe gününü, Cuma gününe bağlayan gece **Mevlid Gecesi**'dir. Rabbim Mevlid Gecesine ulaşıp, o geceyi en güzel şekilde ihyâ etmeye bizleri muvaffak eylesin.

O gece; kıyamete kadar gelecek olan bütün insanlara peygamber olarak gönderilen, tüm insanlığa dünya ve ahiret saadetinin reçetesini sunan Hz. Muhammed Mustafa (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) dünyaya teşrif etmiştir. O gece Müslümanların bayramı, sevinç ve sürur günü olmalıdır. Efendimiz doğdu diye sevinen, sevincini izhar edenler, biiznillah affa ve mağfirete nail olurlar.

Rivayet edilir ki:

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) dünyaya teşrif ettiğinde, Ebu Lehebin cariyesi Süveybe Hatun koşarak müjde getirdi:

- Müjdeler olsun! Kardeşin Abdullahın bir oğlu oldu.

Ebu Leheb bir yeğeni olduğu müjdesini duyunca, sevincinden cariyesini azad etti.

Tabi öldükten sonra Abbas (Radyallahü anh) onu rüyasında gördü ve sordu:

- Durumun nedir, ne haldesin? dedi ki:

- Çok sıkıntı ve azap içindeyim. Fakat pazartesi günleri işaret ve baş parmağım

arasından sulanarak azabım hafifletiliyor.

Ebû Leheb gibi aleyhinde "Tebbet süresi" nazil olan ve imansız ölen biri bile, Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in doğumuna sevindiği için azabı hafifletiliyorsa, ya Ona inanarak, severek doğumuyla sevinç duyan ve o geceyi ihya eden kimseler azab olunur mu?

"Bir şeyi çok seven, ondan çokça bahseder."

Bizlerde Rebiu'l-Evvel ayının başından sonuna kadar, elimizden geldiği ve dilimizin döndüğünce Gülleri Efendisinden bahsedelim ve sevgimizi bu vesileyle ıspat edelim.

Hiçbir kimse yok ki Efendimiz hakkında söylenenler ve yazılanlar, onun hakkında da söylenmiş ve yazılmış olsun. Tabi bunda Saadet Asrının kahramanları olan Ashâb-ı Kirâm'ın şüphesiz çok büyük payı var. Onlar, Efendimizin yaşantısına; oturmasına kalkmasına, yemesine-içmesine kadar, her şeyine son derece dikkat

ettiler. O'na uymak husûsunda azamî derece gayret gösterip, kendilerinden sonraki nesillere de bunu en ince ayrıntısına kadar aktardılar. Dolayısıyla, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'den başka yaşantısı hakkında böylesine geniş bir malûmat hiç kimse için verilmemiştir.

Bu güne kadar Sevgili Peygamberimiz hakkında pek çok kitaplar telif edilmiş, kasîdeler yazılmış, beyitler inşâ edilmiştir. Ne kadar yazılsa, ne kadar anlatılsa ve övülse yine de eksik ve noksandır. Nitekim Onun âşıklarından Seyyid Mustafa İsmet Garîbullah büyük şeyh efendi "Risâle-i Kudsiyye" isimli eserinde buyurduğu gibi:

"Ne mümkün vasfolunmak ol Habîbi Anâ vassaf hemen Allah karîbi."

Resûlüllâh'ı tam olarak anlatabilmek mümkün değildir. Zîrâ vasıflarını, sıfatlarını tam olarak bilmiyorsun ki anlataşın. Onu en güzel târif edecek olan, Onun ziyâde yakını Allâh-ü Teâlâ'dır. O'nu Allah sevmiş ve övmüş. Kur'ân-ı Kerim'de pek çok yerde Kendi ismiyle birlikte zikretmiş. Kelime-i tevhidde bile Onun ismini yanına koymuş. "Lâilâhe illallâh" deyip, "Muhammedün Resûlüllâh" demedikçe Allah bu îmânı kabul etmiyor. Demek ki Muhammed Mustafa (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ile aramızı düzeltmeden, Mevlâ ile aramızın iyi olmasına imkân yok... O halde bu Mevlid Gecesinde Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e olan sevgimizi, ilgi ve alâkımızı iyice gözden geçirelim. Sevmenin tabi olmayı gerektirdiği bilinciyle hareket edip O'nun sünnetlerine mümkün mertebe uyarak nurlu yolundan ayrılmayalım.

Kıymetli Arifan okurları;

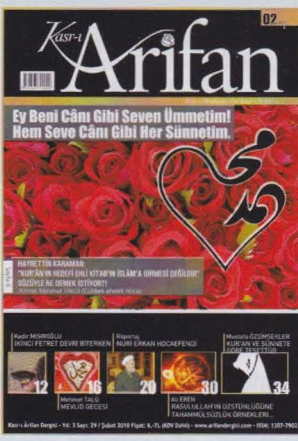
Arifan dergimizin bu ay ki konuğu, Mahmud Efendi Hazretleri'nin kendisine "İmamı Âzam" lakabını verdiği Nuri Erkan Hocaefendi.

İlim tahsiline geç yaşlarında başlamasına rağmen azmi ve gayreti neticesinde âlim olmasından tutunda, parasızlıktan okuyamayacak derecede fakir iken, Efendi Hazretleri'nin duâsı bereketiyle zengin olmasına kadar ibret dolu bir hayat hikâyesi okuyacaksınız. Rabbim ibret alıp, istifade etmek nasip eylesin.

Şimdiden tüm okurlarımızın Mevlid Kandilini tebrik ediyor, hakkımızda hayırlara vesile olmasını Rabbimden niyaz ediyorum...

Mustafa Özsimsekler

mustafaozsimekler@arifandergisi.com

Şubat 2010 - Yıl 3 Sayı 27
ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına
İmtiyaz Sahibi
Bariş SEZEK

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Grafik Uygulama
Fatih ARAZ

Arifan Ajans
Hakan SELÇUK

Muhasebe Müdürü
Mustafa YARDAŞI

Temsilci Sorumlusu
İlhan GÖRÜR
Ahmet Özcan Derici

Abone Dağıtım
Murat Erdoğan

Abone Sorumlusu
Yusuf Bulut

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
60,- TL

Yurt Dışı Abonelik Bedeli (Yıllık)
65 Euro

Abonelik için Banka Hesap Noları
Türkiye Finans (Yavuz Selim Şb.)

TL IBAN: TR90 0020 6000 5300 8624 5900 03

Türkiye İş Bankası (Fatih Şb.)

TL IBAN: TR390006400000110201694996

USD IBAN: TR930006400000210200732458

EUR IBAN: TR820006400000210200732462

Bank Asya (Fatih Şb.)

TL IBAN: TR830020800022023097800001

POSTA ÇEKİ

Hesap No: 5911942

Hesap Sahibi: Arifan Yayın Film

Adres

Defterdar Mah.

Meşatlık Sk. No: 8 (Halk Ekmek Fabrikası Yanı)

Eyüp/İST.

Tel: 0212 521 93 92

Faks: 0212 534 43 75

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

Türmatsan 2010

*Dergimizde yayınlanan yazı, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam verenine aittir.

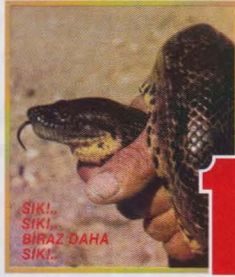
6

Mahmud Efendi Hazretleri Şeyhi Ali Haydar Efendi Hazretleri'nin Gelininin Cenazesine İştirak Etti

HAYRETTİN KARAMAN: "KUR'ÂN'IN HEDEFİ EHLİ KİTAP'IN İSLÂM'A GİRMESİ DEĞİLDİR" SÖZÜYLE NE DEMEK İSTİYOR?!

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

8

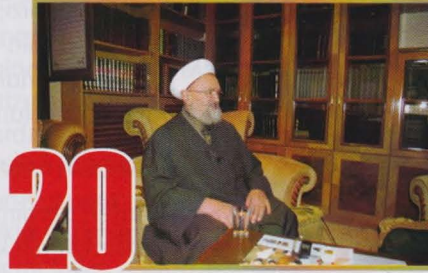
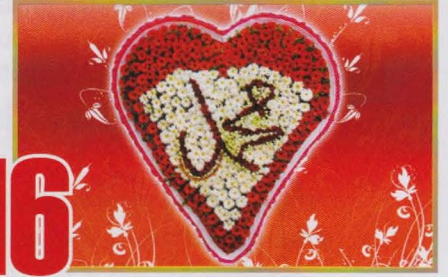

12

İKİNCİ FETRET DEVRİ BİTERKEN!
Kadir MISIROĞLU

MEVLİD GECESİ
Mehmet TALÛ

16

20

RÖPORTAJ
NURİ ERKAN HOCAEFENDİ

DÜZ ADAMIN GÖLGESİ DE
DÜZ OLUR

İsmail MÜFTÜOĞLU
(Adalet Eski Bakanı)

28

30

RASULULLAH'IN ÜSTÜNLÜĞÜNE
TAHAMMÜLSÜZLÜK ÖRNEKLERİ...

Ali EREN

KUR'AN VE SÜNNETE GÖRE
TESETTÜR

Mustafa Özşimşekler

34

PEYGAMBER EFENDİMİZ
(SALLALLAHÜ ALEYHI VE SELLEM)'İN
ÜSTÜN VASIFLARI

Adem ŞENER

38

ANA BABAYA İTAAT
Ali Ulvi UZUNLAR

42

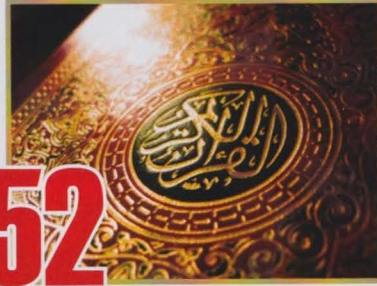
FIKHÎ SUALLERİNİZE CEVAPLAR
Ahmet Mahmut ÜNLÜ

44

DUÂLAR VE ZİKİRLER

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

52

68

BİTKİLERİN ÖZELLİKLERİ
Dr. Ömer COŞKUN

Mahmud Efendi Hazretleri Şeyhi Ali Haydar Efendi Hazretleri'nin Gelininin Cenazesine İştirak Etti

Üstâdımız Hacı **Mahmud Efendi** (*Kuddise Sirruhu*) Hazretleri'nin Şeyhi **Ali Haydar** Efendi (*Kuddise Sirruhu*) Hazretleri'nin hayattaki son mahdûm-u âlîleri olan Hâfız **Bahattin Gürbüzler** ağabeyimizin zevce-i muhteremeleri olan **Nurhayat Gürbüzler** Hanım Efendi bir süredir yoğun bakımda bulunduğu Vakıf Gurebâ hastanesinde 11 ocak pazartesi günü Rahmân ve Rahîm olan **Allâh-u Te'âlâ**'nın rahmet-i vâsi'asına intikal etmiş bulunmaktadır.

Üstâdımız Hacı **Mahmud Efendi** (*Kuddise Sirruhu*) Hazretleri de 12 ocak salı günü Fatih Camiinde kılınan cenaze namazına iştirâk buyurmuş ve cenazenin sonunda namaza iştirak edenleri selamlamasının ardından: "**Allâh-u Te'âlâ** cenaze namazını kılmış olduğumuz bu meyyiteye rahmet eylesin, arkadaşlarına da (namazlarını kılmış olduğumuz diğer meyyit ve meyyitelere de) rahmet eylesin, kılanlara da rahmet eylesin" diye duada bulunmuş, hitâmında ise "el-Fâtîha" buyurarak meyyitenin ruhuna ihdâda bulunmuştur.

Cenaze namazının ardından **Nurhayat** annemiz Sakızağacı Mezarlığı'nda bulunan **Ali Haydar** Efendi (*Kuddise Sirruhu*) Hazretleri'nin kabri şerîfinin yanındaki âile kabristanına defnedilmiştir.

Allâh-u Te'âlâ kendisine ğarka-i ğarîk rahmetler eylesin, kabrini nûr eylesin, makamını cennet eylesin, derecesini âlî eylesin ve bî nazîr olan yüce kayınpederinin şefaati uzmâlarına nâil eylesin. Geride bıraktığı muhterem eşi Hâfız **Bahattin Ağabeyimize**, oğlu **Ali Haydar Ağabeyimize**, kızı **Melek Teyzemize** ve sâir ahfâdına sabrı cemîl, ecri cezîl ve âmâl-i sâlihât ile geçecek hayırlı uzun ömürler ihsân eylesin. Âmîn, Yâ Mu'în!

Ali Haydar Efendi Babamızın, ehli beytinin ve hâssaten **Nurhayat Annemizin** ruhları için el-Fâtîha.

Mahmud Efendi Hazretleri'nin yanında Şeyhi Ali Haydar Efendi Hazretleri'nin hayattaki son mahdûmu Hâfız Bahattin Gürbüzler

Mahmud Efendi Hazretleri Cenazede Dua Ederken

HAYRETTİN KARAMAN: "KUR'ÂN'IN HEDEFİ EHLİ KİTAB'IN İSLÂM'A GİRMESİ DEĞİLDİR" SÖZÜYLE NE DEMEK İSTİYOR?!

“Ey Rabbimiz! Bizi hidayete erdirdikten sonra kalplerimizi kaydırma” diye dua eden kullarını metheden Allâh-u Te‘âlâ’ya nihâyetsiz hamd-ü senâlardan, “Benim (müşrik olan davet) ümmetinden yahut Yahudilerden veya Hristiyanlardan herkim beni duyar da sonra bana inanmazsa cehenneme girer” (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:19562, 32/332; İbni Ebî Şeybe, el-Musannef, 10/25) buyuran Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e ve âl-i eshâbına mîzan dolusu salât-ü selamlardan sonra!!!

Bu başlık altında bir reddiye yazmamın sebebi, Yeni Şafak gazetesinin 50. hizmet(!) yılını kutladığı Hayrettin Karaman’ın akıllara ziyan ve ezber bozan şu sözlerini okumam olmuştur. Kendisi “polemik değil diyalog” isimli kitapta geçen bir sözünde:

Peygamberimiz “Yahudi mutlaka Müslüman olsun!” demiyor; “Hristiyan mutlaka Müslüman olsun!” demiyor. Diyor ki: “Yahudiler ve Hristiyanlar tek Allâh’a inansınlar, ahirete inansınlar ve kendi kitaplarında da bulunan iyiliklere göre yaşasınlar (yani bizim amel-i salih

dediğimiz şeyler); beni de sahtekârlıkla, yalancılıkla itham etmesinler. Getirdiğim kitabı da şuradan buradan çalıntı olduğunu söylemesinler.” Dolayısıyla “Bu takdirde onlar da cennete giderler” demiş oluyor. (polemik değil diyalog, sh:35) şeklinde bir hezeyanda bulunmuştur.

Noktasına virgülüne dahi dokunmaya tenezzül etmeden naklettiğimiz bu görüşü okuyanlar:

“Bu sözün sahibi meşhur bir hocadır, elbet bir bildiği vardır” diyecekseler, elbet Allâh-u Te‘âlâ’nın da onlara bir buyurduğu vardır. Nitekim Allâh-u Te‘âlâ:

“(Habîbim! Seninle diğer peygamberler arasında bulunan farkı açıklamak üzere tüm kullara) de ki: “Ey insanlar! Şüphesiz ki ben, O Allâh’ın sizin hepinize (göndermiş olduğu) elçisiyim ki, göklerin ve yerin (saltanat ve) mülkü sadece Kendisine aittir, O’ndan başka hiçbir ilâh yoktur, O diriltir ve öldürür!”

O halde Allâh’a da, Allâh’a ve (indirmiş olduğu) kelimelerin (in tümün)e inanmakta olan O Nebiy-i Ümmî Rasûlüne de îmân edin ve (kuru bir tasdikle yetin-

meyip, dînini yaşamakla yükümlü olduğunuzu kabullenerek) ona hakkıyla tâbi olun ki hidâyet bulabilesiniz!” (A‘râf Sûresi:158) buyurmuştur.

Şimdi bu âyet-i kerîmede Allâh-u Te‘âlâ Habîbine, bütün insanları Kendisine îmâna dâvet etmesini emrederken, Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in bu emri yerine getirmemiş olduğu nasıl düşünülebilir?!

Bu görüşün sahibi Yahudi ve Hristiyanları insan sınıfından kabul etmeyip bu âyete muhatap saymıyorsa buna bir diyeceğimiz yoktur.

Ama onları insan kabul ettiği ve bu âyet-i kerîmenin Allâh-u Te‘âlâ’nın kelâmı olduğuna inandığı halde, hâlâ Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in onlara peygamber olarak gönderilmediğini, dolayısıyla Ehli Kitab’ın ona inanıp tâbi olmadan da hidâyete ereceğini ve cennete gireceğini söyleyebiliyorsa, bizim diyeceğimiz ancak:

“Ey Rabbimiz! Bizi hidâyete erdirdikten sonra kalplerimizi kaydırma!” duâsı olur.

Allâh-u Te'âlâ Habîbine:

“Ey Rasûl! Sana Rabbinden indirilmiş olan vahyi tebliğ et, eğer bunu yapmazsan O'nun elçiliğini tebliğ etmiş olmazsın” (Mâide Sûresi:67) buyurmuşken, bir Müslüman **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in, bu tebliğ vazîfesini ihmal ettiğini nasıl düşünebilir?

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bu vazîfesini elbette tam mânâsıyla ifâ etmiştir, hem de döneminin en büyük gücüne sahip olan krallara dahi bu tebliği en ileri düzeyde ulaştırmıştır.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in, Rum kralı Hrakl'e yazdığı mektupta geçen “...İslâm'a gir ki kurtulasın! Allâh da sana ecirini iki kat versin. Eğer yüz çevirirsen, bütün etbâ'mın günahı senin üzerine yüklenecektir!” (Buhârî, Bed'ü'l-vahy:1, no:7, 1/9) ifadeleriyle Hristiyanları İslâm'a davet edişi kimsenin inkâr edemeyeceği bir hakıktır. Hal böyleyken **Hayrettin Bey**'in: “Peygamberimiz ‘Yahudi mutlaka Müslüman olsun!’ demiyor, ‘Hristiyan mutlaka Müslüman olsun!’ demiyor” sözü ne anlama geliyor?!

Ayrıca Allâh-u Te'âlâ Kur'ân-ı Kerîm'in birçok âyet-i kerîmesinde Ehli Kitap olan Yahudi ve Hristiyanların âhirette bir bahane ortaya koyamaması için kendilerine âhir zaman Peygamberi **Muhammed Mustafâ** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i gönderdiğini beyan etmiştir. Nitekim onlara hitaben:

“Ey Ehli Kitap! Gerçekten (insanlar kendilerine) **peygamberler** (göndermemiz)den bir (kesinti ve) **fetret üzere** (bulunuyorlar) **iken size Rasûlümüz gelmiştir.**

O size (dinin hükümleri hakkında) **tam mânâsıyla açıklama yapmaktadır, tâ ki siz: ‘Bize ne bir müjdeleyici, ne de bir uyarıcı gelmemiştir!’** diyemeyesiniz!

İşte muhakkak size büyük bir müjdeleyici ve tam bir uyarıcı (olan Muhammed (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)) **gelmiştir. Allâh** (peygamberlerini peş peşe ve ara ara göndermek dâhil) **her şeye** (gücü yeten bir) **Kadîr'dir.**” (Mâide Sûresi:19) buyurarak, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i Ehli Kitap'a niçin gönderdiğini açıklamıştır.

Diğer âyet-i kerîmelerinde de: “**Ey kitap ehli** (olan Yahudi ve Hristiyanlar)! **Gerçekten de size Rasûlümüz gelmiştir ki; o size kitap**(larınızın beyan etmiş olduğu; **Muhammed** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in evsafından ve recm âyeti gibi konular)**dan gizlemekte bulunmuş olduğunuz şeylerin birçoğunu iyice açıklamaktadır.** (Açıklanması gerekmeyen suçlarınızdan) **bir çoklarını da affetmektedir.**

Muhakkak ki Allâh'tan size (karanlıkları aydınlatan) **büyük bir nur** (sahibi **Muhammed** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)) **ve** (gizli gerçekleri) **açıklayıcı pek yüce bir kitap** (olan Kur'ân-ı Kerîm) **gelmiştir.**

Rızasına hakkıyla uymuş bulunanları Allâh onun (okuduğu Kur'ân)la **kurtuluş yollarına eriştirir ve Kendi izniyle**(dileyip muvaffak kılmasıyla) **onları** (kâfirliğin) **karanlıklar(ın)dan** (İslâm'ın) **nur(un)a çıkarır, ayrıca kendilerini** (Zât'ının rızasına kavuşturacak olan) **dosdoğru bir yola eriştirir.**” (Mâide Sûresi:15-16) buyurarak, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e uymayanların kurtuluş yollarına kavuşamayacağını, gavurluk karanlıklarından kurtulamayacağını ve cennete kavuşturulan dosdoğru yola erişemeyeceğini sarâhaten beyan etmiştir.

Bütün bu izahlardan anlaşıldığına göre **Hayrettin Karaman** geride geçen sözlerinde: “*Peygamberimiz diyor ki: ‘Yahudiler ve Hristiyanlar tek Allâh'a inan-sınlar; ahirete inansınlar ve kendi kitaplarında da bulunan iyiliklere göre yaşasınlar (yani bizim amel-i salih dediğimiz şeyler); beni de sahtekârlıkla, yalancılıkla itham etmesinler. Getirdiğim kitabı da*

şuradan buradan çalıntı olduğunu söylemesinler.’ Dolayısıyla ‘Bu takdirde onlar da cennete giderler’ demiş oluyor” diyerek, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e büyük bir iftirada bulunmuştur.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bu sözü nerede söylemiştir?! Bunun kaynağı hangi kitaptır?! Araştırdığımız hiçbir kaynakta böyle bir beyâna ulaşamadığımız gibi, aksine “**Muhammedin canı** (kudret) **elinde olan Zâta yemin ederim ki; Yahudi veya Hristiyan kim olursa olsun bu ümmetten her kim beni duyar da sonra benim kendisiyle gönderilmiş bulunduğum İslâm'a inanmadan ölürse mutlaka cehennem ashâbından olur”** (Müslim, İman:70, no:153, 1/134) hadîs-i şerîfine ulaşıncâ **Karaman**'ın bu konuda indî görüşünden ya da **Abduh** gibi reformistlerin beyanlarından başka bir kaynağı olmadığı daha iyi anlaşılmıştır.

Oysa bin dört yüz seneden beri ümmet ulemâsının tamamının açıkladığı görüşler yanında bu keyfî yorumlar din adına hiçbir zaman huccet kabul edilemeyeceği gibi, bir hocanın görüşünü taklit ettiklerini sanarak bu bâtlı görüş sahiplerine uyanlar da mâzur sayılmayacaklardır. Çünkü **Allâh-u Te'âlâ** Fâtiha Sûresi'nde bize “Kendilerine in'âm edilmiş kulların yoluna hidâyet olunmayı istememizi” tâlim buyurmuştur ki bu da bize bir-iki kişinin yoluna değil de, Ehl-i Sünnet'in cumhûrunun yoluna uymamız gerektiğini göstermektedir.

Hayrettin Karaman bu sözüyle **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e îmânın; onu sahtekârlıkla ithâm etmemekten ve Kitabının çalıntı olduğunu söylememekten ibâret olduğunu imâ etmiş ve bu şartla Yahudi- Hristiyanların da cennete girebileceğine açıkça hükmetmiştir.

Oysa “**Rahmetim** (dünyâda mümin-kâfir dâhil) **her şeyi kaplamıştır. Yakında** (âhirette) **Ben onu özellikle** (kâfirlik ve günahlardan) **hakıyla sakınan, zekâtı veren ve** (indirdiğimiz kitaplardaki tüm) **âyetlerimize inanmakta olan, yanlarındaki Tevrât ve İncil’de kendisini**(n açık tarifini) **yazılı olarak buldukları o Rasûl’e, o** (okuma-yazma bilmeyen, ancak İlâhî talimle eğitilmiş olan **Muhammed** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) nâmındaki) **Ümmî Nebî’ye hakıyla uymakta bulunan kimseler için yaz**(ıp ayır) **acağım”** (A’raf Sûresi:56-57) âyet-i kerîmeleri onu yalancı çikarmaktadır.

Çünkü “**Yüzleri bembeyaz olanlar Allâh’ın rahmetinde olacaklar”** (Âli İmrân Sûresi:107) âyet-i kerîmesinin beyanıyla “Rahmet”ten maksadın “Cennet” olduğu âşikârdır. **Allâh-u Te’âlâ** ise rahmetini yani cennetini son peygambere yalancı demeyenlere değil, ancak ve ancak ona da, kitabına da inanıp uyanlara tahsis ettiğini bildirmiştir.

Daha açık bir ifadeyle; bu âyet-i kerîmelerinde **Mevlâ Te’âlâ** rahmetini ve cennetini âyetlerine inanan ve âhir zaman peygambere uyanlara tahsis etmiştir ve sadece inanmak şartıyla yetinmeyip uymayı da şart koşmuştur.

Ayrıca âyet-i kerîmenin sonunda:

“**Artık o kimseler ki ona inanmışlardır, ona** (saygı ve) **tazimde bulunmuşlardır,** (davetini ulaştırma yolunda) **kendisine yardım etmişlerdir ve indirilmiş olan o** (Kur’ân) **nur(un)a onunla birlikte hakıyla uymuşlardır; işte** (dünyâda ve âhirette umduklarına kavuşup, korktuklarından kurtularak) **felâh bulanların ta kendileri ancak onlardır!”** (A’râf Sûresi:57) buyurarak, kurtuluş için peygambere inanma ve ona uyma şartlarını koşmakla da yetinmeyip, Kur’ân’a uymayı da şart koşmuştur ki, bu şartlara riâyetin tek anlamı vardır, o da Yahudi ve Hristiyanların kendi bâtil dinlerini terk edip İslâm’ı kabullenmeleridir.

Hayrettin Karaman, ismi geçen kitapta: “*Şu kuralı tekrarlayıp duruyorum: Biz eğer bir tek ayeti alıp da onun üzerine hüküm bina edersek yanlış yapmış oluruz*” (polemik değil diyalog, sh:43) şeklinde isâbetli bir beyanda bulunduğu halde niçin kendisi bu beyanına uymamış da, iş Yahudi-Hristiyanların cennete girmesine gelince, yüzlerce âyet ve sahîh hadisin beyanlarını göz ardı edip, sadece mason **Abduh**’un (polemik değil diyalog, sh:26) ve onun taklitçisi olan **Süleyman Ateş**’in Bakara Sûresi’nin altmış ikinci âyet-i kerîmesine getirdikleri yanlış yorumuna bağlı kalmıştır.

Oysa Bakara Sûresi’nin altmış ikinci âyet-i kerîmesi **Mûsâ** ve **İsâ** (Aleyhisselâm) zamanında dinlerini tahrif etmeyen ve kendi kitaplarına göre sâlih amelî işleyen ümmetler hakkındadır. Yoksa günümüz Yahudi ve Hristiyanları hakkında değildir. **Hayrettin Hoca** gibi birinin bunca âyet-i kerîmeyi ve sahîh hadisleri bilmemesi asla düşünülemezine göre burada başka bir oyun var demektir.

“Yirmi sene önce bu görüşlere reddiye yazdığı söylenen Hoca, acaba bugün niye bunları ispat için çaba harcamaktadır” diye düşünmüyor da değilim. İslâm’ın hükümleri değişmeyeceğine göre kişilerin fikirleri değişti demektir. Bundan dolayı **Ebû Hureyre** (Radıyallâhu Anh): “Kalpleri çeviren **Allâh**’a îmân ettim” sözünü tekrarlayarak hak yoldan ayrılmaktan son derece korku içerisinde olduğunu ifade etmiştir.

Aslında beni en çok şaşırtan bâzı hocaların fikir değiştirip bâtila hizmet etmeleri değildir. Çünkü **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): “**Âhir zamanda bir takım aklı kit kimseler zuhur edecektir ki, onlar Kur’ân ve Sünnetten bahsedecekler fakat yaptıkları tahrifattan dolayı ok avdan** (kan bulaşmadan) **çıktığı gibi onlar da dinden çıkacaklardır.”** (Buhârî, no:3415) hadîs-i şerîfnde böyle şeyler olacağını beyan etmiştir.

Beni asıl şaşırtan husus İslâmî medya diye geçinen bazı gazete ve dergi yöneticilerinin, yazar ve çizerlerinin, bu kişilere verilen akademik kariyerlere aldandıp onların yanlış görüşlerini Müslüman topluma yansıtarak, halkın düzgün itikadlarını bozmalarına yardımcı olmalarıdır.

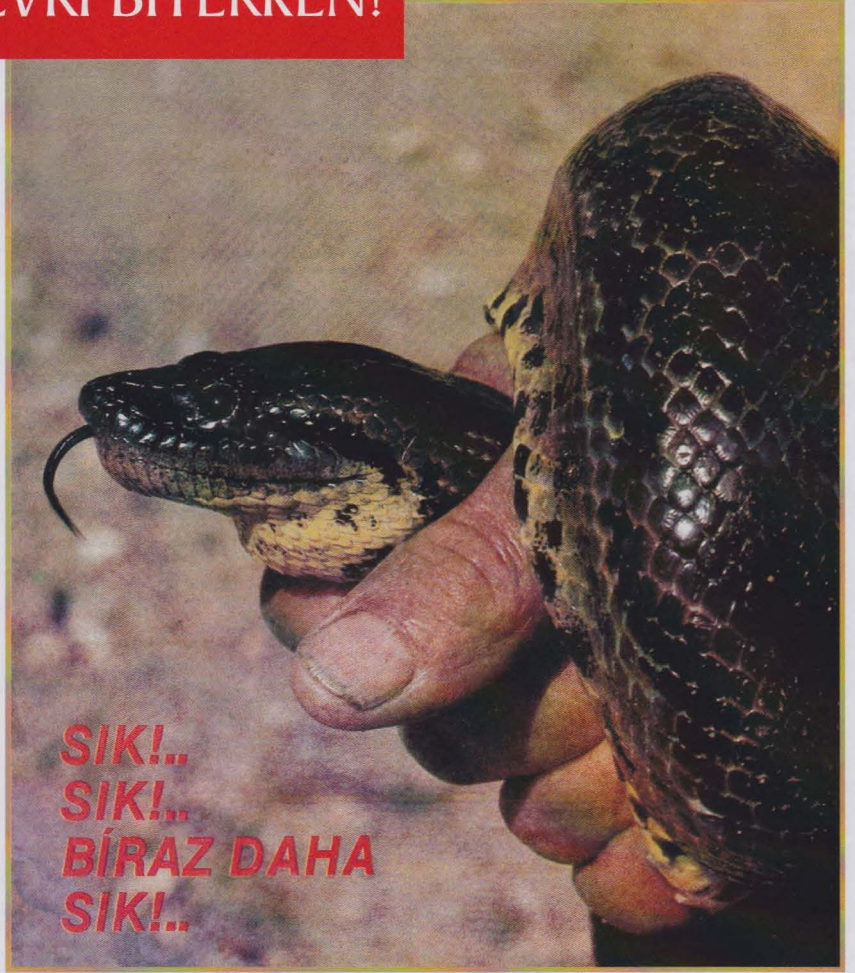
Siz okurlarıma şunu belirtmek isterim ki; bazı gazetelerin sahiplerine ve yöneticilerine bu hususta tebliğde bulunmama rağmen, Üstâdımız **Hacı Mahmud Efendi** Hazretleri de bizzat telefon ederek: “Bakın bu **Ahmet** ne diyor, dinleyin. Yanlış fetva veren hocalara yazı yazdırmayın” buyurduğu halde, dünyâlık meselelerde kılı kırk yaran ve en ufak bir zarardan bile sakınan bu kişiler maalesef insanların itikadının bozulmasına mâl olacak ve ebedî âhiretlerinin mahvolmasına sebep olacak en hassas itikadî konularda kıllarını bile kıpırdatmamışlar, üstelik bana: “O Hoca böyle bir şey demez, sen okudun mu, doğru anladın mı?” diye kaba-saba laflarla cevap vermeye kalkışmışlardır.

Şu husus iyi bilinmelidir ki; gazete kurmak, dergi çıkarmak gibi faaliyetler mesûliyetli işlerdir. Orada yazılan bir şeyi okuyup kabullenerek bir kişinin bile itikadı bozulacak olsa o gazetenin sâhibine âhirette bu vebal yeter. Çünkü bu konular ekonomiyle yâhut ziratle alâkalı değildir ki zararları telâfi edilebilsin. Bu bizim dînimizdir, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in tâbiriyle “**Etimiz ve kanımız**”dır.

Allâh-u Te’âlâ Müslüman zenginlere, yöneticilere ve yazar-çizer takımına ferasetler, basiretler ve şuurlar ihsan eylesin, bizi de Ehl-i Sünnet itikadına hizmet etmekten mahrum eylemesin ve hizmetlerimizi rızasına muvâfık, kabûle şâyan hizmetler cümlesine ilhâk eylesin. Âmîn!

İKİNCİ FETRET DEVRİ BİTERKEN!

Kadir MISIROĞLU

**SIK!..
SIK!..
BİRAZ DAHA
SIK!..**

Meşhur "Timur Gâilesi"nden sonraki başsızlık, karışıklık ve arayış devrine millî tarihimizde "Fetret Devri" denilir. Zira, Timur Türk (!...) ve müslüman (!...) olduğu halde Yıldırım Beyazıd Han'ın tam da Bizans'ı Kuşattığı anda 800.000 kişilik fillerle mücehhez ordusu ile Anadolu'ya saldırmış, haçlıları gölgede bırakan bir zulüm ve itisafı (yok etme, söndürme) gâzi ecdadımızın düşmanlarını şad etmiştir. Fakat maddî üstünlükten başka bir meziyeti (!...) olmadığı için, âkibet çekilip gitmeye mecbur kalmıştır. Ancak, çekilip giderken de Osmanlılar'ın bir bayrak altında toplamaya muvaffak olmuş bulunduğu eski "Anadolu Beylikleri"ni yeniden canlandırmış ve bunlar arasında baş olmak maksadına matuf mücadelenin tekrarına zemin hazırlamıştır.

Bu sûretle takriben on sene süren bir karışıklık devri başlamış oluyordu ki, bu keşmekeşe nihâyet vererek "Anadolu Türk-İslâm Birliği"ni yeniden kurmaya muvaffak olan "Çelebi Mehmed" tarihimizin dev şahsiyetlerinden biridir. O derecedeki, "Bâni-i sâni" yani ikinci kurucu diye adlandırılmıştır.

Gerçekten iç tehlikeler dış tehlikelerden çok daha ehemmiyetlidir. Zira dış tehlikeler müşahhas olduğundan millet efradı bunları kavramakta ve gerekeni yapmaya yönelmekte zaafa düşmez. Hatta böyle tehlikeler millî birlik ve beraberliği takviye bile eder. İç tehlikeler ise -umûmiyetle- mücerreddirler. Kavranmaları son derecede güçtür. Böyle hallerde en münevver insanlar bile -çoğukere- ne yapmak gerektiğini kolay kolay kestiremezler.

Bu gibi ahvalde, gerçek hedefi tayinle belli bir maksad etrafında toplanmayı sağlayanlar haricî bir tehlikeyi berteraf edenler kadar şan ve şöret sahibi olmazlarsa da gördükleri iş, nice büyük meydan muharebeleri kazanmış selef ve haleflerinden daha ehemmiyetlidir. Bu ölçü ile mütalea edildiğinde Çelebi Mehmed'in dev bir şahsiyet olduğu ortaya çıkar.

Bundan takriben kırk sene evvel Almanya'da işçilere konferans vermek için bulunuyordum. O sırada görüşüp konuştuğum üniversite talebelerinden birisi başından geçen câlib-i dikkat bir vak'a anlattı ki, o Batı Âlemi'nde artık düzeltilemez hâle gelmiş bulunan maddî icab ve ihtiyaçların galebesiyle manevî hayatın iflâsına en güzel bir misaldir.

Bu talebe, üniversite tahsili için gittiği Almanya'da önce lisân öğrenmek maksadıyla Goethe Enstitüsü'ne gönderilmiş. Türkiye'den dinî bilgilerden mahrum olarak Almanya'ya gitmiş olan bu delikanlı -biraz da an'anevi olarak- domuz etinin müslümanlara haram olduğunu, yemesinin çeşitli mahzurlarını duymuş bulunuyormuş. Bundan dolayı enstitü idarecilerine:

"Ben, sizin yemeklerinizi yemem, siz domuz eti kullanırsınız. Bana ayrı bir yemek imkânı tanınmalısınız!" diye diretmiş. Tabii Bathlar'ın yemeklerini yemenin sadece domuz eti cihetiyle mahzurlu olmadığını henüz bilmiyormuş. Onun için bu noktada ısrar etmiş. İdareciler bu ısrarı kıramayınca kendisini enstitünün müdürüne götürmüşler. Müdür de türk delikanlısının isteğini kabul etmemiş ve fazladan olarak:

"Buradan bu kadar türk talebesi geldi, geçti. Hiç kimse böyle bir itirazda bulunmadı. Sen bunu nereden çıkardın?" diye çıkışınca, o sırada müdürün yanında bulunan bir arkadaşı, işe müdâhale etmiş ve:

"Müdür bey!" demiş. "Bu çocuğa haksızlık ediyorsunuz. O inançlarını korumak ve o istikâmette yaşamak istiyor. Bu bizim Avrupalıların yapamadığı bir ...

Osmanlı Devleti'nin tarihe intikalinden günümüze kadar olan devre de -benzer şartlar dolayısıyla- ikinci bir Fetret Devri sayılabilir. Gerçi bugün Anadolu coğrafi bir bölünmeye mâruz kalmış değildir. Ama bunun yerine beşerî bir bölünme inkârı gayri kaabil bir gerçektir. Millet efradını, birbirine perçinleyen bütün manevî bağları koparan müteselsil inkilâb hareketlerinin tabii bir sonucu olan şu netice, artık coğrafi bölünme arzu ve ümitlerini bile uyandıracak bir çapa ulaşmıştır. Bin yıl beraber yaşadığımız ve ilâyi kelimetullah uğruna omuz omuza çarpıştığımız Kürt kardeşlerimizin içinden, Ermeni teröristlerini bile aşan zulüm âleti militanların çıkmış olması, bunun en aldatmaz bir delilidir. Gerçi arkalarında, Rus, Yunan ve İran gibi tarihî hesapları uğruna onları kullanmak isteyen haricî düşmanlarımız da vardır. Fakat bunlar, hadiselerin arka plânı incelenmedikçe anlaşılammakta ve delilleriyle ortaya konulamadığı için mesele sırf bir iç çekişme sûretinde tezâhür etmektedir.

Beşerî bölünmenin neticesi olan ve bir nevi "beylik" manzarası arz eden çeşitli grupların birbirleri ile kıyasıya mücadelelerinin "İslâmî gruplar"ı bile şumûlune alması, durumun vahametini göstermektedir.

Birinci fetret devrinin en nihayet on sene zarfında kapanmış bulunmasına mukabil bu ikinci fetret devrinin bu kadar uzun sürmesi iç bünye ile alâkâlıdır. Bünye manen sağlamsa, tehlike daha çabuk bertaraf edilebilmektedir.

Her ülke gibi Türkiyemiz de bir kavimler halitası (alaşım) dir. Muhtelif unsurları birbirine perçinleyen en kudretli bâğ -bizde- iman ve islâmdır. Bu her ülkede başka olabilir. Meselâ Amerika'da -pragmatizmin tesiriyle- müşterek maddî menfâattir. Bizde ise, halkımızın yapısı ve tarihî şartlar sebebiyle bu rolü ancak ve ancak İslâm'ın tevhidî emreden zengin iman ve amel muhtevası oynayabilir. Diğer faktörler kifâyetsiz kalmaya mah-

kûmdurlar. Devletimizin çarpık lâiklik anlayışına rağmen Güneydoğu Anadolu'da dağıttığı beyan-namelerin dilî, muhtevası bu zarûretin eseridir.

Cenab-ı Hak'ka nihâyetsiz şükürler olsun ki, milletimiz, bir hummanın ağır kâbusundan uyanıp kendine gelen bir hasta gibi artık yavaş yavaş yeniden imana dönmekte ve inkilâbların zoraki bir sûrette Holivut'a çevirdiği yüzünü, Kâbeye tevcih edebilmektedir. Şu gelişme artık öyle bir noktaya ulaşmış bulunmaktadır ki, haricî düşmanlarımız bile asırlık emeklerinin neticesinin hüsrân olduğunu ifâde mecburiyetinde kalmaktadırlar.

Gerçekten, bir kaç sene evvel, Alman televizyonunda "M. Kemal'in üzerine düşen Allah'ın Gölgesi" adıyla yayınlanan bir programda spiker bütün Hristiyanlık Alemine şöyle hitab ediyordu: "Biz yıllarca önce kendi hayat tarzımızı, dünya görüşümüzü Türkiye'ye ihraç ettik, veya onlara ithal ettirdik. Fakat şimdi görülüyor ki, sosyal bünyeleri bunu kabul etmedi, reddediyor.

Bundan dönüş tezâhürleri hem kuvvetleniyor ve hem de gitgide umûmileşiyor. Ne dersiniz, acaba Türkiye'de yaptıklarımızı veya yaptırdıklarımızı bir kere daha gözden geçiresek iyi olmaz mı?! Acaba yanlış mı yaptık?!..." Program meâlen bu sözlerle bitiyordu.

Bizde diyoruz ki; evet yanlış yaptınız!... Çünkü Müslüman Türk Milleti'ni asla tanımıyorsunuz. O'nunla ilgili murad-ı ilâhiyeden haberiniz yoktur!... O, Muhammedî bir ordudur ve kıyamete kadar da böyle kalacaktır! Bize biraz zaman kaybettirip kurbanlar verdirdiniz, o kadar! İşte, küfür, acz, meskenet ve yanlışların müşterek remzi (sembölü) boğa yılanını yakalamış boğazını sıkıyoruz. "Kafirler hoşlanmasalar da..." âkibet olacak buydu! İşte bu "ikinci Fetret Devri" de bitmek üzeredir. O bilikle Medine-i Tahireve milyonla Şehid'in rûhaniyeti arasında mânevî bir şerâre var!... Ona görünmez nûranî kablolarla güç kuvvet akıtıyor ve hep birlikte teşci (cesaretlendirme) ediyorlar:

iş. Geçenlerde papalığın gazetesinde bir makale okudum. Orada deniliyor ki, "Biz (yani Batılılar) teknik terakkide ilerledikçe dinimizden uzaklaştık, bencil ve materyalist olduk. Mâneviyatımız dumûra uğradı. Maddî terakkî ile mânevîyatı birlikte yürütemedik. Fakat şu sıralarda bu teknik terakkîye Türkler ayak uydurmaya çalışıyorlar. Onlar, her şeyi dinleri ile te'lif etme gayretini içindedirler. Eğer bu gayretleri sebebiyle teknik terakkîyi gerçekleştirirler ve buna rağmen de mânevîyatlarını da muhâfaza ederlerse başta biz Avrupalılar olmak üzere bütün Dünyâda örnek teşkil edeceklerdir."

"Ben bu çocukta da papalık gazetesinde temas edilen aynı husûsiyeti müşâhede ettim. Geçen yıl Türkiye'ye gitmişim. Her arabanın üstünde "**ma-şallah**" diye bir kelime yazılıydı. Ben bunu önce bir şirket adı zannettim. Hâlbuki öyle değilmiş. Bindiğim taksinin şoförü kontak anahtarını Allah'ın adını anarak (besmeleyi kasdediyor) çevirdi. Ona bunun mânâsını sordum. Her işe Allah'ın adını anarak başladıklarını anlattı. Sonra O'ndan öğrendim ki, Türkler yeni bir araba aldıklarında kurban kesip onun kanları üzerinden arabayı geçirir ve bu sûretle müstakbelde bir kaza yapmamaları için duâ ederlermiş. Böyle bir milletin bir ferdi olan bu çocuğa müsâmaha etmeli-siniz." dedi.

Bu izahat üzerine müdür, revirde yatan hastalara âid yemekten o çocuğa da verilmesini emretmiş. Zira hastalara sıhîh olmadığı düşüncesiyle domuz eti verilmezmiş.

Gerçekten başta Almanlar olmak üzere bütün Batılılar, domuz etinin mahzurlarını çok iyi bilirler. "**Schweinefleisch und Gesundheit**" (Domuz Eti ve Sağlık) isimli Almanca bir kitap kütüphânemde mahfuz bulunmaktadır. Bunda domuz etinin mahzurları bizim bildiğimizden çok daha fazlası ile anlatılmaktadır. ...

..... Türk Milleti, zihniyet itibariyle asırlardan beri tamamen İslâm ile hemhâl olmuş ve her doğruyu kabul husûsunda **"Hikmet, müminin kayıp malıdır!"** düstûrunu benimsemişti. Binâenaleyh her yeni ve fakat doğru olan, maslahat icabı bulunan şeyi kabulde tereddüd etmezdi. Ancak kendisine teklif edilen her yeni fiilî tavır ve düşüncüyü de İslâm ile mîzan ederek ona mutâbakatı sâbit olmadıkça aslâ içine sindirip benimsemezdi. Üzerinde vâkî bir cebir ile İslâm'a mutâbakatı isbat ve bu sûretle vicdânı tatmin olunmayan bir husûsta itaati temin olunsa bile, içindeki muhâlefet bâkî kalır ve eline geçecek ilk fırsatta İslâm'a uygunluğu isbat edilememiş olan bir usûl ve esâsı, ona mutâbık olan bir diğeri ile tebdil etmek arzusunu, içinde dâimâ muhafaza ederdi ki, bu durum el'ân da -az çok- aynıdır.

Bugün hâlâ bu gerçeği görmekten gâfil **"lâiklik zorbalı"**nın aksine **Sultan Abdülhamid** merhûmun Tanzimât sonrası icabından olarak Dâhiliye vekillğine getirdiği rum asıllı **Sava Paşa**, bu gerçeği her Türkiye idârecisinin kulağına küpe edineceği vasıfta şöyle ifade etmektedir:

"... İşte bütün bunlar içindir ki, bu mütevâzî mesâfiyi (İslâm Hukuku'na dâir yazdığı eseri) yeni bir görüş ufku açacağından iftihar duyarak Avrupa ulemâsının ıttılâna arz ediyor ve bununla dikkat nazarlarını Muhammedi hukûkun menâbiine (menbâlarına) ve bu hukûkun ne sûretle vücûda

geldiği- husûsuna çekebileceğimizi ümid ediyoruz.

Teb'aları arasında birçok müslüman bulunan siyâsî devlet ricâli bu kitapta İslâm içtimaî teşkilâtının bütün esaslı kâidelerini muhtevî bulacaklardır.

Bugün Fransa'nın mukadderatını idâre edenler meşgalelerinden vakit ayırarak bu kitaba bir göz atacak olurlarsa, Muhammedî olan akvamın (kavimlerin) idaresi için lâzım olan sırrı, iki hakikat şeklinde tebarüz etmiş bulacaklardır ki, bu iki hakikat, Cezâyir Müslümanları'nın ne sûretle idâre edilmeleri lâzım olduğu yolunda umûmî efkârı ve matbûatı işgal etmeye başlayan mes'elenin çözülmesine yol açacaktır. Bu hakikatlerin nelerden ibâret bulunduğu şu sûretle telhîs (özet) olunabilir:

1-Müslüman, ne kadar itikadî zayıf olursa olsun, din değiştirmede hiçbir hâdisenin sıhata mukarrin olup olmadığına, o hâdiseye İslâmîleştirilmedikçe inanmaz. Zira müslümana göre bir şeyin sıhata mukarrin (doğruya yakın) bulunması ve onun doğru telâkkî edilebilmesi için muhakkak sûrette dînen emredilmiş bulunması, Allah'ın kelâmına veya Peygamber'in sünnetine, yani dinin bu iki temel taşından birisine istinad ettirilmiş olmaları lâzımdır.

2-Bütün kaziyelerin (hükümlerin) İslâmîleştirilmek sûretiyle dînî temellere istinad ettirilmesi ve binnetice bu hakikatlerin yalnız kabulü

değil, aynı zamanda riâyet olunması mecbûriyeti altına sokulması da, Muhammedî Kanun'daki menbâların mezbûliyeti (bolluğu) dolayısıyla güç bir mesele değildir.

Müslüman da sâir fertler gibi günahkâr olabileceği gibi, cürüm işlemek sûretiyle insanlığın en bayağı derecesine de düşebilir. Fakat bütün bunlara rağmen yine müslüman olarak kalır. İslâmîyet'te hakîkî sûrette din değiştirmek âdetâ meçhuldür. Müslüman, İslâmîleştirilmemiş olan bir kanuna mutavaat ederek, kendi kudret ve kuvvetini gösteremediği müddetçe bu kanuna zahirî şekilde mutavaat (itaat) edebilir. Kanunun esaslı bir kaidesine göre bu cebir altında bulunma keyfiyeti, din değiştirme keyfiyetini ortadan tamamen kaldırır. Kudretlendiğini hisseder etmez ki, Allah'ın Kelâmına ve Peygamber'in Sünnetine istinad ettiği isbat edilememiş bulunan bir kanuna itaatten uzaklaşmak, müslüman için farz olur.

Cebir kâidesiyle müslüman vicdanı her nevî şiddete karşı himâye edilmiş, sâir dinlerde olduğu gibi din uğrunda ölüm, asgarî hadde indirilerek din değiştirme hususu da imkânsız bir hâle konulmuştur." **(Sava Paşa- "İslam Hukûku Nazariyatı Hakkında Bir Etüd"**, c: 1, Ankara, 1955, sh. 14-15)

Ne diyelim, bizim lâikçi çığırkanların kulakları çınlasın!..

MEVLİD GECESİ

**İDünya neye s.hibse
Oınun vergisidir hep,
Medy°n Oına cemıiy-
yeti, medy°n Oına fer-
di,
Medy°ndur o maıs°ma
bütün bir beşeriyet,
Y, Rab, bizi mahşerde**

25 Şubat 2010 Perşembe günü-
nü, Cuma gününe bağlayan
gece Rebiulevvel ayının 12.
Gecesi olup **Mevlid Gecesi-**
'dir. İnsanlığa hem dünyasını hem de
ahiretini anlatmak, onlara kılavuzluk
ve mihmandarlık yaparak yollarını ay-
dınlatmak üzere bir şahit, müjdeleyici,
uyarıcı ve ışıklar saçan bir kandil olarak
seçilmiş ve vazifelendirilmiş olan sev-
gili Peygamberimiz, Hz. Muhammed
Mustafa (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)
Efendimiz'in dünyaya teşriflerinin,
1439'ncü yıl dönümünü idrak etmenin
sevincini, huzur ve mutluluğunu yaşı-
yoruz.

İnsanlığın dirilişinde, karanlıktan ay-
dınlığa çıkışında ve katılmış kalplerin
yumuşamasında çok önemli bir yere
sahip olan, böyle şerefli ve mübarek
bir gün vesilesiyle bütün Müslümanla-
rı tebrik ediyor, kalplerindeki mevcut
olan Peygamber Efendimiz (Sallallahü
Aleyhi ve Sellem)'in sevgisinin daha da
çoğalmasını ve bütün gönüllere sirayet
etmesini ve kök salmasını Yüce ALLAH
'tan niyaz ediyorum.

Yüce Rabbimizin lütuf ve keremi ile
pek şerefli ve mübarek olan bu geceyi
idrak etmiş bulunuyoruz. Kudsiyetiyle
gönüllerimize feyiz ve bereket bah-
şeden Mevlid kandilini tekrar idrak
etmenin sevinç ve mutluluğunu yaşa-
maktayız. Yüce Rabbimize sonsuz şü-
kürler ve hamd-ü senalar olsun. Mevlid
Kandili Müslümanların, sınırsız af ve
merhamet sahibi olan Yüce ALLAH'a
sığınarak günahlardan arındıkları, ilahi
lütuf ve bereketlere eriştikleri müstes-
na zaman dilimlerinden birisidir.

Mevlid Gecesi, bütün İslâm âleminin
mukaddes kabul edip ihya ettiği en
mübarek gecelerden biridir. Yüce Ya-
raticının insanlığa gönderdiği en son
rahmet elçisi, İlahi vahyin son ve ta-
mamlayıcı halkası Efendimiz (Sallallahü
Aleyhi ve Sellem)'in ALLAH'tan getirdi-
ği ilahi daveti, mesajları anlamak, sün-
netini ve O'nun bu doğrultuda ortaya
koyduğu örnek ahlâkı özümsemek,
O'na duyulan derin sevgiyi gönüller-
den sözlere ve toplumsal bilince aktar-
mak amacıyla asırlardır Müslümanlar
O'nun dünyaya gelişini Mevlid Kandili
olarak kutlamaktadır.

Her Peygamberin ümmeti, kendi Peygamberinin doğum gününü bayram yapmıştır. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in doğum günü de, Müslümanların bayramıdır. Efendimiz nübüvvetten sonra, her yıl bu geceye önem verirdi. Bu gecede Eshabı Kiram, bir yere toplanıp, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in doğum öncesi ve sonrası mucizelerini okurlar, anlatırlardı. Bunun için dünyanın her tarafındaki Müslümanlar, her sene, bu geceyi mevlid kandili olarak kutlayarak, her yerde "Mevlid kasideleri" okunarak Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) hatırlanmaktadır.

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)e çok ihtiyacımız vardır.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)i örnek almak deyince O'nu taklit etmeyi ve sünneti belirli şekillere hapsedmeyi değil, O'nu tanımayı ve sevmeyi, getirdiği mesajın özünü kavramayı ve aktüelleştirmeyi, O'ndan davranışlarımıza yön verecek ilkeleri ve amaçları çıkarabilmeyi anlıyoruz. O'nun sünnetinin etkinlik ve dinamizm kazanabilmesi için, tarih bilincinin de devrede olduğu böyle bir bakış açısına ihtiyaç vardır.

Hangi açıdan bakarsanız bakınız içinde yaşadığımız çağın, O'nun örnekliğine, manevî önderliğine ve ilâhî rehberliğine ihtiyacı vardır. Bizim de O'nun sevgisine, aşkına; O'nu okumaya, anlamaya ve yaşamaya ihtiyacımız vardır.

Çünkü yüreklerimiz yolunu şaşmıştı. Yüreklerimizin, O'nun kılavuzluğuna ihtiyacı vardır. Boş bırakılmış gönül tahtını gelişmiş güzel kimselere bırakmış insanların, O'nun sevgisine ve aşkına ihtiyacı vardır. İnsanlığın en büyük sorunu sevgi açlığıdır. O'nu

sevmeye, O'nunla insanı ve kâinatı sevmeye her zamankinden daha fazla muhtacız. Yürekleri tükenmiş insanların dünyasında yaşıyoruz. Tükenen bütün yüreklerin Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in sevgi ve rahmet dolu soluğuna ihtiyacı vardır.

İnsana bakışımız çok değişmiştir. O'nun rahmet yüklü bakışına ihtiyacımız vardır. Toplumsal dokularımız çözülmeye başlamıştır. O'nun, toplumu gergef gergef ören ilişkiler ağına ihtiyacımız vardır.

Bizim, milletçe iftihar ettiğimiz ve toplumsal varlığımızı borçlu olduğumuz en önemli müessese şüphesiz ki ailedir. Ancak üzülerken ifade edelim ki, bu müessese de yavaş yavaş çözülmeye başlamıştır. O'nun, Hz. Hatice (Radiyallahü anha) validemizle dostluk ve arkadaşlık temeli üzerine bina ettiği; vefatından sonra Hz. Aişe (Radiyallahü anha) validemiz ile sevgi, ilgi ve bilgi üzerine inşa ettiği aile yapısını bilmeye, öğrenmeye ve yaşamaya ihtiyacımız vardır.

Kısaca eş olarak eşi ile münasebetine, baba olarak çocukları ve torunlarıyla ilişkisine; dost, komşu ve arkadaş olarak bütün ilişkilerimizde, O'nun ortaya koyduğu örnek ilişkileri satır satır okumaya, teneffüs edip içimize çekmeye ihtiyacımız vardır. Sizlere sormak istiyorum:

* Nice insanların karşısında kollarını ve göğüslerini jilette parçalayan gençlerimizin gönül tahtında Sevgili Peygamber Efendimize ihtiyacı yok mudur?

* Maalesef hepimizin gözleri önünde: Bilgiye, kültüre, emeğe, aşka, sanata ve estetiğe uymayan yarışmalarla zihinleri, gönülleri ve ruhları işgal edilen gençlerimizin yüreklerinde Sevgili Peygamberimizin kılavuzluğuna ihtiyacı yok mudur?

* Madde bağımlılığı ile karan ruhlarını satanizm gibi çılgınlıklarla bireyin, toplumun ve insanlığın aleyhine bir tehdide dönüştüren gençliğin ilâhî sevgiye, peygamber sevgisine ne kadar muhtaç olduğunu görmüyor muyuz?

* Misyonerlik ve Dinler arası diyalog faaliyetlerine maruz kalan günümüz insanının, daha önceki peygamberlerin bütün sahih öğretilerini, bütün mesajlarını kendi öğretileri ve mesajları içinde bir nokta hâline getiren Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)i tanımaya, sevmeye, anlamaya ve yaşamaya ihtiyacı yok mudur?

* Aylardır töre cinayetlerini tartışan toplumumuzun, kız çocuklarını diri diri toprağa gömmek gibi en hunhar, en vahşi töreleri kaldırırken giriştiği hikmetli mücadeleyi öğrenmeye ihtiyacımız yok mudur?

* Hemen hemen her köşesinde sokak çocuklarının tinercilik illetine müptelâ olduğu bir ülkede, Sehl b. Sa'd (Radiyallahü anh)'dan rivayete göre:

"Ben ve yetimi himaye eden, O'nun işine bakan kimse ile cennette şöylece beraber bulunacağız,"¹ diye haykıran Sevgili Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in mesajlarına ihtiyacı yok mudur?

* Nihayet ölümün öteki bütün yüzleri ile buluşan, kan, terör, intihar ve savaşların pençesinde inleyen dünyamızın; kin, nefret ve intikamı sevgi, muhabbet ve rahmete dönüştüren Sevgili Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in sıcak soluğuna, rahmet yüklü mesajlarına ihtiyacı yok mudur?

1 Buhari, Talak:25, Edeb:24, Müslim, Zühd:42, Ebû Davud, Edeb:123, Tirmizi, Bîrr:14

* Mekke'de iken her türlü kötülüğe engel olmak amacıyla erdemliler topluluğunda yer alışı- nı, Mekke site devletinde hiçbir kötülüğe bulaşmadan haksızlık- larla mücadele ile geçen nezih gençliğini okumaya hiç ihtiyacı- mız yok mudur?

* Ebû Kubeys dağından yap- tığı çağrışı, cahiliye toplumu ile mücadelesini, Erkam'ın evindeki toplantılarını, muhasara altına alınmasını, Habeşistan'a hicret- leri, Medine'yi arayışını, Taif'te taşlanışını ve yaralar içinde: **"Yarabbi! Kavmimi mağfired eyle! Çünkü onlar bilmiyor- lar"**² deyişini hatırlamaya ve iliklerimize kadar hissetmeye ih- tiyacımız yok mudur?

* Medine'ye hicretini, hicret- ten önce kadınlı erkekli Akabe buluşmalarını, mescidi inşasını, Evs ve Hazrec'in yıllar yılı süren kavgalarına son verip, Ensar ve Muhaciri birbirine kardeş kılışını anlamaya ihtiyacımız yok mu- dur?

* O'nun eğitiminden geçen ve her biri, insanlığı aydınlatan birer meşaleye dönüşen arka- daşlarını, ashabını, tanımaya öğrenmeye ihtiyacımız yok mu- dur?

* Hz.Ebûbekir (Radyallahü anh)in dostluğunu ve sadakatini, Hz.Ömer (Radyallahü anh)in hikmetini ve adaletini, Hz. Os- man (Radyallahü anh)in iffeti- ni, hayasını ve cömertliğini, Hz. Ali (Radyallahü anh)in ilmini ve cesaretini bu çağa taşımaya ih- tiyacımız yok mudur?

* On yıl içinde dünyaya ege- men iki medeniyeti dize getire- cek örnek bir toplum oluşturu- masını okumaya ve anlamaya ihtiyacımız vardır. Krallara gön- derdiği o muhteşem mektup- larını, her biri bir destan olan

2 Buhari; Enbiya:52; No:3290; 3/1282, Taberâni, el-Mucemu'l-Kebir; No:5694; 6/120

Bedir, Uhud, Hendek, Hayber ve Tebük'ü okuyup anlamaya ihtiyacımız yok mudur?

* Yahudileri de içine olan Medine Sözleşmesini, Necranlı Hristiyanlara yaptığı muameleyi, Hudeybiye'de sulh için gösterdi- ği çabayı, Mekke'nin fethinde Ebû Süfyan'ı, Hind'i ve amcası Hz. Hamza'nın katili Vahşi de dahil herkesi affedişini; Huney- n'de aldığı ganimetleri fakirlere dağıtışını, veda haccını, insanlık tarihine altın harflerle yazılması gereken veda hutbesini; Enes bin Malik (Radyallahü anh)'dan rivayete göre:

"İnsanlar bir tarağın dişle- ri gibi eşittir. Çünkü hepiniz Adem'densiniz, Adem de topraktır. Hiçbir kimsenin diğer bir kimseye üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak tak- va iledir."³ Buyuruşunu; Süley- man b. Amr b. Ahvas (Radyalla- hü anh)'dan rivayete göre:

"Dikkat! Kadınlara hayırla muamele edin, onların sizin üzerinizde hakları vardır."⁴ diye haykırışını ve nihayet Hz.Ai- şe (Radyallahü anha)dan riva- yete göre:

"En yüce dosta gidiyorum."⁵ diyerek dünyaya veda edişini, veda ederken de Hz.Ali (Radyallahü anh)'dan rivayete göre:

"Gözümün nuru namazı bırakmayın."⁶ buyuruşunu hatırlamaya ve anlamaya ihtiyacımız yok mudur?

Elbette çok, ama çok vardır. Bu sebeble Kutlu doğum hafta- sında, insanlığın hayat ufkuna aydınlık bir devir açan Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in

3 Deylemi, Firdevs, No: 6883, 4/301, Keşfu'l-Hafa, No:2846, 2/326

4 Tirmizi, Rada>: 11, No: 1163, 3/467, lbn Mâce, Nikah, 1841

5 Buhari, Megazi:79, No: 4194, 4/1620

6 Ebû Davut, Edeb: 133, No: 5156, 2/761

dünyayı teşriflerini kutlarken, O'nun örnek, üstün şahsiyeti- ni ve güzel ahlakını tanımaya, getirdiği evrensel çağrışı, me- saji anlamaya ve bütün bunları özünde barındırdığı dinamizmi, ruhu çağımıza taşımaya olan ihtiyacımızı bir kez daha fark et- mekteyiz.

İnsanlar arasında kin ve nef- retin, farklılıklar arasında çatış- manın alevlendiği, şiddet, töre cinayetleri, insan hakları ihlalle- ri, kötü ve zararlı alışkanlıkların hızla yayıldığı, tabiatın hoyratça kullanıldığı günümüz dünyasın- da, âlemlere rahmet olarak gön- derilen Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)i anlamaya ve anlatmaya, O'nun sevgisi etrafında birleşmeye her zamankinden daha fazla ihtiyaç duymaktayız.

Salât ve selâm sana ey varlı- ğın çehresindeki perdeyi kaldı- ran Âlemlerin Efendisi; ışığıyla karanlık dünyalarımızı aydınla- tan nur, enfes kokusuyla cihan- ları itriyat çarşısına çeviren gül!

Salât ve selâm sana ey varlı- ğın hamuruna **"İlk Nur"** ola- rak damlayıp âhirinde en güzel meyve olarak tecessüm eden Sonsuz Nur...

Sen bize rehber ve muallim oldun. Senin taliminle hakiki in- sanlığı öğrendik, dünya ve ahi- ret saadetinin gizemli şifrelerini çözebildik. Evet, Sen olmasaydın felekler vücuda gelmeyecekti ve Sen'in imdadın olmasa hayat duracak, dünya gidip başını kı- yamet duvarına çarpacak...

Sen, varlık ağacının sebeb-i vücudu ve sebeb-i hikmeti... Sen, vilâdetten kabir berzahına uzanan çizgide hayatı talim eden, yemeyi, içmeyi, şakayı ve hüznü, hayata dair ne varsa öğreten yegâne Mürşid...

Başını yaranlar, dişini kıranlar karşısında bile ellerini açıp duâ duâ yalvardın. Çünkü Sen af ve duâ İnsanıydın. Seni bilmemelerini mazeret kabul ederek, lanet ve bedduada bulunmadın, lanet ve bedduaya "âmin" de demedin.

Sineni, Ebû Cehil'leri bile ümitlendirecek ölçüde açabildiğin kadar açtın ve her sözünü, her davranışını Hakk'ın rahmetinin enginliğine bağladın.

Bizler yaşadığımız şu âlemden Rabbimizi seninle tanıdık. Sağanak sağanak başımızdan aşağı dökülen nimetleri senin basiretlerimize saçtığın nurlar sayesinde duyup hissettik.

Nimete minnet ve şükran duygusunu; ihsan, hamd-ü sena düşüncesini senden öğrendik.

Senin sunduğun mesajlarla Yaratan ve yaratılan arasındaki ilişkileri, kul ve Mâbud münasebetlerini, Yaratanın ululuğuna ve bizim kulluğumuza yaraşır şekilde duyup anlayabildik.

Senden sonra ümit sabahlarımız kapkaranlık bir hicran gecesine döndü. Göz gözü görmez oldu ve yollar bütünüyle birbirine karıştı. Gün geldi, akıl senin yolundan çıkıp başka vadilere saptı ve düşünce bütün bütün sana karşı kapandı.

Bizler durduğumuz yerde duramadık, olmamız gerektiği gibi olmadık mânâ köklerimizden koptuk. Maddeyi ve dünyayı doğru okuyamadık, kendimizi bir korkunç hazanın solduran ikliminde sararıp solmaya saldık.

Şimdi; korkutan bir belirsizlik var dünyada; anlayışlar dar, düşünceler çarpık, yenilenme ve dirilme duyguları da tamamen mefluç.

Şam, Bağdat sürekli anormali doğuruyor. Belhler, Buharalar hiçlik vadilerinde hiçi arıyor. Bir baştan bir başa koca Endülüs, ruhunu katledenlere teslim. İstanbul gayesizlik ve hedefsizlik pençesinde ve koskoca bir âlem garip, yetim ve zamanzede...

Ya ResûlALLAH! Gel de gönüllerimizdeki karanlıkları kov, bütün benliğimize ruhunun ilhamlarını duyur.

Ya NebiyyALLAH! Gel de, her gün biraz daha azgınlaşan şu zulmetleri ışığınla doldur.

Ya HabibALLAH! Gel de sevgiye, merhamete, şefkate hasret giden sinelerimizi muhabbetle coştur.

Ya kerîm ALLAH! Gel de ruhlarımızı aklın aydınlığı, gönüllerimizi de mantık ve muhakeme enginliğiyle buluştur.

Ey dost! Bu dünya ışığa hasret gidiyor. Bizler o kırık azimlerimiz ve o çatlamış ümitlerimizle, yolların hakkını veremesek de hep yollardayız.

Ey sevgili! Gel, bir kere daha yeniden misafirimiz ol. Tahtını sinelerimize kur ve bize buyurabildiğin her şeyi buyur. Gel son kez içimize doğ ki gönüllerimiz ışıkla dolsun ve ufuklarımızı saran uzun geceler bir son bulsun.

Bu duygu ve düşüncelerle bütün mü'minlerin **Mevlid Gecelerini** tebrik ediyor, Mevlid Kandilinin insanlığın Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) daha iyi tanımalarına vesile olmasını, daha nice Mevlid gecelerine sıhhat ve afiyetle erişmemizi ve bu mübarek gecenin Rabbimizin istediği manada ihya edilmesini, değerlendirilmesini ve bu mübarek gecenin mü'minlerin mağfiret-i ilâhiyyeye nail olmalarına, cennet vatanımızın huzur ve mutluluğuna, aziz milletimizin birlik ve beraberliğine, bütün insanlığın kurtuluşuna tüm İslâm âmininin birlik ve dirliğine, dünyanın pek çok yerinde haksızlığa ve saldırıya uğramış Müslüman kardeşlerimizin kurtuluşlarına, insanlığın hidayet ve barışına, huzur ve saadetine; dünyanın değişik bölgelerinde akan kan ve gözyaşının durmasına, maddî ve manevî hayırlara-bereketlere vesile olmasını Cenabı Hakk'tan dilerim. ALLAH Teâlâ cümlemizi, bu mübarek gecede afv ü mağfirete nail olan kullarından eylesin. Amin.

Geleceğimizin aydınlık, huzurlu ve mutlu olması temennisiyle hepimizin Mevlid Kandilini tekrar tebrik ediyorum.

Evet Salât Ona, selâm Ona,

Olanca ta'zîm ve ihtirâm Ona...

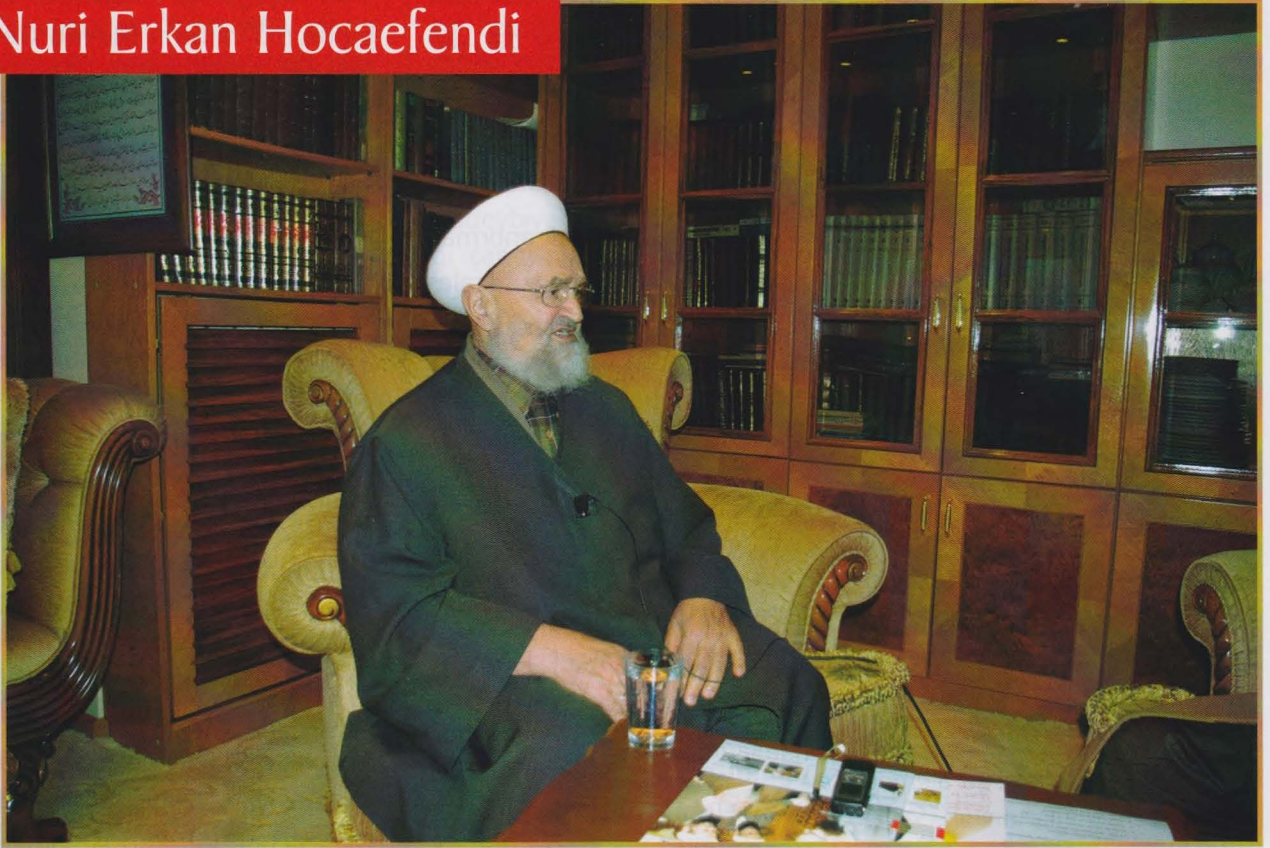
Muhammed'im benim, Muhammed'im;

Gözümün nûru, gözbebeğim Ahmedim benim.

Selâm sana, salât sana;

Olanca ihtiram, tahiyat sana!..

Nuri Erkan Hocaefendi

Arifan dergimizin bu ay ki konuğu, Mahmud Efendi Hazretleri'nin kendisine İlmamı -zamî lakabını verdiği Nuri Erkan Hocaefendi.

İlim tahsiline geç yaşlarında başlamasına rağmen azmi ve gayreti neticesinde İlim olmasına; parasızlıktan okuyamayacak derecede fakir iken, Efendi Hazretleri'nin duası bereketiyle zengin olmasına kadar ibret dolu bir hayat hikayesi okuyacaksınız. İstifade etmek temnisiyleÖ

ARİFAN: Hocam kısaca sizi tanıyabilir miyiz?

Nuri ERKAN Hocaefendi: 1928 tarihinde Rize'nin Kendirli köyünde dünyaya geldim. On yaşlarıma gelince babam beni eğitmen okuluna verdi. O zaman ilkokullar falan yoktu, köylerde eğitmen okulu vardır. Orada okul birincisi oldum, benim bu başarımla sebebiyle öğretmeni-miz babama; "senin oğlun çok zeki ben onu okutmak istiyorum." dedi. Babam marangozdu, masa, sandık, bavul v.b. şeyler yapardı. Benim de marangoz olmamı, yanında çalışıp kendisine yardım etmemi istiyordu. Öğretmene dedi ki: "ben oğlumu öyle okullara falan veremem. Ben onu marangoz yapacağım, benimle beraber çalışacak, zımpara, cila yapacak, meslek sahibi olacak." Neticede babamın dediği gibi oldu, beni okutmadı ve 1945 yıllarına kadar babamla beraber çalışıp ona yardım ettim.

1945 yıllarında Samsun Ladik'te bir deprem oldu. Bu deprem sebebiyle köyleri, binaları, camileri yıkıldı. Babam çok iyi ustaydı, oradan babamı

iş için çağırdılar. Babam da civar köylerden ustalar topladı, beni de yanına aldı ve Rize'den Samsun'a gittik. Orada işe başladık, babam camileri onardı, yenisini yaptı.

Ladik müftüsü vardı, Iskender Efendi. Batum'luydu, gürcüydü, mübarek sakallı bir zat idi, çok meşhur bir alimdi. Beni çok sevdi, odasının anahtarlarını bana teslim etti. Dedi ki; "bu anahtarları al kimseye verme, anahtarların biri sende biri bende duracak. Takımlarınızı da oraya koyarsınız." Yani müftü efendi anahtarları ne babama veriyor, ne de ustalardan birine veriyor, beni tercih ediyor.

O yaşlarda bir güven telkin etmişsiniz demek ki.

Evet, müftü efendi sevdi beni. O vakitler daha on altı, on yedi yaşlarında falan idim. Anahtarlar bende, istediğim zaman odasını açıyorum kapatıyorum takımları alıyorum, akşamları koyuyorum. Babam bana diyor ki; "müftü efendi bu anahtarı ağabeyine, işçilere ustalardan herhangi birine vermedi de sana verdi. Herhalde sende bir şey gördü."

Bir gün Kuran kursunun önünden geçiyorduk, baktım hafızlar okuyor. Başlarında takkeler, gürül gürül ders çalışıyorlar. Onlara çok imrendim, babama dedim ki:

- Baba bak bunlar ne güzel hafızlık yapıyorlar ama sen beni usta yapacaksın. Beni de böyle hafız yap da hoca olayım, babam dedi ki:

- Oğlum sana ihtiyacım var. Biliyorsun biz fakir bir aileyiz. Sen, ben, ağabeyin hepimiz çalışacağız ki geçinebilelim. Maddi imkanlarımız yok, ben seni okutamam.

Çok istememe rağmen orada okumak nasip olmadı, işlerimiz bitti ve memleketimize geri döndük. Ama o hafızları gördüğümünden beri ilme karşı, hafız olmaya karşı içime bir aşk, bir istek düştü. Ama köyümüzde Kuran kursu yoktu, babam da bırakmıyordu ki başka bir yere gidip okuyayım. Zaten Kuran kursları da pek yoktu o zamanlar. İşte Cami köşelerinde falan gizli olarak okutuluyordu.

O sıralar çobanlık yapıyorum, on, on beş kadar büyük baş hayvanımız var. Bir gün arkadaşlarla beraber hayvanları götürdük çayır bayır otlatıyoruz. Bir arkadaşımız Kur'an-ı kerim okumasını biliyordu. Ben henüz Kuran okumasını bilmiyordum ama sesim çok güzel olduğu için Türkçe harflerle yazılmış Tebareke, Yasin, Amme cüzlerini yüksek sesle, makamlı olarak okuyordum. O arkadaşım bana; "yanlış okuyorsun. Kur'an yeni harfle okunmaz. Sana "Elif, ba Cüzü" alalım ondan oku." dedi. Ben de doğru okuduğumu iddia ettim. Neyse köyümüzde bir hoca vardı ona gittim. Fatih Dersiâmlarından İsmail Efendi, Allah rahmet eylesin. Hem Arapça ilmi vardı, hem de kurra hafız idi. Dedim; "hocam bu

arkadaş böyle böyle diyor." O hocaefendi; "arkadaşın doğru söylemiş." dedi. "Sen bir elif cüzü bul, ben sana namaz sürelerini, tebareke, yasin, amme cüzlerini ezberleteceğim, ezanlar okutacağım." Beni okutacak bir hocaefendi buldum diye çok sevdim. Ama arıyorum elif cüzü bulamıyorum. Yani yasak dönemler. Bizim köyümüzde biri vardı, İstanbul'dan Kur'an-ı kerim, elif ba cüzleri almıştı. Bunu duyduklarında geldiler, onu hemen yakalayıp götürdüler ve hapse attılar. Kitapları da toplayıp yaktilar. Yani durum buydu.

Neyse zor zahmet bir "Elif ba cüzü" bulduk ve hocaya gittim, üç günde elif bayı öğrendim. Çok zekiydim, zaten eğitmen okulunu da birincilikle bitirmiştim. Bu arada şunu da arz edeyim, İstanbul'a geldiğimde Fatih müftülüğüne bağlı imamlar, müezzinler, kuran kursu öğretmenleri hep birlikte tekâmül kursuna gittik. 45 gün sonra imtihan olduk, orada da birinci geldim. Yani zekam var, kafam çalışıyor ve ben okuyup hafız olmak, hoca olmak istiyorum. Velhasıl üç günde elif bayı öğrendim ve Kur'an'a çıktım. Çok kısa bir zamanda da Kur'an okumaya başladım, Yasini şerifi ezberledim, ammeyi tebarekeyi, namaz sürelerini ezberledim. Camide ezan okuyorum, müezzinlik yapıyorum, cemaata aşır okuyorum. Hocam bana:

- Seni hafız yapacağım, dedi.

- Hocam benim yaşım on beşi geçmiş, bundan sonra Kur'an-ı kerimi ezberleyebilir miyim?

- Ezberlersin! Sende öyle bir kabiliyet

var ki, değil Rize'nin köylerinde İstanbul'da imam olarak görürüm seni.

Velhasıl bizi böyle heveslendirdi ve başlattı hafızlığa. Üç sayfadan hafızlık yaparken hocamız köyden ayrıldı. Bir arkadaşım daha vardı Ali Köse. Şimdi Üsküdar'da turizm işi yapıyor. Onunla beraber "ne yapalım, ne edelim, nereye gidip okuyalım" diye düşündük. Beş altı ay öyle durduk.

Dedem bir iş için beni Rize'ye gönderdi. Köyden Rize'ye gittim, orada birinden bazı evrakları alacağım. Kahvede o kişiyi beklerken orada başka biriyle tanıştım. Ona sordum:

- Amca akşama ne kadar var?

- Yarım saat falan var. Niye sordun, bir yere mi gideceksin?

- Evet, Kendirli köyüne gideceğim, köyümüz üç saat çekiyor.

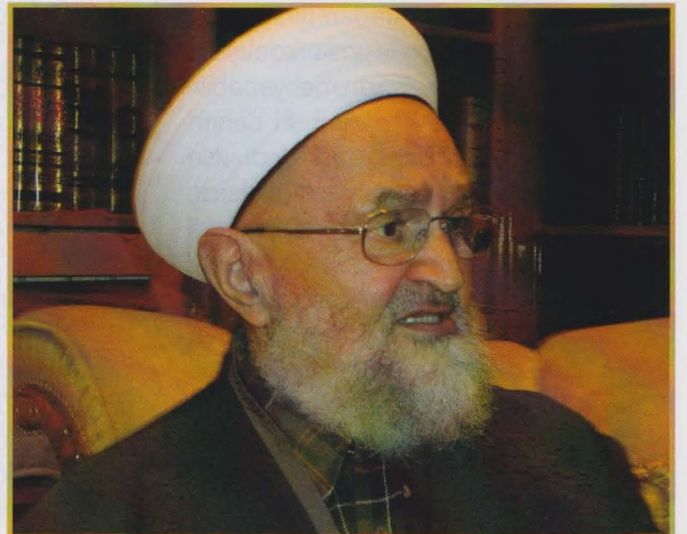
- Sen mektep mi okuyorsun?

- Yok, hafızlık yapıyorum ama hocamız köyden ayrılınca mualâkta kaldık.

Ben böyle deyince bana şöyle bir baktı, sonra cebinden bir kart çıkarıp verdi:

- Ben hem imamım, hem de Kuran öğretmeniyim, dedi.

Kartta "Alaaddin Akdoğan Yeni Camii imam hatibi ve ku-

ran öğretmeni." yazıyor. Çok sevindim ve ona "hocam" demeye başladım." Sonra bana 25 kuruş verdi. "Bu parayı al, bununla hem yemek yersin, hem de köyüne gidersin." dedi.

Orada biraz daha bekledim ama beklediğim adam gelmeyince, köye gitmek için yola çıktım. O zaman kağıt fenerler vardı, ondan aldım ve gece üç saatlik yola girdim yaya olarak. Gece yarısı köye geldim, kendi evime gitmeden önce beraber hafızlık yaptığım arkadaşımın evine gittim ve kapıyı çaldım, vakit gece yarısı. Babası; "Hayrola babana bir şey mi oldu?" dedi. "Yok amca, babamın bir şeyi yok. Ben okumak için hoca buldum, onu söylemek istedim." dedim. "Hocayı nerede buldun?" " Rize'de" "Evladım bizim sizi Rize'de okutmak için maddi imkanımız yok. Onun için bunu kafandan sil." dedi.

Okuma aşkın hala var, yani bir hoca buldun gidip okumak istiyorsun.

Tabi bende aşk var, illa bu hafızlığı yapacağım ve İstanbul'a imam olacağım. Hocam bana; "seni İstanbul'da imam görüyorum" demişti ya, bunu hiç unutmuyorum. Hoca bulduğumu okumak için gitmek istediğimi babama da söyledim. O da; "oğlum vilayette okutamayız, biliyorsun maddi imkanlarımız kısıtlı." dedi. Aradan birkaç gün geçti, o arkadaşım ile konuşup; "Ali! Okumak için ne yapabiliriz?" dedim. "Bilmem ki benim ayakkabım bile yok" dedi. Ne günlerdi, o zaman yokluk vardı, fakirlik vardı. O arkadaşım şimdi Üsküdar'ın en zenginlerinden. İşte o zaman ona dedim ki; "gel ormana gidelim, oradan ağaç kesip tahta yapalım ve onu satıp Rize'ye o hocaya okumaya gidelim."

Beraber gittik bir ağaç kestik,

yonttuk tahta yaptık, 1 cm. kalınlığında biçtik ve onları satıp Rize'ye gideceğiz o hocaya teslim olacağız. Dağlardan patika yollardan gidiyoruz. Yoldan gitmiyoruz ki bizi yakalamasınlar da okumamıza mani olmasınlar diye. Gizli gizli kaçıyoruz. Kanter içinde yol yürüdük, tahtaları sattık, parasını harçlık yapıp yaya olarak Rize'ye geldik. Hocayı bulup kendimizi tanıttık ve ona teslim olduk. Hoca bize; "hani anneniz hani babanız?" diye sordu. "Onlar sonra gelecekler" dedik. "Peki nerde yatacaksınız?" deyince, "hocam camide yatarız, yerde yatarız yeter ki bizi okutun." dedik. Neyse hafızlığını bitirmek üzere olan bir talebenin odasında bize yer gösterdi, orada bir hafta yattık.

Sonra babamlar geldiler ve bizi buldular. Dediler ki; "anlaşıldı, bunlar okuyacaklar çare yok. Biz aç duracağız onları okutacağız." Hakikaten onlar peynir ekmek yediler, bizi lokantaya bağladılar. Yedik, içtik orada iki sene okuyup hocafendiden hafızlığımızı bitirdik.

ARIFAN: Peki hocam hafız olduktan sonra herhangi bir yerde hocalık görevi yaptınız mı?

Nuri ERKAN Hocafendi: Tabi, yaptım. İşte 1947 senesinde evlendim, evleneli iki ay kadar olmuştu ki Ramazanlığa İstanbul'a geldim, mukabele okumak için geldim. Evvelce böyle başka yerlere Ramazanlığa gidilirdi. Tabi önce Bursa'nın Gemlik ilçesine geldim mukabele okumak için. Orada bizim hemşeriler vardı. Fakat orada işimiz olmadı, takdiri ilahi Bursa Ulu Camii'nde 1947 yılında mukabele okudum. Ulu Camii'nin o büyük direklerin dibinde mukabele okuyorum. O vakitler sesim de çok güzeldi. Orada bizim Rizeli zengin tüccarlar vardı

beni çok tuttular, bana maddi olarak çok destek oldular.

1948 yılında yine Ramazanlık için İstanbul'a geldim ve Şile'nin Kurna köyünde imam oldum. Tabi resmi imam yok, köy halkı tutuyor hocayı. Orada Ramazan ayını bitirdik ama beni salmadılar "çocuklarımızı biraz okut" dediler. Neyse üç ay daha kaldım, bütün köyün çocuklarını okutup hatim ettirdim. "Allaha ismarladık" deyip oradan ayrılacağım ki, bütün köylü, kadın-erkek adeta yoluma yattı, salmadılar beni. Velhasıl orada iki sene kalıp hocalık yaptım. Oradan 1950 tarihinde askere gittim. Eskişehir halkı "asker hafız" diye ayağımı yere bastırmıyorlar. Pazar günleri izin günüydü, camiye gidip imamdan müsaade alıyor ve Kuran okuyordum. Ramazan ayı gelince cemaat ısrarla "bize mukabele oku" dediler. Hem askerlik yaptım hem de bir kaç Camii'de mukabele okudum. Halk çok sevdi beni. Dedim ya, adeta ayağımı yere bastırmadılar. Bana maddi olarak da öyle yardım ettiler ki, asker iken babama harçlık gönderdim.

Askerlik bitti memlekete geldim. Fakat Arapça okumak için çare arıyorum bir yerlere gitmek istiyorum. Ama babamda diyor ki; "dur bakalım hele biraz sabret. Bir çocuğun olsun." Bu arada köylüde beni çok seviyor ve güveniyor. Bana diyorlar ki; "biz paramızı bankaya yatırmayalım, sana verelim sen burada bir iş kur, emanet çalıştır. Biz senden bir şey istemiyoruz yeter ki İstanbul'a gitme, burada dur!"

Böylece ticaret hayatına başlamış olduk. Köylünün verdiği sermayeyle köye bir dükkan açtım. Manifatura, tuhafiyeye, kırtasiye hepsi var. İstanbul'a gelip toptan mal alıyorum, ambarlayıp gönderiyorum. İş epeyce ilerlettik. Bu arada öteye beriye beni hoca olarak istiyorlar ama

dünyaya dalmışız gidemiyorum. Bu sefer babam bir taraftan dem bir taraftan bana diyorlar ki; "oğlum biz seni kürsülerde, mihraplarda görmek istiyoruz. Biz seni bunun için okuttuk, dünyaya dalasın diye okutmadık." Yani mutlaka bir yere hoca olmamı istiyorlar. O sıralar köyümüze Hüseyin Kaplan hoca geldi, vaaz etti. Ben onu ağırladım, misafir ettim. Bana dedi ki; "sen ne güzel bir hafızsın. İstanbul'a gel, Arapçayı da oku iyi bir alim ol." Ben dedim; "hocam gelmem imkansız çünkü işlerimiz var, ben olmadan bu işler yürümez." Sen misin bunu diyen, Allah bana bir hastalık verdi, sinüzitten gözüm kapandı ve ameliyat oldum. Bir ay yattım Trabzon hastanesinde. Babam bana dedi ki; "oğlum, Kur'an-ı bıraktın, imamlik istemiyorsun ama bak gözün kör oluyor. Seni okuttuk hafız yaptık, hadi bırak şu dünyayı da Kur'an'a dön!"

Hastanede babamın sözlerini kabul ettim ve Allaha söz verdim "Ya Rabbi! İyi olur, hastaneden çıkarsam babamın dediğini yapacağım!" Neticede bir iki ayda iyileşip hastaneden çıktım ve İstanbul'a Hüseyin Kaplan hocanın kurslarına Arapça okumaya geldim.

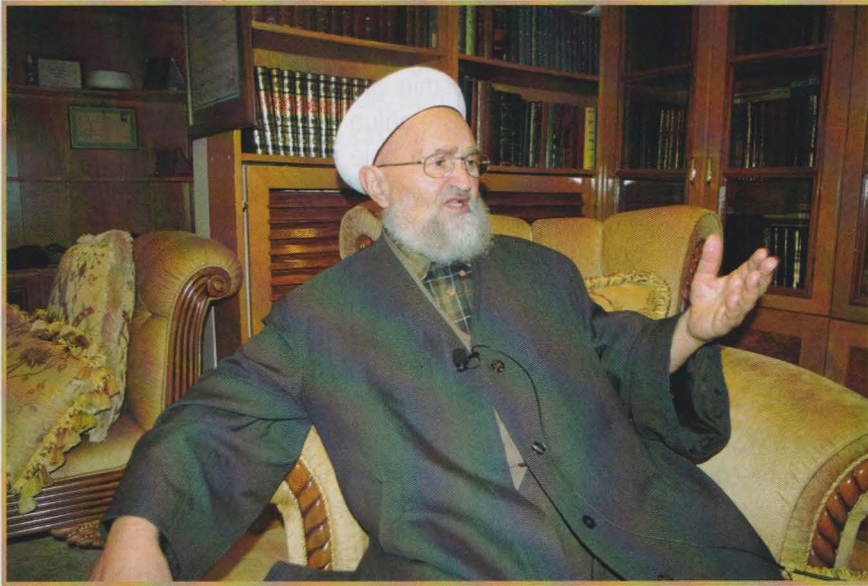
Sene kaç hocam?

1956 gibi. Başladık okumaya. Emsile, Bina, Maksud derken, Süleyman Efendi'yi yakaladılar, götürdüler Kütahya'ya. Ardından kurslarımızı kapattılar, bizi öteye beriye dağıttılar. Şimdi ne

yapalım? Memlekete dönsek olmaz, okumaya karar vermişiz. Üsküdar da Valide Atik Camii var, onun imamına geldik teslim olduk ve caminin bir kenarında kalmak için müsaade istedik. Çinili Camii'nde de, Gümülcineli Mehmet Efendi isminde bir hoca vardı, çok güzel Arapça okutuyordu. Ondan da Arapça okumaya başladık.

ARIFAN: Peki Mahmud Efendi Hazretleriyle ilk olarak ne zaman ve nasıl tanıştınız?

Nuri ERKAN Hocaefendi: Abdullah Yazıcı Hocaefendi vardı. Efendi Hazretleri onu çok se-

verdi. Hatimle teravih kıldırırdı, çok kuvvetli bir hafızdı. Tanıştık, bana; "ne iş yapıyorsun" dedi?" Ben de arapça okumak için İstanbul'a geldiğimi fakat kursların dağıtıldığını, şimdi Çinili Camii imamı Mehmet Efendi'den Arapça okuduğumuz falan anlattım. Bana bir aşırı şerif okuttu, çok beğendi, sonra dedi ki; "seni bir yere göndereyim orada Arapça oku." "Neresi?" diye sordum, "Mahmut Efendi'nin orası" dedi. "Hocam duydum onun Arapça okuttuğunu ama oraya gitmem." dedim. "Sebebi?" "O talebelerine sakal bıraktırıyormuş, bu yüzden aileler yıkılıyor,

yuvalar bozuluyormuş." dedim. Tabi bende o zaman sakal yok, her gün tıraş oluyorum, kravat takıyorum.

Abdullah hoca; "peki sen bunları nereden duydun?" diye sordu. "Ötekenden berikenden, milletin lafıyla" dedim. Bunun üzerine; "ben pusula yazar sana veririm, 'bu hafız efendiye sakal bıraktırma' derim ona. O da sana sakal bıraktırmaz." dedi. "Ama sen ona git, bir müddet sonra kendiliğinden sakal bırakmaya can atarsın." diye de ilave etti. Neyse aldık pusulayı gittik.

1956 senesiydi. Efendi Hazretleri o zaman İsmail Ağa Camii'nin imamıydı. Yanına girdim. Tabi kravatı çözdüm, başıma takke taktım. Selam verdim, selamı aldı şöyle bir baktı; "kimsin?" dedi. Kısaca kendimi tanıttım ve durumu anlattım. İşte ilk tanışmamız böyle oldu.

Dedi ki: "burada biraz yerimiz var ama orada da talebeler yatıyor, sen nerede yatacaksın?" Dedim "hocam, ben yer istemiyorum. Memlekette para gönderecekler ben daire tutar otururum." "Peki" dedi. Yer aradık kimse bekar olduğumuz için bize dairesini vermiyor, hanım da memlekette... Neyse rahmetli dayım kendi dairesinden bir oda verdi. Orada bir arkadaşla beraber kalıyoruz. Her gün birer cüz Kur'an okuyup dinliyoruz, sonra Arapça okumaya gidiyoruz. Mahmud Efendi bizi talebelerine verdi, onlar bize Emsile, Bina okutmaya başladılar. Efen-

di Hazretlerinin kendisi yüksek dersleri okutuyordu.

Siz Efendi Hazretlerinden okudunuz mu hiç?

Oooo tabi tabi. Okumaz olur muyum? İlmimi ilerletince Efendi Hazretlerinden pek çok kitaplar okudum. Birde bana sık sık aşır okuturdu, sohbetlerde aşır okuturdu. O zaman Ali Haydar Efendi sağ idi. Beraber Efendi Babaya giderdik, orada da bana aşır-ı şerif okuturdu. Efendi Baba'nın huzurunda ilk olarak Kehf Süresinin son kısmını aşır olarak okudum.

Efendi Baba (Kuddise sirruhu) bana; "sen hafız mısın?" dedi. "Hafızım" dedim. "Peki niye burayı okudun?" diye sordu. "Allah burayı hatırıma getirdi." dedim. Bunun üzerine cemaate hitaben; "demek Allah-u Teala bu âyet-i kerimleri bizim duymamızı münasip görmüş." diyerek okuduğum âyetlerin tefsirini yaptı.

ARİFAN: Sakal meselesi ne oldu, hocam? Hani pusulayla gitmişsiniz.

Nuri ERKAN Hocaefendi: Efendi Hazretleri sakalı tavsiye etmez mi? Bana da söylüyor, ben de "hocam zamanı var" diyorum. Ama bende yavaş yavaş değişim başladı, saçlarımı kestim, fakat suratı hala kazıtıyorum. Hocaefendi sakal bırakmam için bana işaret ediyor hep. Bir iki, bir iki söyleyince dedim ki; "hocam, önce beni hoca yap, ondan sonra bunu (sakalı) buraya tak." Cahil cesur olur ya bende o kabilden güya itiraz ediyorum. Ertesi gün Efendi Hazretlerine dedim ki:

- Hocam sakal için bana ısrar etme, ben evliyim karım memlekette, iki de çocuğum var. Ben köylüyüm o şehirlidir. Benim sakal bıraktığımı duyarsa beni bırakır kaçar, çocuklarım da ortada kalır. Sünneti yapayım der-

ken farz gider, dedim. Efendi Hazretleri güldü ve dedi ki:

- Sevgiyi veren kimdir?
- Allah

- Sen Rasulullahın sünnetini buraya takacaksın da, senin hanımının kalbinden Allah seni sevme ilhamını alacak öylemi?

Bu söz üzerine durdum. Ve sakalı bıraktım. Halamın oğlu berberdi, sakalı çevirince "yuvarını yıktın." dedi. Ben de ona dedim ki; "hoca efendi bana dedi ki yuva yıkılmaz. Hanımının kalbinden Allah seni sevme ilhamını almaz. Rasulullahın sünnetini buraya takarken korkma dedi."

Neyse sakalı bıraktık, sonra birde resim çektirip gönderdim memlekete. Resmin arkasına da yazdım; "baba işte oğlun bu! Beni Mahmut Efendi bu hale getirdi." Mektubu alınca; "aman hanımına bu resimleri göstermeyin!" demişler. Ama benim hanım resimleri görünce; "Allah'a hamd-ü senâlar olsun. Allah şimdi kocamı bana bıraktı, çünkü kocam çok yakışıklıydı belki onu yoldan çıkartırlardı." demiş. Zaten ondan sonra da hanımı memleketten yanıma gönderdiler. Hakikaten de ondan sonra sevgimiz yüz misli arttı.

ARİFAN: İmamı Azam sıfatını nasıl aldınız?

Nuri ERKAN Hocaefendi: İşte Elhamdülillah böylece okuduk ilme devam ettik, ettik, ettik ve sakal uzadı, şalvar cübbe giydik, başımıza sarık sardık, o vaziyette elimde çantayla içeri girince arkadaşlar dediler ki; "hâzâ imam, hâzâ imam!" Efendi Hazretleri buyurdu ki; "İmâm-ı Âzam deyin buna!" İşte İmâm-ı Âzam ismini oradan aldık. İmâm-ı Âzam neden oldum? bundan işte.

ARİFAN: Peki hocam İstanbul'da imam olma hayaliniz nasıl gerçekleşti?

Nuri ERKAN Hocaefendi:

1957 yılında Beyoğlu müftülüğünde imamlık imtihanına girdik. Yetmiş kişiydik. Ben önce bir aşır şerif okudum. Aşır-ı şerif okuyunca, tabi ses seda yerinde; hem de sakallı, cübbeli, şalvarlı olunca müftü efendi çok beğendi; "hâzâ imam!" dedi. Ertesi günü yazılı imtihana girdik, müftünün talimatıyla bana imtihanda yardım ettiler ve birincilikle kazandım. Böylece Kılıççağa Camii'nin birinci imamlığını kazanmış oldum.

Efendi Hazretlerine gittim ve; "imamlık imtihanını kazandım, hem de birincilikle, müsaade edersen oraya gitmek istiyorum." dedim. "Müsaade etmiyorum. Orası uzak gidip gelemezsin." dedi. O zaman Balat'taki Ferruh Kethüdâ Camii'nde müezzinlik yapıyorum. Efendi Hazretleri oraya sohbe, vaaza geliyordu. Kendi başka yerlere Beykozlara filan vaazlara gidince, İsmailağa Camii'nin mihrabına beni vekil koyuyordu.

Küçük Mustafa Paşa'da Gül Camii'nde de müezzinlik yaptım. O caminin İmamı vefat edince oraya imam oldum. Hangi belgeyle? Beyoğlu müftülüğünde birincilikle kazandığım imamlık belgesiyle. Orada 21 sene imamlık yaptım. Çok güzel meşrutam vardı, bahçem vardı. Başta Efendi Hazretleri olmak üzere, hocaefendileri davet edip ziyafetler verirdim onlara.

1980 yılında da Üsküdar Valide Atik Camii'ne geldim. Orada 17 sene kadar imamlık görevi yaptım. Yaş haddinden 1996 yılında bizi emekli ettiler. Yani hocamın "seni İstanbul'da imam olarak görüyorum" sözü gerçekleşti elhamdülillah.

ARİFAN: Efendi Hazretleriyle ilgili çok hatıranız vardır, şu an aklınıza gelen bir iki tanesini bizimle paylaşır mısınız?

Nuri ERKAN Hocaefendi: Bir sene Hacca gittik. Efendi Hazretleri ayrı kabileyle gitti, ben ayrı kabileyle. Medine'deyiz. Dört, beş gün kaldıktan sonra "hocam ben gidiyorum" dedim. "Sekiz günü tamamlamadan neden gidiyorsun?" dedi. "İki oğlum ve arkadaşlarıyla beraber geldik, onlarla beraber gidiyoruz." dedim. "Onlar gitsin, sen gitme" dedi. "Ama biletim yanacak." "Yansın" dedi. Efendi Hazretlerini dinledim, gitmedim. Aldı beni yanına. Yan yana yattık, o zaman karyola yok yerde yatıyoruz.

Neyse gitme vakti gelince çağırıldı birini; "İmam Azamın biletini alın" dedi. Baktılar bilete; "Efendi Hazretleri bunun biletinin günü geçmiş, uçağı kaçırmış bu" dediler. "Siz bileti alın" dedi. Yani bu olmayacak bir işti ama hikmeti ilahi Efendi Hazretleriyle aynı uçakta, hem de yan yana bilet alındı ve beraber döndük.

Hayatımın dönüm noktası sayılacak bir hatıramı daha anlattım.

Bir cenazeye gittik. Kagoşu Mustafa Efendiyle beraber cenazeyi yıkadık. Efendi Hazretleri de oradaydı. Evde duasını yaptı. Sonra beraberce bir taksiye bindik dönüyoruz. Bir zarf vermişlerdi. Efendi Hazretleri zarfın ne olduğunu sordu. Dedim; "Efendi Hazretleri cenaze sahipleri verdi, herhalde para var içinde." Şöyle bir baktı bana; "onu geri ver" dedi. Dedim "Efendi Hazretleri, bu adam sağlığında bize ne yemek yedirmiş, ne çay ısmarlamış, ne bir şey yapmış. Şimdi sen bana alma diyorsun. Dirisinden alamadık, ölüyken elimize geçti bari şimdi alalım." dedim.

Ben ayrıca Mevlidlere de giderdim, para da alırdım. Efendi Hazretleri benim mevlid okuma-yı da bırakmamı istedi. Dedim; "Efendi Hazretleri bol para var

bu işte, nasıl bırakayım?" O zaman bana dedi ki; "Sen bırak! Ben sana dua edeceğim, Allah-u Teala sana başka bir yerden verecek." dedi. İşte o vakit bıraktım, Mevlide, hatime, cemiyete çağırıyorlar gitmiyorum. Ne mevlidden ne cenazeden para almıyorum. Bekliyorum ki Hocaefendi dua edecek, Allah da bana bir kapı açacak.

Küçük Mustafa Paşa'da Gül Camii'nde müezzinlik yapıyordum. Altı sene orada müezzinlik yaptım. 75 basamaklı minareye sabah, öğle, ikindi, akşam, yatsı beş vakit çıkıp şerefeden ezan okudum. Oranın imamı "Miftâhu'l-Kur'an" diye bir kitap basmıştı. Kur'an anahtarı, elif ba cüzü. Onun baskı klîşesi de kendisinde, bunu bastırıp bütün Türkiye satıyor.

Camimizin imamı vefat edince ben oraya imam oldum. Oğlu dedi ki; "sen babama sağlığında çok hizmet ettin, babamın "Miftahu'l-Kur'an" kitabının baskı hakkını sana vereceğim." Dedim "benim param yok." "Olsun, ne zaman kitap satarsan o zaman verirsin." dedi. Ve on binlerce "Miftahu'l-Kur'an" bastırdım. Türkiye'de ki tüm kitapçılara dağıttım. Hatta Avrupa'ya bile gönderdim. Ondan çok büyük paralar kazandım.

Yani Efendi Hazretleri'nin sözünü tutup cenazelerden, hatimlerden, mevlidlerden gelen paraları kapadım, Allah bana ne kapılar açtı. Daha sonra da müteahhitliğe başladım. Yani adam gelir bana arsasını verirdi, bende ortaklarım derdim ki; "filancadaki arsayı alın projesini yapın ve binaya başlayın. Sermayenin yarısı da benden." Onlarda "Allah senden razı olsun sen bize iş buluyorsun, sen bize arsa buluyorsun" derlerdi. Ben ilme devam ederken ortaklar da işleri yürütürlerdi. Karadeniz caddelerine, Haliç caddelerine Fa-

tihler'e ne inşaatlar yaptık. Çok zengin oldum. Başka işlere de yatırımlar yaptım. Yirmi kadar dükkanım vardı. Elhamdüllillah Efendi Hazretlerinin duası bereketiyle çok kazandım. Biliyorsun İmam-ı Azam'da çok zengindi. Bu sıfatı bana Efendi Hazretleri verdi, bende İmam-ı Azam olduğum için zenginleştim.

Karadan Hacca giderken Bağdat'a geldik. Herkes otelle-re, evlere gitti. Ben gitmedim. Bana bu vasıf verildiği için, hem de İmam-ı Azam'a olan aşırı muhabbetimden dolayı onun kabrinin başında yattım.

ARİFAN: İlim talebelerine neler tavsiye edersiniz?

Nuri ERKAN Hocaefendi: Bu yolda sabretsinler, devam etsinler ve gayret etsinler. "Paramız, pulumuz yok ne olacak halimiz?" demesinler. Çünkü âyet-i kerimde "**Her kim Allah'tan sakınırsa Allah ona hiç beklemediği yerden rızık kapılarını açar.**" buyruluyor. Az önce anlattım, ben mevlüdden, hatimden, cenazeden gelen paraları bıraktım, Allah bana ne kapılar açtı. Yani talebe-i ulûm dünya telaşına ve endişesine düşüp de; "yarınımız ne olacak?" diye düşünmesinler. Bu yola mutlaka devam etsinler, Allah onlara büyük kapılar açacak. Hiç ummadıkları yerden rızık kapıları ikram edecek inşallah. Hoca olup da "ben aç kaldım" diyene bu güne kadar hiç rastlamadım. Zaten alim olan zengin olmadan da ölmez.

Bilirsiniz, İmam-ı Muhammed öldü demişler de, İmam-ı Azam demiş ki; "yok o ölmemiştir." "Nerden biliyorsun ölmediğini?" dediklerinde, "o daha zengin olmadı da ondan" diye cevap vermiş. Yani âlim olan, zengin olmadan ölmez biiznillah...

ARİFAN: Hocam son olarak, Müslümanlara neler tavsiye edersiniz?

Nuri ERKAN Hocaefendi: Müslümanlara, cemaate hocaları desteklemelerini tavsiye ediyorum. Cemaat, hocaları arkadan desteklesin. Tesisler kursunlar, kuran kursları, medreseler yapsınlar. Okuyamayan, defter, kalem, kitap bulamayan, elbisesini ayakkabısını alamayan talebelere yardım etsinler. Her yerde bir medrese kursunlar. Yani paralarının belkide diyebilirim ki yarısını böyle medreselere, ilim yollarına harcasınlar. Sadece "uydum imama Allah-u Ekber" deyip sonra selam verip çekip gitmekle olmaz. Mallarını Allah yolunda harcasınlar. Bu iş böyle ilerler. İslamiyet böyle güç ve kuvvet bulur. Yoksa İslamiyet zayıflar, ilim azalır, alimlerimiz hafızlarımız eksilir.

Gök yüzünü süsleyen aylar, yıldızlar, güneşler olduğu gibi, yeryüzünün de süsleri alimler, hafızlardır. Onları kim yetiştirecek Müslümanlar yetiştirecek. Sadece kazandığını lüp, lüp

kendi boğazına indirmeyecek, sadece kendi keyfine, zevkine harcamayacak. Allah-u Teala **"Parayı biriktirip, kenz edip Allah yolunda harcamayanlara elim bir azabı müjdele"** buyuruyor.

Tabi ben böyle söylerken belki de diyorsundur ki; "peki sen yapıyor musun?" evet bende yapıyorum, bu aşağıda medrese kurdum 45 tane talebemiz var, hafız yetişiyor. Her sene 20 tane hafız icazet alıyor. Sonra başka yerlere gönderiyorum Arapça okuyorlar.

Bizim memleketimiz Rize Kendirli köyüdür. Orada 700 metrekare yedi kat kuran kursu var, 40 sene evvel yapılmış. Talebe cıvı cıvı okuyordu. Ama kapısı, musluğu, banyosu, tuvaleti bozuldu. Gelen talebe geri dönüyordu. O kuran kursunun hocası İlyas hoca, Efendi Hazretleri çok sever onu, halen sağdır. Geldi dedi ki; "bu kuran kursunu ne yapacağız talebe geri dö-

nüyor." Allah riyadan saklasın, bunu teşvik mahiyetinde söylüyorum. Oğullarım, üç dört sene evvel bu kuran kursunu dipten tepeye kadar her şeyini komple yaptılar. Helasından, banyosundan, mutfağına kadar, sınıflarından, elektriğinden, kaloriferine kadar beş yıldızlı otel gibi donattılar. Şimdi de kumanyasını gönderiyorlar. Başka yerlere de mümkün merteye el atmaya çalışıyorlar. Oğullarım; "biz bu yolda ne kadar harcıyorsak Allah bize fazlasıyla veriyor." diyorlar. Verene Allah veriyor. Müslümanlar bu yolda verirken fakir olurum diye korkmadan vermeli. Allah zengin, yolunda verene fazlasıyla verecek inşallah. Bu hizmetler böyle ilerler.

ARIFAN: Hocam Allah razı olsun bize vakit ayırdınız, çok teşekkür ederiz.

Nuri ERKAN Hocaefendi: Allah cümlemizden razı olsun, ben teşekkür ederim.

Düz Adamın Gölgesi de Düz Olur

İsmail MÜFTÜOĞLU
(Adalet Eski Bakanı)

iyi eğitim almış ve aile terbiyesi de yerinde ise, makamlar, kariyerler insanları asla şaşırtmaz. Zira kaliteli eğitime ilaveten aile terbiyesi, insanı hem mütevazı, hem de vakur kılar.

Manevi alanda mesafe kazanmak mütevazılıktan geçer. Olaylara olgun bakmak, gönül ufkunu zorlamakla mümkün olur. Yoksa nefis imana galebe çalar. O zaman da idrakte kuraklaşma olur ki, insanı yalnızlığa sürükler.

Aslında insanı tezyin eden, değerli kılan fiziki tarafı değil, ruhudur. Ruhun güzelliği de bir takım basıkıcı unsurlardan, debreşen ihtiraslardan uzak kalması ile mümkün olur. İnsan ruhundaki güzellikleri sergiledikçe huzura kavuşur. İnsanların alaka alanına girer.

Nitekim Mevlana; **"İnsanoğlu nefsine dön, nefsindeki faziletleri ikmale çalış. Çünkü sen cisminle değil, ruhunla insansın"** der.

Manevi ikmal merkezleri paslanmış olanlardan istidat mümkün değildir. Çünkü bu neviden insanlar, kendinden gayrısını düşünmek bile istemez. Her makama kendini layık görür. Her şeyi en iyi düşündüğünü sanır. Bundan dolayıdır ki toplayıcı değil, dağıtıcı olur.

Bunun en çarpıcı örnekleri siyaset alanında görülür. Baş konumuna gelenler nefsi hodvuruşluklarını tatmin için müs-

tebidane davranır, adil davranamaz. Kendilerini doğru yola davet edenleri hazmedemez. Bir çırpıda onları silip, atmaya çalışır. İşte o zaman da, baş onlar tiranlaşmaya başlar.

Bu davranış biçimi hemen hemen her meselede vardır. Onun için kaostan bir türlü kurtulamıyoruz. İnsanoğlu ene dediği müddetçe, sosyal meselelerde müştterek çözüme varmak zordur. **'Ben'**den ziyade **'Biz'**, başarı için şarttır. Bu tür yanlış davranışları aşmak için alınan eğitimin iyi olması, aile terbiyesinin de yerinde olması gerekir.

Büyük hedeflere ulaşmak elbirliği ile mümkün olur. **"Bir elin nesi var, iki elin sesi var"** deyişi boşuna söylenmemiştir. Buna her insanın önem vermesi gerekir. Servet, saltanat ve sultaya meraklı olanların tabas-

bustan uzak kalmaları mümkün değildir. Onlarla yoldaş olmak felaket için yeterlidir.

Hak söze kulak vermek, yanlışları elekleyip doğrudan birleşmek, fazilet işidir. İnsanları sahil-i saadete ulaştırır. Aksi hal, çorak ovaya haykarmaktan öteye bir fayda sağlamaz.

Özellikle idareciler insanlar için rahmet olmalı, bulunduğu her ortamda munis davranmalı, ceberutluktan uzak durmalıdır. Gönül alan insan saygı ve sevgi görür. Tahakkümvari davrananlar ise hem bereketsiz, hem de yalnız kalır.

Sözün doğrusunu şartlar ne olursa olsun her yerde söylemek insani bir davranış, hem de manevi bir mecburiyettir. Düzgün insan doğruyu dillendirmekten korkmaz. Çünkü düz adamın gölgesi de düz olur.

ALİ EREN

iman ve ibâdet bakımından Allah'ın kulları kademe kademedir. İnsanların inananı var, inanmayanı var. Inanmadığı halde inanmış görüneni ve inandığı halde bazı sebeplerle imanını gizleyeni var.

Inananlar içinde ibâdet edeni var, etmeyen var. İbâdet edenlerden ihlâslı (samimi) olanı var riyâkârı var.

İbâdet ehli içinde aşağı derecede olanı var, yüksek derecede olanı yani gerçek mânâda Allah dostu olanı, veli/evliyâ olanı var.

Veliler içinde sıradan evliyâ olanlar var, sayıları çok az da olsa mürşid-i kâmil olup başkalarını irşadla vazifelendirilmiş nâdir bahtiyar kullar var.

Bir de peygamberlik makamı var ki, o tamamen Allah vergisi ve Allah'ın seçimiyledir.

Bir kimse ne kadar ibâdet ederse ve derecesi ne kadar yüksek evliyâ derecesinde olursa olsun, kendi çalışmasıyla mürşid olamayacağı gibi peygamber de olamaz. Mürşidlik de peygamberlik de Allah'ın

seçmesi ve tayiniyledir. Nitekim, Tâhâ sûresi 13. âyette, Hazreti Allah'ın Mûsâ (Aleyhisselam)'a, **"Ben (peygamberliğe) seni seçtim"** buyurduğu bildiriliyor. Yani peygamberlik Allah'ın seçimi ve tayiniyledir.

Diğer insanlar gibi peygamberler arasında da üstünlükler vardır. Nitekim Rabbimiz, Bakara sûresi 253. ve İsrâ sûresi 55. âyetlerde **"Peygamberlerin bazısını bazısından üstün kıldığını"** haber veriyor.

Nitekim peygamberler içinde (Hz. Musa, Hz. İsa ve Peygamberimiz gibi) yeni bir şeriat getirenler de var, kendisinden önce gelen veya kendisiyle aynı zamanda yaşayan bir peygamberin şeriatını tebliğ edenler de var. (Hz. Lut gibi)

Yine peygamberler içinde ulü'l azm peygamberler var ki, onların dereceleri diğer peygamberlerden üstündür. –Meşhur görüşe göre– bu peygamberlerin sayısı 5 olup şunlardır:

Hz. Nuh, Hz. İbrahim, Hz. Musa, Hz. İsa ve Hz. Muhammed Mustafa (Aleyhimüselam).

Ulü'l azm peygamberler içinde sevgili Peygamberimiz Makam-ı Mahmud sahibidir. Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) hem âlemlere rahmet, hem de bütün insanlığa peygamber olarak gönderilmiştir. Nitekim, onun üstünlüğü ve farklılığı hakkında Enbiyâ sûresi 107. âyette **"Habibim! Biz seni âlemlere ancak bir rahmet olarak gönderdik,"** Sebe sûresi 28. âyette de **"Biz seni bütün insanlara ancak müjdeleyici ve uyarıcı (bir peygamber) olarak gönderdik. Fakat insanların çoğu (bunu) bilmezler"** buyuruluyor.

Onun böyle bir peygamber olduğunu bilmeyenlerden olmakta Allah'a sığınırız...

Peygamberlerin diğer insanlara göre seçkin kullar olduğu malum. Bu âyetlerde, Peygamberimiz'in hem âlemlere rahmet, hem de –diğer peygamberler gibi belli bir topluluğa değil– bütün insanlığa peygamber olarak gönderildiğini, dolayısıyla diğer peygamberlerden farklı bir mevkiye sahip olduğunu anlıyoruz.

Peygamberimiz'in üstünlüklerine aynen âyetlerde bildirildiği şekilde inanmak îmanın gereğidir.

Peygamberimiz nesil olarak da seçkin bir sülaleden geliyordu. Bu seçkinlik, Mustafa İslamoğlu'nun ÜÇ MUHAMMED kitabının 96. sahifesinde Beyhakî, Taberânî ve Ebû Nuaym'dan, İbn-i Ömer'in rivayetiyle naklediliyor. İslamoğlu'nun nakline göre Peygamberimiz şöyle buyuruyor:

"Allah varlığı yarattığında yaratıklar arasında Âdemoğlunu seçti. Âdemoğulları arasından Arab'ı seçti, Arab'dan Mudar'ı seçti, Mudar'dan Kureys'i seçti, Kureys'den Haşimoğullarını seçti, beni de Haşimoğulları arasından seçti; o halde ben hayırlı başlangıçtan çıkan hayırlı sonucum." (Eş-Şifâ, 1/83; Hasâis-ı Kübrâ 1/38)

ÜÇ MUHAMMED kitabında nakledilen bu hadis-i şerifte bildirildiği gibi, sevgili Peygamberimiz şerefli bir sülaleye mensuptu. Biz Müslümanlar bunu böyle bilir böyle inanırız. Çünkü hu husus bizzat Peygamberimiz'in hadis-i şerifiyle bildiriliyor. Hadis-i şerifte bildirilen bir şeye itiraz ise doğrudan doğruya Peygamberimiz'e itiraz olur.

Ama hayret ki, yukarıdaki hadis-i şerifi kitabında nakleden zat, meğer bu hadis-i şerifi Peygamberimiz'in üstün bir sülaleye mensup olduğunu izah için değil, buna itiraz için nakletmiş. İtirazı da şöyle:

"Hazreti Peygamber'in... engin tevazuyla taban tabana zıt olan bu haber, onun ırkçılığı ve kabileciliği çağrıştıran her kokudan nefret eden anlayışına da aykırı değil mi?"

Gördüğünüz gibi yazar, hadis-i şerifteki ifadeyi tevazuya zıt kibre ise uygun görerek, bir çırpıda itirazı basıyor ve hadis-i şerife vurmaya çalışıyor. Şerefli

bir sülaleden geldiğini söylemek ona göre ırkçılık...

Böyle bir değerlendirmeye giden bir kimsenin, hadisleri toptan reddeden Yaşar Nuri Öztürk'den ne farkı, ne eksiği kalır?

* * *

Hepimizin bildiği gibi, Hazreti Allah, Âdem (Aleyhisselam)'ı diğer varlıklardan üstün kılıp, nurdan yarattığı meleklerin bile ona secde etmesini emretti. Var mı buna bir itiraz? Yok...

Meselâ Âdem (Aleyhisselam) bu meseleyi dile getirerek **"Allah meleklerin bana secde etmelerini emretti"** demekle -hâşâ- tevazuya zıt mı hareket etmiş olacaktır?

Peygamberimiz, Âdem (Aleyhisselam) gibi bir zatın neslinden geliyor. Ama Kabil'in değil, Hâbil'in neslinden, yani şerefli taraftan...

Kendisinin şerefli bir soydan geldiğini dile getirmenin tevazuya ters neresi var ki, Peygamberimiz'in sözü **"kabileciliği çağrıştıran bir söz"** olarak ele alınıyor?

İbrahim (Aleyhisselam) da Halilullah'tır, Allah dostudur. Böyle olduğunu anlatmak kabîlinden meselâ İbrahim (Aleyhisselam), **"Allah başka kimseyi değil, kendisine beni halil/dost edindi"** demekle -hâşâ- kibirlenmiş ve tevazuya zıt hareket etmiş mi olacaktır?

Peygamberimiz, soy-sop bakımından Âdemoğullarının en üstünlerinin devamı olarak, İbrahim ve İsmail (Aleyhisselam)'ın şerefli neslinden devam eden Hâşimoğulları'ndan gelmiştir. Bu da târihî bir gerçektir.

Bu gerçeğin Rasulullah tarafından dile getirilmesi niçin kabilecilik olsun? Peygamberimiz bunu dile getirince tevazuya zıt mı hareket etmiş olmaktadır? Bir Müslüman, bir hadis-i şerifi reddetmek pahasına böyle bir mânâlandırmaya nasıl gidebilir, anlaşılır gibi değil...

Nakledilen hadis-i şerifte Rasulullah Efendimiz'in, **"Var mı benim gibi şerefli bir kabileye mensup olanınız!"** diyerek -hâşâ- övündüğü mü rivayet ediliyor ki, bu hadis-i şerif kabilecilik olarak anlaşılabilir? Bu nasıl değerlendiririz Allah aşkına!!!

Sevgili Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadis-i şeriflerinde **"Âhirette şefaati uzmânın/büyük şefaatin kendisine verileceğini"** de haber veriyor. **"Cennete girecek olanların mahşerde 120 saf olup, bunun 80 safının ümmet-i Muhammed olacağını"** da haber veriyor.

Bunları da mı tevazuya zıt kabul edeceğiz? Bunları da -hâşâ- böbürlenme, övünme, kibirlenme mi kabul edeceğiz? Bay yazarın bunlara ne diyeceği ve tevazuya zıt görüp görmediği cidden merakla değer...

Bu hususta ne diyeceğini bilmiyorsak da Peygamberimiz'le ilgili bazı meselelere itiraz ettiğini kendi kitabından okuyarak biliyoruz.

Bay İslamoğlu'nun kitabında itiraz ettiği Peygamberimiz hakkındaki bazı gerçekler şunlar:

"Rasulullah güreşte bir numaraydı. Koşuda bir numaraydı."

"Dil ve dilin diyalektlerini (lehçe) bilmede bir numaraydı."

"Gözleri herkesten ayrı olarak gece de gündüz gibi görüyordu."

"Bir yere oturduğu zaman omuzları herkesin omuzlarından yukarı olurdu."

"Rasulullah ne aşırı uzun boylu ne de kısa boyluydu. O orta boylu olmasına rağmen iki uzun boylunun arasında yürüdüğü zaman onlardan uzun görünürdü."

"Gölgesi yere düşmezdi."

Tefsirci İslamoğlu'nun içi işte bunları almıyor. Oysa bunların hepsi, sevgili Peygamberimiz'i

dünya gözüyle gören Ashab-ı Kiram'ın anlattıklarıdır. O Ashab, Rasulullah Efendimiz'in peygamberliğiyle ilgili her hususu bize naklettiği gibi, maddî vücudundaki üstünlükleri de nakletmiştir. Onlar Peygamberimiz'in bu vasıflarını anlatmamış olsalardı, sonradan gelen bizler, **"Acaba Rasulullah Efendimiz nasıldı?"** diye merak etmez miydik?

ÜÇ MUHAMMED isimli kitabın yazarının itirazı şöyle:

"Hz. Peygamber'in "özelik" ve "yüceliğini", onun getirdiği mesaj ve o mesajı hayata dönüştüren iman, ahlâk, kavrayış, derin düşünme yeteneği ve onları pratize etmedeki muhteşem yaklaşımla açıklamak dururken, onun fiziğinde aramaya başlaması elbette bir anlama problemidir." (Sa: 98)

Değerli okuyucular! Ortada bir anlama problemi var ama acaba kimde? Rasulullah Efendimiz'in bu harikulâde vasıflarını kitaplarına alarak bizleri bu konularda bilgilendiren eski âlimlerimizde mi, yoksa onları tenkit eden yazar olaçıkagelmiş olan bugünkü yazarıcılarda mı?

Beyefendi o kadar haddini aşıyor ki, **"Üstünlüğün Peygamberimiz'in maddî fiziğinde arandığını"** söyleyerek Kadı İyaz ve İmam Süyûtî gibi dev âlimleri tenkide yelteniyor.

Bilmiyor ki,

"Peygamberimiz'in gözlerinin gece de gündüz gibi görmesi, bir yere oturduğu zaman omuzlarının herkesin omuzlarından yukarı olması, aşırı uzun boylu da kısa boylu da olmayıp orta boylu olmasına rağmen iki uzun boylunun arasında yürüdüğü zaman onlardan uzun görünmesi ve gölgesinin yere düşmemesi" gibi haberler, onun maddî vücudunda aranan üstünlükler değil, her biri birer

mûcizedir. Gel gör ki, tenkitçi Bay Yazar mûcize diye bir şeye inanmıyor ki, bu mûcizeleri kabul edebilsin...

Bazen hızını alamayıp üslubunu sertleştirdiğinde ise tamamen irtibatsız şeyler döktürüyor. Meselâ bir yerde şu âyet meâlini vermiş: **"Sizin için Allah Elçisi'nde güzel örneklik vardır."**

Ondan sonra şöyle verip vermiştir: **" (Hz. Peygamberin) Teri, cinselliği, idrarı, boyu, gücü hakkında nakledilen bu rivayetlerin, bu âyetin gösterdiği örneklikle ne alâkası vardır?"**

Bu saydıklarınızı örneklik olarak gösteren kim beyefendi? İftira değilse cevap verir misiniz?

Beyefendi diyor ki, **"Onun (Peygamberimiz'in) getirdiği mesaj ve o mesajı hayata dönüştüren iman, ahlâk, kavrayış, derin düşünme yeteneği ve onları pratize etmedeki muhteşem yaklaşımıyla açıklamak dururken, üstünlüğü onun fiziğinde aramak bir anlama problemidir."**

Okuyan da zannedecek ki, Peygamberimiz'le ilgili bu bilgileri veren âlimler, O'nun îman ve ahlâkla ilgili vasıflarını bir tarafa bırakıp sadece maddî vücuduyla ilgili meseleleri anlatmışlar.

Yok öyle bir şey değerli okuyucular... O değerli âlimler bize O Hazreti Rasulullah'ı maddî mânevî her yönüyle anlatageldiler. Anlattıkları içindir ki bu din bu günlere kadar gelebildi.

Allah korusun, bu din ya bir de onları tenkit eden bu makûle gibilerin ellerinde kalıverseydi...

* * *

Her peygamberin kendine mahsus mûcizeleri var. Bu mûcizelerin birçoğu Kur'a-ı Kerim'de de ifade buyrulur. Musa (Aleyhisselam)'ın sihirbazları yenmesi, İsa (Aleyhisselam)'ın ölüleri diriltmesi gibi...

Peygamberimiz'in hayatını okuyanların da bildiği gibi, sevgili Peygamberimiz'in hayatı baştan sona mûcizedir. Âlimlerimiz onun mûcizelerini anlatmak için ciltlerle kitaplar yazmışlar. Bir âlim, **"Tüm peygamberler içerisinde sayıca en çok mûcizesi olan bizim peygamberimizdi"** demeyegörsün, bay yazar rahatsızlığını otomatik olarak ortaya koyup hemen itirazı basıyor: **"Bu bir önyargıdır."**

Devam ediyor: **"Bu, Hz. Peygamberle diğer peygamberler arasında yapılan zorlama bir yarıştı, peygamber yarıştırmaktır."** (Sa: 101-103)

Aslında bu, İslâm âlimlerine bir iftiradır. Sanki İslâm âlimleri -hâşâ- diğer peygamberleri kıskanmışlar da, Peygamberimiz'in onlardan üstün olduğunu ispat için mûcize uydurma yarışına girmişler...

Oysa İslâm âlimlerinin İslâm'a zit böyle tavırlara girmeleri düşünülemez bile. Ama sayın yazarın, **"Peygamberimiz'in diğer peygamberlerden üstün olmadığını isbata yönelik"** bir vazifesi ve gayesi olmalı ki, onları bir kitap boyunca böyle yanlışlıklarla suçluyor.

Meselâ İmam Süyûtî (Rahmetullahi aleyh)'in **El-Hasâis-i Kübrâ** kitabından Hicretle ilgili şu hadiseyi naklediyor:

"Ebû Bekir, Resûlullah'la birlikte mağaradayken susadı. Resûlullah sallallâhü aleyhi ve sellem ona dedi ki: "Mağaranın girişine doğru yürü ve oradan iç." Ebû Bekir mağaranın girişine kadar gitti, orada baldan daha tatlı, sütten daha beyaz, miskten daha güzel kokan bir sudan içti ve döndü. Resûlullah dedi ki: "Allah, Firdevs cennetinin ırmaklarıyla görevli meleğesenin içmen için bir nehir kazmasını emretti." (Sa: 107)

Bunu naklettikten sonra başlıyor dalga geçmeye:

"Bu rivâyeti nakleden Sü-yûti'nin, kitabındaki "Onda muteber olmayan rivayetlere yer vermedim" iddiasını hatırlamanın tam sırası" diyor. (Sa: 107)

Gördüğünüz gibi, bu hadiseyi kitabına alan o büyük âlimle ince bir şekilde dalga geçiyor. "Bir de bu kitabında muteber olmayan rivayetlere yer vermediğini söylüyordun? Senin muteber rivayet dediğin bu mu? Mümkün mü hiç böyle bir şey?" demeye getiriyor.

Evet! Ona ve onun gibi meseleye sadece madde planında bakanlara göre, tabii ki mümkün değil. Ama meseleye inanç gözlüğüyle ve Allah'ın kudreti ve Peygamberimiz'in mucizesi inancıyla bakanlar için pekâlâ mümkün. Onu bilmem ama bizim kalbimiz böyle bir şeyin olduğunu ve olabileceğini rahatça kabul ediyor.

Bay yazara göre, bazı hayvanların meselâ kurdun, ceylanın dile gelip Hazreti Rasulullah'ın peygamberliğini ikrar etmesi, Hayber'de Peygamberimiz'e ikram edilen zehirli etin "Ben zehirliyim" demesi ve devenin secde etmesi, aslı olmayan uydurma şeyler.

Yazar, Müslümanların evelden beri sahip oldukları peygamber inancına fena halde bozuluyor. Gelenek olarak yanlış bir peygamber imajı oluşturulduğunu söylüyor. "Bu imajın oluşması için elden ne gelirse yapılmış" diyor. (Sa: 109)

Ona göre, eski âlimler Peygamberimiz hakkında verebildikleri kadar bize yanlış bilgi vermişler. Peygamberimiz'i, aşırı yüceltmeci bir tavırla olduğundan daha yüksek bir makamda göstermişler. "Hayali, hakikatine yerine ustaca monte etmeyi başarmışlar." (Sa: 109)

Onun yazdıklarına inanırsak, İslâm âlimlerini asırlar boyunca bizi Peygamberimiz hakkında

kandıran İslâm düşmanları olarak kabul etmemiz gerekecektir.

Bay yazar, iftiralarının dışında zaman zaman bazı bilgi yanlışlıklarına da düşüyor. Meselâ şöyle:

"Resûlullah Hendek'te bir günün vakit namazlarını kılamadı; hava kararınca tamamını tüm mü'minlerce topluca kıldılar." (Sa:110)

Yanlış bilgi... Hendek'te bir günün vakit namazlarının tamamının kazaya kalmadığını ve tamamını topluca kılmadıklarını öğrense iyi olur diyeceğiz ama keşke bütün yanlışları böyle olsaydı...

Kendisini Kur'an hakkında konuşmaya ehliyetli gören yazar, "Kur'an'ın hiçbir yerinde meleklerin maddî anlamda, savaşa katılıp bilfiil savaştıklarına delalet eden bir tek âyet bulunmamaktadır" (Sa: 111) derken, kendince bir kurnazlık sergiliyor.

"Meleklerin maddî anlamda, savaşa katılıp bilfiil savaştıklarına delalet eden sahih bir rivâyet yoktur" diyemeyeceği için kurnazlık yapıp, "Âyet yoktur" diyor.

Her şey hakkında âyet olmayacağına bu saatten sonra ken-

disine biz öğretecek değiliz.

Evet, bu hususta âyet olmayabilir. Ama tefsir diye de bir gerçek var.

Tefsirler göz ardı edilebilir mi? Edilir diyemez, çünkü kendisi de bir tefsirci/müfessir olarak piyasada boy gösteriyor. Öyleyse tefsirler de mühim.

"Tefsir de mühim ama sadece benim yaptığım tefsir geçerlidir, başkası değil" diyebilirse, buyursun desin.

Diyemiyorsa o zaman biz diyeceğimizi diyelim:

Sayın İslamoğlu! Diğer tefsirler, sizin söylediğinizin tam tersini söylüyor. O tefsirlere göre, melekler Bedir'de bizzat harbe katılmışlardır. Ve bunlar da sahih rivayetlerdir.

Lütfen yanlışlarınıza âyetleri âlet ederek Müslümanların zihinlerini bulandırmaya kalkmayın...

Yanlışlarınızı yaza yaza bitiremiyoruz. Yanlışlarınız bitmediği için de hakkınızda yazacaklarımız da bitmiş değil.

Nasip olursa, imkânımız nispetinde yanlışlarınızı ve meseleleri nasıl sunduğünüzü deşifre etmeye devam edeceğiz İnşallah...

Kur'an ve Sünnete Göre Tesettür

Tesettür Allah'ın kesin bir emri olmasına rağmen maalesef son zamanlarda, gerek televizyonlarda gerek gazete köşelerinde bu konuda pek çok tartışmalara şahit olduk. Bu hususta kesin nâs olmasına rağmen, âyetlerin sağından solundan kırılarak ne yorumlar, ne teviller yapıldı. Şeytanı bile hayrete düşürecek ahkâm kesmeler, fetva vermeler girila gitti. Halbuki tartışmaya ne hacet? Yaşayan Kur'an olan Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in hanımlarının giydiği tesettür tarzı ne ise, şüphe yok ki en doğrusu da odur. Ayrıca ulema, tesettürle ilgili âyet-i kerimelerin tefsirinde, kadının tesettürünün nasıl olması gerektiğini çok açık bir şekilde beyan etmiştir. İnşallah bu yazımızda ulemanın beyanları ışığında "Kur'an ve sünnete göre tesettür nasıl ve ne şekilde olmalıdır?" konusunu anlatmaya çalışacağız.

Öncelikle tesettür, hanımların Allah'ın emrine uygun olarak örtünmesi demektir. İslâm'ın şiarı ve imanın alametidir. Tesettürün gayesi, yabancı bakışlardan sakınıp ırz ve namusların meşru olmayan cinsel isteklerden korunmasıdır.

Tesettür, yabancı erkeklere Allah'ın koyduğu sınırları hatırlatır, şehvî duygulara ve ihtiras dolu bakışlara kalkan olur, tahrik edici unsurları perdeler. Böylece erkeğin de günaha girmesine bir nebze olsun engel teşkil eder.

Örtünmek, canlılar arasında sadece insana mahsus bir özelliktir. Ve insanoğlunun örtünme ihtiyacı, ilk insan Hz. Âdem (Aleyhisselam) ve Hz. Havva anamız ile başlamıştır. Lakin Âdemoğlunun en büyük düşmanı olan şeytan onları kandırarak, elbiselerinden soyulup cennetten çıkarılmalarına sebep olmuştur. Nitekim Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de: **"Ey Âdemoğulları! Şeytan, ana babanız (Hz. Âdem ve Havvâ'yı), avret yerlerini kendilerine gösterin diye elbiselerini onlardan soyarak cennetten çıkardığı gibi, sakın sizi de fitneye düşürüp aldatmasın."** (A'râf: 27) buyurarak, şeytana karşı bizi uyandırıyor. İşte bu uyarıya son derece dikkat etmeli, şeytanın, ana babamızın elbiselerinin soyulup cennetten çıkarılmasına sebep olduğu gibi, bizi de kandırarak elbiselerimizden soyarak

cennete girmemize engel olmasın.

İslâm Dini bu konuda gereken tedbirleri almış, iffetlerin ve namusların korunacağı temiz bir toplum oluşturulması için gerekli kuralları koymuştur. Bunun için de, kadınla erkeğin gayri meşru ilişkisine sebep olacak bütün kapıları ve yolları mümkün mertebe kapatmayı gaye edinmiştir. Dolayısıyla İslâm, insanın bakışlarından tutun da kıyafetine, örtünmesine, hareket ve tavırlarına kadar bir ölçü koymuştur.

Örtünmek de namaz, zekat, oruç gibi bir ibâdettir ve Müslüman kadına farzdır. Allah-u Teâlâ ibadetlerin nasıl ve ne şekilde yapılacağını bildirdiği gibi,

örtünmenin de şeklini ve sınırlarını belirlemiştir. Yani hiç kimse kafasına ve keyfine göre, canının istediği şekilde örtünemez, "tesettürle ilgili âyet'i ben şöyle anladım ve böyle giyiniyorum." diyemez. Nasıl ki namaz kılarken kıyâmına, rükûsuna, secdesine ve ta'dili erkânına kadar bütün şartlarına riayet edilmesi gerekiyorsa, aynı şekilde tesettürün de İslâm'a uygun olan şekli, usûlü ve tarzı ne ise ona riayet edilmesi gerekir. Yoksa bu örtünme Allah'ı razı etmek için değil, kendini kandırmak, nefisini tatmin etmek için yapılmış demektir.

Allah'ın emri olduğu için ve Onun rızâsını kazanabilmek gayesiyle örtünen bir hanım; modanın, kendini yabancı erkeklere beğendirme arzusunun, nefis ve hevâsının etkisiyle değil, Kur'an ve Sünnet'in etkisiyle örtünmelidir. Zira tesettür, o bedendeki Allah'ın hâkimiyetini kabul etmiş olmanın bir göstergesidir. Dolayısıyla Müslüman bir hanım, zâhiren tesettür elbisesine büründüğü gibi bâtinen de takva elbisesine bürünmelidir. Yoksa kırıtarak yürümele, laubali konuşmalar, şuh kahkaha atmalar, erkeklerin dikkatini çekecek tarzdeki aşırı rahat tavırlar zâhiri tesettürle örtülemeyecek olan çirkin davranışlardır. Ve bu türden olan hal ve hareketler örtünmenin asıl gayesine aykırıdır. Nitekim âyet-i kerimede "... takva elbisesi (ne bürünmek) ise, işte bu, (süslü elbiselerden) daha hayırlıdır." (A` râf: 26) buyurularak, örtündükten sonra, fitneye sebep olacak edep ve hayâ

sınırlarını aşan her türlü hareket ve davranışlardan da sakınmak gerektiğine işaret edilmiştir.

Tesettürle ilgili âyet-i kerimelere gelecek olursak, Allah-u Teâlâ evvela: "(Habîbim!) **Mümin erkeklere de ki; gözlerini (harama) dikmesinler, ırzlarını da korusunlar...**" (Nûr: 30)

"Mümin kadınlara da de ki; gözlerini (harama bakmaktan) sakınsınlar, namuslarını korusunlar..." (Nûr: 31) buyuruyor. Yani Allah-u Teâlâ örtünme emrini beyan etmeden önce, hem erkekleri hem de kadınları harama bakmaktan sakındırmaktadır. Zira bir Hadis-i Şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem): **"İki gözün zinası, (harama) bakmaktır."** buyurmuştur. Harama bakmak zinanın postacısıdır ve zinaya götüren ilk adımdır. Bu sebeple Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) harama bakmayı "gözün zinası" olarak ifade buyurmuştur.

Mevla Teâlâ harama bakmayı yasakladıktan sonra, ardından da bu bakışa mahal olacak yerlerin örtünmesini emrederek: **"... görünen kısımlar müstesna olmak üzere, ziynetlerini teşhir etmesinler, açmasınlar. Örtülerini başlarından doğru yakalarının üzerine atsınlar!..."** (Nûr: 31) buyurmuştur.

Âyet-i kerimedeki ifadeye dikkat edilecek olursa; "ziynetlerini teşhir etmezlerse daha iyi olur, başörtülerini örterlerse daha sevap olur..." gibi tavsiye niteliğinde yumuşak bir üslup kullanılmamış, bilakis "sakınsınlar,

teşhir etmesinler, örtünsünler!" şeklinde, kesin ve net bir ifade ile emredilerek tesettür farz kılınmıştır. Bu tesettürün farziyetinin nâmahreme karşı olduğunu beyan etmek için de, âyet-i kerimenin devamında bundan istisna edilen kimseler açıklanmıştır.

Örtünmek emrini sadece "baş örtüsü" olarak anlamak çok yanlıştır. Âyet-i kerimede **"Başörtülerini, yakalarının üzerine örtünler"** emrinden önce **"ziynetlerini açmasınlar."** buyurulmaktadır. Kadının **ziy-neti** denince örfte; gerdanlık, küpe, bilezik ve benzeri takılar, sürme, kına ve benzerleri, elbise süsleri gibi şeyler akla gelir. Bu ziynetleri açmak bile yasaklanmış olunca, bunların mahalli olan vücudu açmak haydi haydi yasaklanmış olur. Bu takdirde "örtünme emri" hakkında şöyle de denilebilir: "Vücutlarını açmak şöyle dursun, üzerlerindeki ziynetleri bile açmasınlar." Bu konuda Zemahşerî şöyle diyor: "Âyet-i kerimede "ziynetlerin açılmaması"nın zikredilmesindeki hikmet; ziynet yerlerinin korunması ve örtünmesi icâb ettiğinin ifade edilmesidir. Çünkü Allah-u Teâlâ "ziynetlerini açmasınlar" buyururken, aslında ziynet yerlerinin açılmamasını kastetmiştir. Çünkü takılmayan ziynetlerin görülmesi haram değildir, ziynetlere normal olarak bakmak ve onları alıp satmak ittifakla caiz ve mübahtır. Ziynetlerin kendisinin yasaklanmasına gerek olmadığına göre, demek ki burada asıl yasaklanan ziynetlerin takıldığı yerdir." (Zemahşerî, Keşşaf, C: 3/230)

Bazı âlimlere göre de kadının asıl ziyneti vücudunun güzel yaratılışdır. Yaratılış ziyneti her kadın bedeninin özünde zaten bulunmaktadır. Dolayısıyla buna göre mana şöyle olur: "Kadınlar yaratılıştan ziynetleri demek olan vücutlarının hiçbir tarafını açmasınlar."

Evet, kadının bizatihi kendisi gerçekten çok kıymetli bir ziynettir. Altın, mücevher, pırlanta gibi yapmacık ziynetler, asıl ziynet olan kadın vücudunu tezyin etmek içindir. Hal böyle olunca yapmacık ziynet olan pırlantalar, inciler çok gizli yerlerde saklanırsa, asıl ziynet olan kadın vücudunu kendi sadefine koymak, Allah'ın uygun gördüğü tesettüründe saklamak lazım gelmez mi?..

Şu konuya da önemine binâen özellikle dikkat çekmek istiyorum. Âyet-i kerimede "ziynetlerin açılmaması" emredildiğine göre, örtülen örtünün ve giyilen elbisenin kendisi de ziynet olmamalıdır. Çünkü örtünmekten maksat; ziynetlerin nâmahrem

tarafından görülmesine engel olmak, kadının yabancı erkeklerle karşı cinsî câzibesini gizlemektir. Hal böyle olunca şayet bir kadın gerek örtüsü, gerekse giydiği elbiseyle yabancı erkeklerin dikkatini çekmeye devam ediyorsa, İslâm bu kadını örtünmüş kabul etmez.

Şimdilerde maalesef örtünme anlayışının değiştiğine, yozlaştığına üzülerken şahit oluyoruz. Makyajlı, boyalı, rujlu suratlar, yapılan makyajın rengine uygun rengârenk aksesuar tarzında başörtüler, vücut hatlarını belli eden daracak elbiseler... Bu nedir? Anlayan varsa beri gelsin. Tabi soracak olursan hanımefendi tesettürlü... Allah aşkına böyle bir giyim tarzı için, kaç tane dini bütün bir Müslüman olumlu şâhitlik yapabilir?

Yani başı örtülü olunda al tarafı nasıl olursa olsun, öyle mi? Özür dilerim ama kafadaki üç tane kılı kapatmakla örtünmek olmaz. Saç kıymetli de, vücudun diğer uzuvları kıymetsiz mi? Örtünmek bir bütündür ve

nâmahreme karşı cinsî cazibeyi gizlemek içindir. Kadınınsı çekiciliği yabancılar karşısında en aza indirmesi gereken tesettür, şayet Allah'ın kitabına ve Rasullullah'ın sünnetine uydurulmaz da moda uydurulursa, buna tesettür denebilir mi?

Tesettür nâmahrem bakışlara dur demesi gerekirken, adeta "Heey! Ben buradayım, baksanıza" diye haykırıyorsa, bu asla tesettür değildir. Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bu tarz örtünenleri "giyinik çıplaklar" olarak vasıflamaktadır.

Peki "hem giyinmiş hem de çıplak, nasıl oluyor?" dersiniz. Giydiği elbisenin kumaşı şeffaf olup içini gösteriyorsa ya da kıyafeti dar olup bedene yapışmış, vücut hatlarını ortaya koyuyorsa işte bunlar giyinik çıplaklardır. Nitekim bir hadisi şerifte Rasullullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyuruyor: **"Ateş ehlerinden olup, görmediğim iki sınıf insan var: (biri) yollarında bulunan sığır kuyruklarına benzer kamçılarla insanları döven bir kavimdir. Diğer giyinik fakat çıplak bir takım kadınlardır..."** (Müslim Kitabü'l-Âdab 10, Ebu Davud Nikah: 44, Ahmed b. Hanbel 4/358)

Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bu hadisi şerifte giyinik çıplak olarak vasıfladığı kimselerin ateş ehlerinden olduğunu beyan ediyor. Onun için Müslüman bir kadın bu tehdidi göze almamalı, giydiği elbisenin içini göstermeyen renk ve kalınlıkta olmasına, vücut hatlarını belli etmeyecek şekilde bol

olmasına, aynı zamanda **yüz ve eller** dışında bütün vücudu örtmesine dikkat etmelidir. Zira örtülmesi emredilen zîynetten istisna edilen ve âyeti kerime-deki **"görünen kısımları müstesna"** ifadesi, İslâm âlimlerinin çoğuna göre; "yüz ve bileklere kadar eller" olarak tefsir edilmiştir. Nitekim Hz. Aîşe (Radıyallahü anhâ)'dan rivayete göre bir gün Hz. Ebû Bekir (Radıyallahü anh)'ın kızı Esmâ (Radıyallahü anhâ), ince bir elbise ile Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) 'in huzuruna girmişti. Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) ondan yüz çevirdi ve şöyle buyurdu: **"Ey Esmâ! Şüphesiz kadın ergenlik çağına ulaştığında, onun şu ve şu yerlerinden başkasının görünmesi uygun değildir."** Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bunu söylerken yüzüne ve avuçlarına işaret etmişti. (Ebû Davud, Libas, 31; el-Heysemî, Mec-mau'z-Zevaid, V, 137)

Kadının örtüsü, edep ve iffet telkin etme noktasında çok önemlidir. Yani bir kadın her tarafını kalın, geniş ve uzun bir elbiseyle tamamıyla örtse bile, kendisini ve muhâtaplarını haramlardan koruması için takvâ elbisesine de bürünmesi gerekmektedir. Nitekim tesettürle alakalı olan âyet-i kerimenin devamında işte bu noktaya da temas edilmiş, tesettür emrinin kuvvet ve şümûlünü bir daha hatırlatmak üzere: **"...Gizledikleri ziynetleri bilinsin diye ayaklarını da vurmasınlar"** (Nûr: 31) buyurularak, kadının yürüyüşünde ve tavırlarında dahi dikkatli olması gerektiği

ifade edilmiştir. Yani "baştan ayağa örtüldükten sonra yürürken de edepli ve vakarlı bir şekilde yürüsünler. Tahrik edici, şüphe uyandırıcı, çapkın tavırlarla hareket etmeyip, yabancı nazarları celbetmesinler."

Cenâb-ı Hak örtünme emriyle kadının istenmeyen kötü durumlara düşmesini önlemeyi gaye edinmiştir. Eğer kadın, Allah'ın emrine uygun bir şekilde giyinip başkalarının dikkatini cinsel yönden çekecek hareketlerden kendisini uzak tutar, âmiyane tabirle dişiliğini değil de kişiliğini ön plana çıkarırsa, toplumda hak ettiği yeri alacak ve herkesin saygısını kazanacaktır.

Tesettür; her türlü istismara karşı kadının koruyucu siperidir. Fizikî güzelliğini ve cazibesini teşhir edilen bir metâ gibi herkesle değil, sadece nikâhli eşiyile paylaşması için dışa karşı perdesidir. Kadın tesettürüyle ırzını, namus ve iffetini şehevî bakışlardan, yaralayıcı gözlerden ve kalplerinde eğrilik bulunan hasta ruhlu kişilerden korumuş olur."

Genelde tesettürden bahsedilince hemen sadedinde olduğumuz Nur Sûresi 31. âyet-i kerime gündeme geliyor ve bu konuda görüşler serdediliyor. Oysa daha sonra Hicab âyet-i olan, Ahzâb Sûresinin 59. âyet-i kerimesi nazil olmuştur. Rabbimiz şöyle buyuruyor: **"Ey Nebî(yyi Zîşân)! Hanımlarına, kızlarına ve mü'minlerin hanımlarına söyle ki; (Evden çıkarırken) vücutlarını iyice örten cilbablarından (dış elbiselerinden) üzerlerine sarkıtsınlar. Bu, onların tanı-**

nıp eziyet edilmemelerine en elverişli olanıdır."

Hicab âyet-i, kadınların avret mahallerini örtmeleri istikrar kazandıktan sonra nâzil olmuştur. Öyleyse bu âyette emrolunan tesettür, daha önce farz kılınan setr-i avretten başka fazla bir örtünmedir. Bunun içindir ki müfessirler, değişik şekillerde yorumlamış olsalar da mefhumda birleşmişler, âyet-i kerimede ki "cilbab"tan maksadın, kadının elbiseleri üzerine giyilen ve bütün vücudu örten bir örtü, bir elbise olduğunda ittifak etmişlerdir.

"Peki âyet-i kerimede zikredilen '**cilbab**' dan murat nedir?" diye sorarsanız, bu konuda ulemanın pek çok beyanları vardır. Son devrin âlimlerinden bir kaçının yorumuna şöyle bir göz atacak olursak, Elmalılı merhûm ilgili âyet-i kerimenin tefsirinde: "Cilbab, baştan aşağı örten çarşaf, ferâce çar gibi dış giysilerin adıdır." demiştir.

Konyalı Mehmet Vehbi Efendi, "Hulâsâtü'l-Beyan" isimli tefsirinde, Ömer Nasuhi Bilmen Efendi de kendi tefsirinde "Cilbab"ı, çarşaf olarak tefsir etmişlerdir.

Ahzâb Sûresinin 59. âyet-i kerimesinde buyurulan "Cilbab" konusunu da, inşallah bir daha ki yazımızda izah ederiz.

Fî Emanillah!

PEYGAMBER EFENDİMİZ (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'İN DİĞER PEYGAMBERLERDEN ÜSTÜN OLDUĞU HUSUSLAR

Hız. Âdem (Aleyhisselâm) 'in top-rağını Allah-ü Teâlâ kudret eliyle yoğurdu. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'in nurunu ise Hız. Âdem (Aleyhisselâm) 'dan 350 bin yıl evvel kendi ruhundan yaratmıştır.

1-Hız. Âdem (Aleyhisselâm) meleklerle kible oldu ve meleklerin secde ederken kendisine yönelmesi emrolundu. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ise Mirac Gecesi bütün peygamberlere imam olmuştur.

2-Hız. Âdem (Aleyhisselâm) 'a şeytan vesvese yaptı ve küçük duruma düşürdü. Şeytan, Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'e ise hiçbir surette etki yapamadı.

3-Hız. Âdem (Aleyhisselâm) hatası sebebiyle cennetten çıkartıldı. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'in ümmeti ise işlemiş olduğu hatalara rağmen cennete girdirilecektir.

4-Hız. Âdem (Aleyhisselâm) 'in hatası sebebiyle elbiseleri soyuldu. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'in ümmetinin ise Allah-ü Teâlâ hatalarını örtmüştür.

5-Hız. Âdem (Aleyhisselâm) iki yüz yıl ağladıktan sonra hatası affedildi. Ümmeti Muhammed (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'in günahları ise bir anda yapacağı tevbe ile affedilir.

6-Hız. Âdem (Aleyhisselâm) 'a tevbe etmesi için Kâbe-i Muazzama'ya gitmesi emrolundu. Ümmeti Muhammed (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'in tevbesi ise nerede olursa olsun kabul olunur.

7-Hız. İdris (Aleyhisselâm) 'ı cennete soktular. Beğendi ve çıkmak istemedi. Peygamber Efendimiz

(Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'e Mirac Gecesi cennetleri seyrettirdiler, bakmadı bile.

8-Hız. Nuh (Aleyhisselâm) 'a gemi verildi ve o gemi ile sular üzerinde yürüdü. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'e ise Burak verildi ve havalar üzerinde yürüdü.

9-Hız. Nuh (Aleyhisselâm) kavmi için Allah-ü Teâlâ'dan azap diledi. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ise Uhud'da mübarek ağzını yaraladıkları halde kavminin hidayetini diledi.

10-Hız. Nuh (Aleyhisselâm) 'in gemisi su üzerinde yürüdü. Geminin su üzerinde yürümesi (gitmesi) olağan bir şeydir. Kâfirlerin mucize isteği üzerine Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'in çağırmasıyla taşlar su üzerinde yürümüşdür.

11-Hız. İbrahim (Aleyhisselâm) 'a "Halil (dostluk) " makamı verildi. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'e ise "Habib (Allah-ü Teâlâ'nın sevgilisi) " mertebesi ihsan edildi.

12-Hız. İbrahim (Aleyhisselâm) halka imam kılındı. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ise peygamberlere ve meleklerle imam kılındı.

13-Hız. İbrahim (Aleyhisselâm) 'e Nemrud'un ateşi selamet kılındı. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'in ümmetine ise cehennem ateşi selamet kılındı.

14-Hız. İbrahim (Aleyhisselâm) 'a, oğlu Hız. İsmail (Aleyhisselâm) 'a bedel olarak bir koç verildi. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'in babası Abdullah'ın canına bedel olarak ise yüz deve kurban edildi.

15-Hız. Yusuf (Aleyhisselâm) 'a rüyayı yorumlama ilmi verildi. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'e ise Kur'an-ı Kerim'i tefsir (açıklama) gücü verildi.

16-Hız. Yusuf (Aleyhisselâm) 'a Mısır hazinelerinin anahtarı verildi. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'e ise rahmet hazinelerinin anahtarı verildi.

17-Hız. Yusuf (Aleyhisselâm) 'a güzellik verildi. Mısır kadınları O'nu görünce ellerini kestiler. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'e ise kemal verildi. Dünya kâfirleri papaz kuşaklarını kesip Müslüman oldular.

18-Allah-ü Teâlâ Hız. Musa (Aleyhisselâm) ile ağacın arkasından konuştu. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ile ise Mirac'da yalnızlık makamında konuştu.

19-Hız. Musa (Aleyhisselâm) kendi isteği ile Allah-ü Teâlâ ile konuştu. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ise Mirac Gecesi bizzat Allah-ü Teâlâ tarafından çağırıldı.

20-Hız. Musa (Aleyhisselâm) Tur dağında Allah-ü Teâlâ ile konuşurken ayağının altına baktı, şeytan oradaydı. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Mirac gecesinde öyle bir makama vardı ki, Hız. Cebrail (Aleyhisselâm) bile oradan öteye geçemedi.

21-Hız. Musa (Aleyhisselâm) ve ümmeti denizi ıslanmadan geçtiler. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ve ümmeti kıyamet gününde ateşin kıvılcımı dokunmadan sırat köprüsünü geçerler.

22-Hız. Musa (Aleyhisselâm) bir taştan on ırmak akıttı. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ise mübarek parmaklarından sular akıttılar.

23-Hız. Musa (Aleyhisselâm) 'ın kırk gün kavminden ayrılmasıyla buzağrıya taptılar. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'in 1.400 yıldır ümmetinden ayrı olmasına rağmen şeriatı devam etmektedir.

24-Hız. Davud (Aleyhisselâm) demiri mum gibi yumuşattı. Peygam-

ber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ise taştan katı sapık kalpleri yumuşattı.

25-Hz. Süleyman (Aleyhisselâm) 'in emrine rüzgâr verilmişti. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'in emrine ise melekler verildi.

26-Hz. Süleyman (Aleyhisselâm) ile kuşlar konuştu. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ile ise hurma ağacı, deve, vahşi hayvanlar, kuşlar, taşlar ve ağaçlar konuştu.

27-Hz. İsa (Aleyhisselâm) ölülere diriltti. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) hürmetine ölmüş kalplere hayat verildi.

28-Hz. İsa (Aleyhisselâm) su üzerinde yürüdü. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ise hava üzerinde yürümüşür.

29-Hz. İsa (Aleyhisselâm) gökten indiğinde Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'in şeriatına uymakla memurdur.

PEYGAMBER EFENDİMİZ (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'İN DİĞER PEYGAMBERLERE GÖRE AYRICALIKLI OLUŞU

1-Eski peygamberler vefat edince şeriatları yürürlükten kalkar, bir sonraki peygamberle birlikte yeni bir şeriat gelirdi. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'in şeriatının hükmü ise kıyamete kadar baki kalacaktır.

2-Bütün peygamberler Allah-ü Teâlâ'nın rızasını istediler. Allah-ü Teâlâ ise Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'in rızasını gözeteyeceğini vaat ederek "İllerde Rabbin sana şefaahat makamını verecek de razı olacaksın"¹ buyurdu.

3-Bütün peygamberler Allah-ü Teâlâ'nın adına yemin ederlerdi. Allah-ü Teâlâ ise Peygamber Efen-

dimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'in adına yemin etmiştir.

4-Diğer peygamberler, kavimleri kendilerini sapıklıkla ve ahmaklıkla suçlayınca kendi kendilerini savunarak cevap vermiştir. Oysa Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) böyle bir hakarete maruz kalınca Allah-ü Teâlâ "Sizin sahibiniz sapık olmadı ve hata etmedi"² diye cevap vermiştir.

5-Bütün peygamberlere dua ettikten sonra istedikleri verildi. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'e ise daha o dua etmeden herşeyin en hayırlısı verildi.

6-Allah-ü Teâlâ Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'in ümmetini on özellikle diğer ümmetlere üstün kıldı:

a) Ümmetlerin en hayırlısı olduğuna şehadet etti.

b) Bu ümmetin üzerinde ittifak ettiği hükümleri kesin delil olarak kabul etti.

c) Bu ümmeti dalalet (sapıklık) üzerinde birleşmekten muhafaza etti.

d) Kıyamet gününde diğer ümmetler üzerine bu ümmeti şahit kıldı.

e) Bu ümmeti kıyamet gününde diğer ümmetlerin hepsinden çok kıldı.

f) Bu ümmeti cennet ehlinin üçte biri kıldı.

g) Bu ümmeti kıtlıkla helak etmedi.

h) Bu ümmeti toptan suda boğmak suretiyle helak etmedi.

i) Diğer milletleri bu ümmete galip kılmadı.

j) Diğer ümmetlerde olduğu gibi bu ümmeti de güç yetiremeyeceği tekliflerle karşı karşıya bırakmadı.

PEYGAMBER EFENDİMİZ (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'İN ÜSTÜN VASIFLARI

1-Allah-ü Teâlâ bütün peygamberlerden kendisine uymaları ve yardımcı olmaları için söz almıştır.

2-Allah-ü Teâlâ bütün peygamberlerine isimleri ile hitap etmiştir. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'e ise "Ey Allah'ın elçisi, Peygamberi!" diye hitap etmiştir.

3-Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'in korkusu bir aylık mesafedeki düşmanların kalbini titretirdi.

4-Kâfirlerin malları daha önceki ümmetlere ve peygamberlere haram kılınmıştı. Peygamber Efendimiz'e ve ümmetine ise ganimet malları helal kılınmıştır.

5-Eski ümmetler belli ibadet yerlerinin haricinde ibadetlerini yapmazlardı. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'in ümmetine ise bütün yeryüzü mescid kılınmıştır.

6-Diğer ümmetler sadece su ile temizliklerini yapıyorlardı. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'in ümmeti için toprak da temizleyici kılınmıştır.

7-Daha önceki peygamberler sadece bir kavme gönderilmişlerdi. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ise bütün insanlığa gönderilmiştir.

Rabbim bizleri, bütün feyiz ve bereketlerin menbâ-ı olan Habib-i Kibriyâ, Muhammed Mustafa (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 'i, hayatımızın her anında kendisine rehber edinenlerden eylesin...

Rabbim yar ve yardımcınız olsun...

1 Duha Suresi: 11

2 Necm Suresi: 2

Ana-baba saygısı, bizim dinî ve millî kültürümüzde en başta gelen ahlakî görev ve erdemlerden biri olarak görülmüştür. Bunun en açık ifadelerinden biri Resûlullah Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in şu uyarıcı sözleridir: **"Küçüklerimize şefkatli olmayanlar, büyüklerimize saygı göstermeyenler bizden değildir"**

Yüce Allah (Celle celalühü) şöyle emrediyor: **"Rabbin, sadece kendisine kulluk etmenizi, anne-babanıza da iyi davranmanızı kesin bir şekilde emretti. Eğer onlardan biri veya her ikisi senin yanında iken ihtiyarlayacak olursa, onlara karşı, öf! bile deme, onları azarlama, onlara güzel ve tatlı söz söyle"** Görüldüğü gibi bu âyeti kerimde ve daha birçok âyet i kerime ve hadisi şerifte Allah'a kulluktan hemen sonra ana-babaya saygı görevi gelmektedir.

Konuşmaktan, yürümekten, her türlü ihtiyacını görmekten aciz ve çaresiz iken hiçbir karşılık beklemeden, bizler için uykusuz kalan, yemeyip yediren, en ufak bir rahatsızlığımızda istirahatını terk eden, her şeylerini biz çocuklarına en içten duygularla veren, kederlerimizi dahi sevince dönüştüren annelerimiz, elbette ki saygının ve sevginin en güzeline layıktırlar.

Anne ve babasına itaat eden kimseye şu müjdelere vardır: "Bir kimse anne ve babasını kendisinden razı ederek sabahlarsa, onun için Cennetten iki kapı açılır. Akşamlarsa yine iki kapı açılır. Eğer yalnız annesini yahut yalnız babasını razı ederse o zaman bir kapı açılır. Kim de anne ve babasını kızdırarak sabaha kavuşursa onun cehennemden iki kapı açılır. Akşamlarsa (aynı şekilde) yine iki kapı açılır. Eğer yalnız birini öfkelenmişse sadece bir kapı açılır. Ana babası haksız dahi olsalar, onların günüllerini kırmamak karşılığında

öf bile dememek lazımdır."

Kim anne ve babasına itaat ederse, iyilik ve ikramda bulunursa, kendi evladı da ona itaat eder. Bu konuda bir hadiste şöyle buyurulmuştur: **"Siz babalarınıza iyilik ediniz ki, çocuklarınız da size iyilik etsinler!"**

ANNE BABAYA ASİ OLANLAR CENNET KOKUSU ALAMAZ

Anne ve babasına asi olanlar, ne kadar iyiliklerde bulunurlarsa bulunsunlar, cennete girmeleri çok zor olur. Diğer taraftan onlara iyilikte bulunurlarsa ne kadar kötü amelde bulunurlarsa bulunsunlar, itikadı bir bozukluk içinde değilseler, eğer varsa cehennemdeki cezasını kolay geçer, cennete gider. Bu konuda bir hadiste şöyle buyurulmuştur: Cennetin kokusu beş yüz yıllık yoldan rahatça alınır. Fakat anne ve babaya asi olanlar ve akraba ile bağı koparanlar bu kokudan mahrum olurlar. Hadisi şerifte buyuruluyor ki: **"Cen-**

netin kokusu beş yüz yıllık mesafeden duyulur. Ancak onun kokusunu anne ve babaya asi gelen ile akraba bağıını koparan alamaz!”

Bizim dinî ve millî terbiyemizde ana-babaya saygı ömür boyu süren bir ödevdir. Onları razı etmek, gönüllerini kazanmak hayır dualarını almak her gün ve her saat, başta gelen görevlerimiz arasında olmalıdır.

HÜLASA ANNE VE BABA HAKKINDA DİKKAT ETMİZ GEREKEN HUSUSLAR ŞUNLARDIR:

* Anne ve babaya nezaketle ve saygı dolu bir dille hitab etmek.

* Anne ve babanın kişiliklerini, şeref ve itibarını korumak.

* Allah-u Teala'ya isyanı ve günahı gerektiren hususlar dışında, emrettikleri her konuda anneye ve babaya itaat etmek.

* İçeri girdikleri zaman hemen toparlanıp ayağa kalkmak.

* Anne ve babanın kişiliklerini, şeref ve itibarını korumak.

* Kendi arzuladığımız şeylerden onlara da ikram edip sunmak.

* Anne ve babaya sık sık dua edip, başışlanmalarını Allah-u Teala'dan dilemek.

* Bütün dünyevi iş ve amellerinde onların fikirlerine danışmak.

* Anne ve babanın yanında misafir bulunuluyorsa, kapıya yakın oturup onların verecekleri emirleri yerine getirmede acele etmek. * Onları sevindirecek işlerde bulunmak ve memnun kalacakları işleri yapmak. * Konuşurlarken onları dinleyip, sözlerini kesmemek.

* Karşılarında yüksek sesle ko-

nuşmamak. * İzin vermedikleri takdirde evden çıkmamak.

* Uyudukları zaman onları rahatsız etmemeye dikkat etmek.

* Eşini ve çocuklarını onlara tercih etmemek ve her konuda onlara öncelik tanımak.

* Beğenilmeyecek bir iş yaptıkları takdirde onları kınamak.

* Gülmeyi gerektiren önemli bir etken olmadıkça onların karşısında kahkaha ile gülmemek.

* Sofrada onlardan önce yemeğe başlamamak.

* Anne ve baba huzurunda ayakları uzatmamak, derli toplu oturmak.

* Onların önünden yürümek, onlardan önce bir eve veya işyerine girmemek.

* Çağırdıkları zaman edeple "buyur" deyip, hemen yanlarına gitmek.

* Anne ve baba hayatta iken de, vefat ettikten sonra da onların dostlarına saygılı olmak.

* Anne ve babasına kötülük eden kimselerle arkadaşlık yapmamak.

* Onlar için sık sık, özellikle vefatlarından sonra dua etmek. Çünkü salih evladın ölen anne ve babasına yaptığı dualar kabul olur.

Anneye öyle davranmalıyız ki doğumdaki ağırları lezzetle takas etsin. Babaya da öyle davranmalıyız ki ömür boyu bir başka evlada imrenmesin.

Onlara şu şekilde dua edilmesi güzel olur:

"Ey Rabbim! Anne babam beni küçükken nasıl terbiye ettiler, besleyip büyüttülerse, sen de onlara merhamet et, geniş

rahmetine kavuştur!"

İnsan, daha küçük bir canlı hâlinde var olmaya başladığı günden itibaren, hep anne-babanın omuzlarında ve onlara yük olarak gelişir. Bu hususta ne peder ve vâlidenin çocuklarına karşı olan şefkatlerinin derinliğini tayine, ne de onların çektikleri sıkıntıların sınırını tespitte imkân yoktur. Bu itibarla, onlara hürmet ve saygı hem bir insanlık borcu, hem de bir vazifedir.

Ebeveynin kadrini bilip onları Hakk'ın rahmetine ulaşmaya vesile sayanlar, bu dünyada da, ötelev ötesinde de en talihlilerdendir. Onların varlıklarını istiskal edip, hayatlarına karşı bıkınlık gösterenler ise, sürüm sürüm olmaya namzet bir kısım uğursuzlardır.

İnsan, babasına ve vâlidesine karşı hürmeti nisbetinde Yaratacısına karşı da hürmetkâr sayılır. Onlara hürmeti olmayanın, Allah-u Teala'ya da hürmet ve saygısı yoktur. Günümüzde, ne garip tecellidir ki, sadece Allah'a karşı saygısız olanlar değil, O'nu sevdiğini iddia edenler bile anne ve babalarına sürekli saygısızlıkta bulunmaktadır.

Tabi ki evlât, anne ve babasına fevkalâde hürmetli ve itaatkâr, onlar da, en az onun cismaniyetine verdikleri ehemmiyet kadar kalbî ve ruhî hayatına ehemmiyet verip, onu biran evvel en maharetli hekimlerin terbiyesine teslim etmelidirler. Çocuğunun kalp ve ruhunu unutan anne-baba ne cahil, böyle bir görgüsüzlüğe kurban giden çocuk, ne talihsizdir..!

Rabbim ebeveynlerimizi ve evlatlarımızı olması gerektiği gibi olmaya muvaffak eylesin.

Selam ve dua ile

SORU: Hristiyan ülkeler refah içinde ve ileri durumdayken, Müslüman ülkeler neden geri kaldılar?

CEVAP: İslâm'ı tam yaşamadıklarından geri kalmışlardır. İslâm Asr-ı Saadet dönemindeki gibi yaşansa, şu anda dünyada İslâm ülkelerinde hiçbir geri kalmışlık olmaz.

İslâm geledi 1400 küsur sene olmuştur. İslâm ülkelerindeki bu gerileme şurada 200 seneliktir. Yani on dört asra, iki asır mı damgasını vuracak yoksa on iki asır mı? Emevîler döneminden başlayıp, Abbasîler, Selçuklular ve Osmanlılara gelelim, on iki asırdaki bu ilerlemeler dünyanın gözü önündeyken Avrupa bile hamamına, taharetine, temizliğine, saatine kadar her şeyi İslâm ülkesinden öğrenmişken, son iki yüz yıldaki gerilemeye bakıp da; "Müslüman ülkeler, Hristiyan ülkelere göre geri kalmışlar." diye hüküm verilemez.

"Son iki yüzyılda geri kalmanın sırrı nedir?" denilirse; sarık çıktı fes geldi, şalvar çıktı pantolon geldi, çarşaf çıktı şu geldi vesaire. O zamanın Şeyhü'l-İslâmı, Sultan Abdülmecid'e: "Bu gün Avrupa'dan kıyafet alıyorsun ama yarın oradan din gelecek." dedi. Ve dediği gibi de oldu. Bir hadisi şerifte şöyle buyurulmaktadır:

"Sünnetime sarıldığınız sürece düşmanınıza galip geleceksiniz. Sünnetimden çıktığınız zaman Allah sizin başınıza, sizi korkutanları musallat edecek. Siz benim sünnetime dönmediğiniz sürece korku kalbinizden çıkarılmayacak.

Bana öyle bir haslet verildi ki, adımı duyan bir aylık yoldan düşman titremeye başlar. Bu benim ümmetime de verildi."

Evelkiler öyleydi. Osmanlı ecdadımız daha pek yakın zaman önce bu hünerleri gösterdiler. Ama son iki yüz elli, üç yüz senelik gerileme dönemini baz alırsak bu asla İslâm'ın geriliği değil, İslâm'ı yaşamanın geriliğidir.

Gâvurlar Müslüman olmadığından onlarda İslâm'ı yaşamamış oluyorlar, o zaman onların geri kalması lazım değil miydi? Evet öyle ama sebepler âlemindeyiz. Allah-u Teâlâ, dünyada kullarının mümin veya kafir olduğuna bakmaz çalışana verir. Onlar çalışmışlar, gayret etmişler, müslümanın gayretinden fırsat bilmişler, istifade etmişler. Bize; "o eski yazıyı yasa edin, eski kitapları yakın, yıkın" diyerek yaktırmışlar. Ama kendileri gemilerle bu kitapları Avrupa'ya sızdırmışlar. Bu eski kitaplar madem lazım değildi, şu anda yazma eserleri niçin bütün Avrupa'nın, Amerika'nın kütüphanelerinde buluyoruz? Çalışmışlar ve bu yazma eserlerden **intihal**/başkasının yazdığı, emek harcadığı bir makale veya yazıyı değiştirmeden aynen kopyalamış, kendileri yazıyor muş gibi yapmışlar. Ondan sonra da "onu filan kitaptan aldık" diye bir açıklamada bulunmamışlar, "biz bulduk" diye yutturmuşlar. Ama şimdi biz el yazmaların aslına rücu' etsek, haritalarına kadar o hünerlerin hep Müslümanlarda olduğunu görürüz. Bütün Emevîler döneminden beri kendileri dünyayı dümdüz diye gösterirken, İslâm âlimleri dünyanın yuvarlak olduğunu tesbit etmişler. Onlar dünyayı duruyor zannederken,

İslâm âlimleri yüzdüğünü tesbit etmişlerdir. Onlar Amerika'yı keşfettik demeden İbni Sina haritaları çikarmıştır.

"İslâm bizi geri bırakıyor." düşüncesi kâfirliktir. İslâm bizi geri bırakmamıştır. İslâmı yaşamamak ve sünneti terk etmek maalesef bizi geri bırakmıştır. Şu anda yine Sünneti Seniyyeye tam ittiba üzere karar veren bir milleti, Allâh-u Teâlâ dünyaya hâkim olacak şekilde yükselteceğini vaad etmiştir. Nitekim âyet-i kerimede: **"Allah, içinizden iman edip sâlih amel işleyenlere vaad etmiştir. Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl güç ve iktidar sahibi kıldıysa, onları da yeryüzünde güç ve iktidar sahibi kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinlerini iyice yerleştirecek ve onları korkularından sonra mutlaka emniyete kavuşturacaktır..."** buyurulmaktadır. (Nur Süresi: 55)

Allah-u Teâlâ bu âyet-i kerimede iki şartı yerine getirenlere; "iman edip ameli salih işleyenlere" söz veriyor. "Onlardan evvelkilere verdiğim bu halifeliği, hâkimiyeti onlara da vereceğim. İslâmı yaşama imkânı vereceğim onlara, Dünyanın her yerinde İslâm'ı serbest edeceğim. Korkularını güvenceye çevireceğim." diye vaad ediyor Allah.

Sen şimdi bu iki şartı veya birini ihlâl ediyorsun ondan sonra; "peşindeki müjdeye niye nail olmadık?" diye itiraz ediyorsun. Ayet-i kerimede iki şart, üç meşrut var. Yani iki şartı yerine getiren üç mü-kâfatı hak eder. Bunu hak edenler görüldü, onlar kazandılar. Sonra iman ve ameli sâlihdeki gevşeklik nedeniyle bu gün bu hallere dü-

şürüldük. Allâh-u Teâlâ halimizi islah eylesin ne diyelim. Sünnete döndürsün, Ehli Sünnete döndürsün de, Rabbim bize yeniden eski izzetimizi devletimizi iade eylesin. Amin!

Ben Hanefi mezhebindenim son zamanlarda Hz. Ali ve oğullarına çok işkence yaptıkları için; "Hz. Muâviye ve Yezid'e lanet edilmesi gerekir" diyorlar. Bazı tv. larda bu tarz yayınlar yapılıyor. Bunun aslı nedir?

CEVAP: Hâşâ ve kellâ, asla ve kellâ! Bu tarz bir konuşmaya ben de HİLAL kanalında rastladım. Caferi bir adam çıkmış; "Muaviye ezandan rahatsız oluyordu, kulaklarına parmaklarını tikiyordu, 'bu ezanı nasıl susturamadım?' diye kin kusuyordu." dediğini, ben kulaklarımla duydum. Bu sözü söylemek, Hz. Muaviye'ye kâfir demektir. Zira bir kimse için; "ezandan kulağını tıkar, susturmak ister." demek, "o kimse kâfirdir." demektir.

Hz. Muaviye sahabe Rasululâh (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in vahiy kâtiplerindendir. Ondan sonra Hz. Ömer ve Hz. Osman zamanında Şam valisidir. Onunla alakalı olarak Tirmizî'de hadisler vardır. **"Yarabbi! Onu hidayete erdir, onunla da başkalarını hidayete erdir."** buyurulmuştur. Kütübü Sitte'de hakkında müjdeler, faziletli hadisler vardır. Dolayısıyla hali böyle olan bir sahabeye "lanet etmek lazım" ne demektir? Sahabeye lanet çok kötü bir şeydir. Hele ki; "bu, ezandan rahatsızdı" demek, eşittir "bu, gavur dur" demektir. Bu insanı şirke kadar götürür. Asla sahabeye lanet edilmez.

Sen boş ver lanet etmeyi, Hz. Muaviye'ye, "radiyallahü anh" demek lazımdır. Çünkü Rasululâh (Sallallahü Aleyhi ve Sellem): **"Ashabımın arasında yaşanan olaylardan dolayı sakın ashabımın aleyhinde konuşmayın."** diye beyan etmiştir. **"Sahabeme**

lanet edenin başından aşağı Allah'ın laneti yağsın." buyurmuştur. O sahabedir. Hal böyle olunca **"Sahabeme lanet edildiği zaman doğru bildiği hadisleri, sahabemin faziletine dair hadisleri gizleyen âlimlere Allah lanet etsin."** buyurulmuştur. Ben işte bu lanetten kurtulmak için bu reddiyeleri yapıyorum. Bunlar "sahabeye lanet yapmak lazım" dedikleri zaman, ben sahabenin faziletlerine dair hadisleri okumak zorunda kalırım. Çünkü o hadisler diyor ki: **"Sakın ashabıma sövmeyiniz, sakın ha ashabi-ma sövmeyiniz. Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, sizden biriniz Uhud Dağı kadar altın sadaka vermiş olsa (sevabı) sahabelerimden birinin bir ölçek sadakasına hatta yarısına ulaşamaz."** Bunlar Buhârî'deki hadisi şeriflerdir.

"Sahabemi seven beni sevdiği için onları sevmiş olur. Sahabeme kızan bana kızdığı için onlara kızmış olur." Bunlar hep sahih hadislerdir. İmâm-ı Rabbânî çok durur bu işlerin üzerinde. Yani sahabeye kin ve nefret duymak, direk peygamberin kin ve nefretine çeker, hadis böyle söylüyor. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) torunlarına neler olacağını, Ehli Beytin neler çekeceğini bildiği ve bütün bu hadisleri beyan ettiği halde, "sahabe arasındaki o işlere girmeyin." diye bizi uyarmıştır.

Yezid meselesine gelince, Yezid sahabe değildir. İmâm-ı Rabbânî Hazretleri: "Yezid'in yaptığını Frenk gavuru yapmaz." diyor. Yezid hâib, hâsir bir adamdır. Fakat kâfirlik meselesinde hakkında ayet olmayan hiçbir gavur hakkında isimle lanet yapmıyoruz. Neden? Son nefesini bilmediğimizden. Mesela Firavun hakkında ayet var, tamam. Ebu Leheb hakkında ayet var, tamam. Kur'an'da geçiyorsa artık onun Allah sonunu başını biliyor. Ona şüphe yok. Ama öbür türlü ne olursa olsun, mesela:

- Benim komşum dine kitaba sövüyordu.

- Peki son anlarını biliyor musun?

- Bilmiyorum öldü gitti.

- Lanet edemezsin.

- İyi de Allaha sövüyordu?

- Yahu kardeşim tamam da, son nefeslerinde yanında değilsin, hakkında ayet yok. Tövbe

kapısı açıkken ölmeden ne yapmış bilemediğin için, belli bir şahsa adıyla lanet edemezsin. Yani lanet edilmemesi Yezid'in iyiliğinden değil, ehli-sünnetin kuralı var. Ama genel olarak Ehli Beyt'e zulmedenlere "Allah lanet etsin" dersin. Ehli Beyt'e eziyet edenler melundur, Allah lanet etsin, tamam. Fakat belli bir şahsa lanet etsen, kâfir olduğunu bilmiyorsun.

Tabi Yezid'e lanet eden Ehli Sünnet'ten Taftazânî gibi bir çok âlim de vardır. Yani Yezid'in laneti ihtilafıdır.

Sekiz senedir depresyon tedavisi görüyorum ve dini hiçbir hayatım yok. Ölü gibiyim. İki çocuk annesiyim, bazen her şeyden hayattan yorumluyorum. Tavsiye edeceğiniz bir yol var mı?

CEVAP: "Kalpler ancak Allahın zikriyle yatıştır." âyet-i kerimesine göre Mevlâ Teâlâ'yı çok zikretmelidir. Ve tabi Allâh-u Teâlâ'nın ismi şeriflerinden, "Bâri'u" ismi şerifi vardır. İyileştiren manasında "Şâfi" ismi şerifi vardır ama bu Esmâü'l-Hüsnâ'dan değildir. "Bâri'u" ismi şerifi ise Esmâü'l-Hüsnâ'dandır. Her gün 313 kere "Ya Bâri'u, Ya Bâri'u" bu ismi şerife devam etsin, Allah'ımız lütfu keremiyle şifa ihsan eder.

Allâh-u Teâlâ'nın, Ey iyileştiren, şifa veren manasındaki "Ya Şâfi" ismi şerifi, hergün

421 kere okunursa inşallah geçer.

Birde ÇÖREK OTU MUCİZESİ kitabımız var, Arifan Yayınlarından, bu kardeşimiz ona da baksın. Çünkü o, ölüm hariç her derde deva olduğu Buhârî hadisi şerifinde sabittir. Orada; basura, prostata veya şu hastalığa şöyle yapılacak diye hastalık teşhisleri vardır. Birde genel olarak Rasulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in uygulama şekli vardır. Sahabe ve Rasulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) tarafından nasıl tatbik edildiği gerek yağından, gerekse kendinden veya tanesinden istifade eder. O kesinlikle onu yatıştıracaktır. Zaten tansiyon düşürme özelliği var. Depresyonda tansiyon yükseliyor.

Ayrıca ÇÖREK OTU MUCİZESİ kitabında mânevî dualarda var. Mesela bu "Ya Şâfi" gibi telkinlerin peşine "şu dua okunacak" diye, orada 10'a yakın hem Esmâ-ü'l-Hüsna'dan, hem âyet ve hadislerden şifa verici, teskin edici dualar vardır. Bir yandan bu duaları okur, bir yandan da zâhiri olarak Rasulullahın (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in tavsiyesi olan çörek otunu, sünnet niyetiyle, ittiba niyetiyle kullanır. Ondaki Allahın izniyle şifa bulur. Allah şifa vermedik, deva indirmedik bir dert yaratmadı. Onun için tedavi olmamızı emrediyor. Aramak lazımdır.

Ahiret hayatı nasıldır, orada sevdiğimizleri görebilecek miyiz?

CEVAP: Cennete girenler hürdür, cehenneme girenler mahpustur. Cennetliklere istedikleri vardır. Kur'an-ı kerimde: "**Cennette, onların canının istediği her şey var**" (Zuhur: 71) buyrulduğuna göre, cennet ehli görür. Cennetlikler birbirini görürler, bunda sorun yoktur. Ama Cehennem ehlinin istedikleri olmadığı için; "şunu göreyim" demekle o imkan verilmez.

Cennetlik olan kimse, cehennemlik olan bir yakınına da isterse görür. Yani ona sitem etmek için veyahut da; "bak görüyor musun

dünyadayken ben sana dedim de, sen dinlemedin" diye, konuşmak için istediği zaman aradan perde açılır ve görürler. Nitekim Kur'an-ı kerimde Saffat süresinde bununla alakalı olarak şöyle buyruluyor: "**İçlerinden bir söz sahibi dedi ki: 'Muhakkak benim (dirilmeyi inkar eden) yakın bir arkadaşım vardı. (Ben kendisine vaaz ettiğimde) o (bana) diyordu ki: 'Gerçekten sen de mi (dirilmeyi) doğrulayanlardansın? Biz öldüğümüzde, bir toprak ve bir yığın (çürümü) kemikler olduğumuz zaman biz hakikaten cezalandırılacak mıyız?'** (O zat cennetteki arkadaşlarına, kafir arkadaşının sözlerini anlattıktan sonra) **dedi ki: 'Siz yukarıdan (bakıp cehennem ehlini) görebilen kimseler misiniz?'**

Derken (cennetle cehennem arasındaki perde kalkıp) **baktı da, onu şiddetle tutmuş** (cehennem) **ateşi (nin) ortasında gördü. Dedi ki: 'Allah'a yemin olsun ki, (senin laflarına kapılsaydım) gerçekten sen beni az daha helak edecektin. Rabbimin (hidayet üzere sabit kılma) nimeti olmasaydı, elbette (şimdi) ben de (seninle birlikte cehennemde) hazır bulundurululardan olmuşum!'** (Saffat: 51-57)

Böylece cennete olan kişi hem cennetin kıymetini bilir, hem ona bir tarzde bulunur.

Kabir âleminde ise ruhlar görürler. Hadisi şerifte; "**birbirini ziyaret ederler.**" buyruluyor. Ama borçlu olarak ölen kâfir, münafık, ve fasık ölenler hakkında da tutsak olacakları, birbirleriyle konuşturulup görüştürülmeyeceklerine dair Kenzül Ummal'de bir hadisi şerif vardır. Onun için vasiyet edecek şeyleri olanlar vasiyetlerini doğru yapmalı. Emanetler üzerinde kalmamalı. Ondaki borçları varsa ödemeli, arkadan belki çocuk ödemez veya borcu olduğunu bilemez. Yani borçlar temizlenmeli ki ahirette görüşme imkânları olsun.

Kadınlar başka odada fakat erkeklerin önünde namaz kılmasının hükmü nedir?

CEVAP: Kadınlar, erkeklerle yan yana aynı hizada namaz kılsalar, aynı farz namazda olsalar muhazatü'n-nisa'dan dolayı namaz bozulur. Erkeklerin namazı bozulur.

Kadınlar başka odada namaz kıldıklarında ise arada duvar vardır, fakat kadınlar buldukları odadan imama uyuyorsalar ve hiza olarak da imamın önündeseler, kadınların namazları batıl olur. Tabi burada hiza olarak imamın önüne geçtiğinden dolayı batıl olur yoksa namazını münferit olarak, imama uymadan kılsa zarar etmez. Çünkü aynı namazda değiller.

Cemaat imamın önüne geçmedikçe aynı odada da olsalar, arada bir perde veya sütre olsa veyahutta cihet farkı olsa -o bir tarafta, o bir tarafta- namaz bozulmaz.

Günümüzde defineciler var. Define helal midir haram mıdır?

CEVAP: Define; kendi arazisinde, kendi arsasında, evinin altında, malik olduğu tapusu kendine ait olan bir yerdeyse bunu arayabilir. Arar ama bunda da rikaz vardır. Yer altından çıkan madenlerde beşte bir devlete ödeniyor. Bu miktar fakir fukara fonuna tahsis edilebilir. Yani İslâma göre beşte birini vermelidir. Ama define başkalarının arazilerinde, devlet hazine arsalarında, ormanlık v.b yerlerde, başkasının mülkünde olursa, oralarda kazı yapması, bir şey araması caiz değildir, haramdır. Bu, aynı başkasının evine gidip duvarını deşmesi gibi bir şey olur.

SEYYİD EMİR KÜLÂL -2- (Kuddise Sîruhu)

Emîr Külâl hazretleri buyurdu ki: "Allah-ü Teâlâ sevdiği kullarına öyle ihsânlarda bulunmuştur ki, bir ânda doğudan batıya gidip gelirler de başkalarının bundan haberi olmaz."

Bir gün Emîr Külâl Hazretleri, talebeleri ile beraber oturmuş sohbet ediyorlardı. Bu sırada içeriye güzel yüzlü bir genç girdi. Hiç bir şey söylemeden oturdu. Orada bulunanlar onu hiç tanııyorlardı. Bir ara Emîr Külâl Hazretleri ona bakıp;

- Tamâm oldu mu? dedi. Gelen genç de:

- Bir yer kalmıştı, himmetinizle o da tamamlandı, dedi.

Gelen genç biraz oturdu, sonra gitmek üzere kalktı ve bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdü. Orada bulunanlardan bir kısmı gencin yanına koşup onunla konuşmak ve meselenin iç yüzünü öğrenmek istediler.

- Delikanlı sen kimsin, bu hâlin ve sözün mânâsı nedir? Bunları bize açıkla, dediler. Bunun

üzerine o genç:

- Ben Rum vilâyetindenim ve Emîr Külâl'in müridlerindenim. Bizim memleketimizde bir câmi yapılıyordu ve bu câmi inşâsı ile Emîr Külâl Hazretleri ilgileniyordu. Bitince haber vermemizi emretmişti. Şimdi Câmi tamamlandığı için ben de haber vermek üzere geldim, dedi.

Oradaki müridler bunu duyunca çok şaşırdılar ve:

- Nasıl olur? Biz devamlı burada Onun yanındayız ve hocamız Rûm diyârına hiç gitmedi, dediler. Gelen genç:

- Bizim memleketimizde pek çok müridi ve seveni vardır ve her gün arkasında namaz kılarız,

dedi. Bunu duyan talebeleri, Emîr Külâl Hazretlerinin tasavvuftaki derecesinin yüksekliğini ve

tasarrufunun çokluğunu görüp, ona olan sevgi ve bağlılıkları daha da ziyadeleşti.

Rivayet edilir ki:

Zamanın büyüklerinden olan Mevlânâ Celâleddîn Kebşî, cemaatla oturmuş sohbet ediyorlardı.

Konu de-

nüp dolaşmış, tasavvuf ehline ve evliyânın kerâmetine gelmişti. Mevlânâ Celâleddîn iç çekerek:

- Şu zamanda Dîn-i İslâmın emirlerine tam uyup, Resûlullah Efendimizin yolunda olan, böyle kerâmet ehli büyük bir velî hemen hemen yok gibidir, dedi.

Emîr Külâl Hazretleri'nin müridlerinden biri de bu cemâatin arasındaydı. Mevlânâ Celâleddîn Kebşî böyle deyince hemen söz aldı ve:

- Efendim! Bu zamanda da bahsettiğiniz vasıflara sahip keramet ehli bir veli mevcuttur. Öyle

üstün makamlar sahibidir ki, göz açıp kapayacak kadar kısa bir zaman içinde doğudan batıya kadar bütün dünyâyı dolaşacak bir hâl sahibidir, dedi.

Mevlânâ Celâleddîn Kebşî:

- Peki kimdir o zat? diye sorunca, o mürid

- O zat benim hocam Seyyid Emîr Külâl'dir, dedi. Bunun üzerine Mevlânâ Celâleddîn Kebşî;

- Öyleyse bizi o mübareğin sohbetine kavuştur da, onun ayaklarının tozuna yüzler sürelim, dedi.

Mürid:

- Efendim, bizim Onun bulunduğu diyara gitmemize gerek yoktur. Eğer buraya teşrif etmesi için ihlasla dua edip, tam bir teveccüh yaparsanız, burada olur, dedi.

Bu söz üzerine, Mevlânâ Celâleddîn Kebşî tam bir şekilde teveccüh edip, Allahü Teâlâ'ya hâlis kalble duâ etti. Bir müddet sonra Emîr Külâl Hazretleri kapıdan giriverdi. Cemaat birdenbire hürmetle ayağa kalktı. Herkes şaşkınlık, hayret ve hayranlıkla Emir Külâl Hazretleri'ne bakıyorlardı. Çünkü onların bulunduğu yerle Emir Külâl Hazretleri'nin bulunduğu yer çok uzaktı.

Sonra sohbete başladılar. Mevlânâ Celâleddîn Kebşî sordu:

- Efendim, sizin bir anda buraya teşrifiniz nasıl oldu, sizi buraya ne getirdi?

Emîr Külâl buyurdu ki:

- Bizi, sizin samîmî arzunuz bu diyâra getirdi. Bir kimse Allah-ü Teâlâ'ya ihlâs ile yalvarır, tam

samîmiyetle bir şey ister ve duâ ederse, Allah-ü Teâlâ onu maksadına kavuşturur. Mevlânâ Celâleddîn Kebşî bu durumdan çok etkilendi ve:

- Efendim, kabul buyurursanız, sizin talebeniz ve hizmetçiniz olmakla şeref lenmek istiyorum, dedi. Emîr Külâl hazretleri ona:

- Biz seni evlâtlığa kabul ettik, buyurdu. Sonra ona teveccüh edip bir anda yüksek derecelere kavuşturdu.

Nakledilir ki; bir köyde sâlih zâtlardan biri vefât edeceği sırada, cenâze namazını Emîr Külâl

Hazretleri'nin kıldırmasını vasiyet etmişti. Fakat Emîr Külâl Hazretleri o beldeye çok uzak bir yerde bulunuyordu. O salih zât vefât edince, o beldenin eşrafi toplandılar ve ne yapmaları gerektiğini istişare ettiler. Bazıları "Emîr Külâl'e bir an önce haberci gönderelim ve durumu anlatıp davet edelim." derken, bazıları da: "Haberciye gerek yok, bu durum Allahın izniyle ona malum olur ve teşrif eder." dediler. Ama yine de Ona gidip haber vermek üzere iki kişi hazırlandı. Tam yola çıkacakları sırada, Emîr Külâl Hazretleri âniden karşıdan gözüktü ve köye doğru gelmeye başladı. Halk onu görünce büyük bir sevinçle karşılamaya koştular. Emîr Külâl Hazretleri geldi vefât eden zâtın cenâze namazını kıldırıp ve cemaatle birlikte kabre götürüp, defnettiler.

Bir gün Emîr Külâl sohbet ederken kendisini bir hâl kapladı. Bu sırada hac yapanların hâllerini, nerede ve ne yapmakta olduklarını gördüğünü söyleyerek, anlatmaya başladı. Meclisinde bulunanlardan biri; "Kâbe'yi görüp de nasıl anlatabilir ki? Zira Kâbe buraya çok uzak." diye düşündü. Biraz sonra Emîr Külâl, böyle düşünen kimsenin yanına yaklaşıp elinden tuttu ve:

- Gözlerini yum, başını kaldır, bak ne göreceksin, buyurdu.

O da söylediği gibi yaptı. Birden Kâbe gözünün önünde belirdi ve tavaf edenleri görmeye başladı. Hatta Emîr Külâl Hazretlerini de tavaf edenler arasında gördü. Bunun üzerine adam hayretler içinde kalıp, Emîr Külâl'in ellerine kapandı ve bu yanlış düşüncelerinden dolayı af diledi. Emîr Külâl Hazretleri'nin, her sene bulunduğu belde halkına fark ettirmeden Kâbe'ye gidip Hac ettiği rivayet edilir. Bu durum, kendisine Hac'da biat edip daha sonra ziyaretine gelen tilmizleri tarafından anlatılınca anlaşılmıştır.

Emîr Külâl'in dört oğlu olduğu ve bu dört oğlunun eğitimini de, yetiştirdiği dört halifesine havale ettiği rivayet edilir. Bunlar Burhaneddin, Hamza, Emirşah ve Ömer'dir. Bunlardan Burhaneddin'in eğitimini halifelerinden Şâh-ı Nakşibend, Hamza'nın eğitimini halifelerinden Arif Dikkeranî, Emirşah'ın eğitimini Mevlânâ Yedigâr, Ömer'in eğitimini de Cemaleddin Dehistânî üstlenmiştir.

Emîr Külâl oğlu Burhaneddin'i, halifesi Şâh-ı Nakşibend Hazretleri'ne ismarlarken şunları söyledi:

- Bir Hoca talebesini eğitip kemale erdirince, eserini talebesinde görmek ister. Bu suretle hata ve eksikleri varsa düzeltsin arzu eder. Bu yüzden ben de oğlum Burhaneddin'i sana havale ediyorum. Kendisi henüz hiçbir bir eğitim almadı. Siz onu istediğiniz gibi yetiştirin. Ben de sizin eserinizi göreyim de kalbim mutmain olsun.

Şeyhinden aldığı emir gereği onun eğitimiyle meşgul olan Şâh-ı Nakşibend Hazretleri, onun kısa zamanda yüksek dereceler kat'etmesine vesile oldu. Rûhî yapısı gereği halveti ve yalnızlığı seven Burhaneddin'i

yetiştirdi. Halkın arasına girmesini sağladı ve şeyhinin takdirini kazandı. Oğlunun mânevî terakkisini gören Emîr Külâl Hazretleri:

- Burhaneddin, bizim burhanımızdır, diyerek hem oğluna, hem de oğlunu yetiştiren halifesi Şâh-ı Nakşibend Hazretleri'ne iltifatta bulunurdu.

Osmanlı sultanlarından Yıldırım Bayezid'in hem damadı, hemde şeyhi olan Bursa'nın mânevî komutanı Emîr Sultan Hazretleri'ne akraba olan Emîr Külâl Hazretleri, Hicrî 772 (1370) senesinde Sühârî'de vefat etmiştir. Kabri şerifi orada halen ziyaretgâhtır.

Emîr Külâl Hazretleri vefat ettikten sonra, Hicaz'dan bir cemâat Buhârâ'ya geldiler. Oradan Sühârî köyüne gitmek için sorup soruştular. Bunun üzerine kendilerine:

- Siz nereden geliyorsunuz ve bu köyü niçin soruyorsunuz? dediler. Onlar da:

- Hicaz'dan geliyoruz ve şeyhimiz Emîr Külâl Hazretlerini ziyaret etmek istiyoruz, dediler.

Fakat Emîr Külâl Hazretleri'nin vefat ettiğini duyunca çok üzdüler. "Buraya kadar geldik, Kendisini göremedik bari kabri şerifini ziyaret edelim" diye Sühârî köyüne geldiler. Onları Emîr Külâl Hazretleri'nin oğulları karşıladı ve onları ağırladı. Sohbet ederlerken sordular:

- Babamız Mekke ve Medîne'ye hayatında hiç gitmemişti. Sizler onu nasıl tanıdınız? Gelenler

şöyle anlattılar:

- Biz de buralara hiç gelmedik. Fakat biz Emîr Külâl Hazretleri'ni Kâbe'de gördük ve tanıdık.

Her sene Hac mevsiminde berâber tavaf ederdik. Hacca gelen pek çok kimse, orada Ona biat edip müridi olmuştu. Fakat bu sene Beytullah'a gelmeyince merak edip, ona olan muhabbetimiz ve hasretimiz sebebiyle görmeye geldik, demek Emr-i Hak vâki olmuş.

Böylece, Emîr Külâl Hazretleri'nin bir kerâmeti de vefatından sonra zahir olup, her sene hac mevsiminde, kendi belde halkına fark ettirmeden Hac ettiği anlaşılmiş oldu.

KÖTÜLÜĞÜN CEZASI

Bir hükümdarın, vezirleri içinde sözüne itibar edip tavsiyelerine kulak verdiği çok sadık bir adamı vardı. Fakat vezirlerden bir tanesi bunu çok kıskanır, hükümdara olan yakınlığını hiçmi hiç çekemezdi. Her ne kadar kendisi de devamlı hükümdarın huzurunda bulunuyorsa da onun yanında gölgede kalıyordu. Kıskançlık ateşi onu öylesine kaplamıştı ki, onu hükümdarın gözünden düşürmek için bir takım hile ve tuzaklar düşünmeye başlamıştı. Hükümdarın sadık veziri ise tüm bunlardan habersiz işini yapıyor, kendine düşen vazifeleri eksiksiz olarak yerine getirmeye çalışıyordu. Tabi hükümdarın katında kıymeti her geçen gün daha da artıyor, onun sözlerine itibar edilip nasihatlerine kulak veriliyordu. Bu durum diğer vezirin kıskançlığını iyiden iyiye artırmıştı.

Bir gün hükümdar vezirlerini toplayıp "Yapılan bir kötülük hakkında ne dersiniz, ne ceza verilmesi uygundur?" diye onlarla istişare ettiğinde, herkes bu kötülüğün şiddetle cezalandırılması yönünde fikir beyan ederken, o sadık vezir:

- Sultanım sen, sana iyilik yapana daha fazlasını yap. Sana kötülük yapana gelince

onu affet, çünkü onun yaptığı kötülük ceza olarak kendine yeter, dedi.

Tabi onun böyle görüş sunması, hased eden veziri iyice kızdırdı. "Hükümdarın gözüne iyice girmek ve ön plana çıkmak için şimdi de başımıza iyilik meleği kesildi" diye düşünerek "ben sana bir kötülük edeyim de gör bakalım." diye mırıldandı

Bir gün bir fırsatını bulup etrafta hiç kimseler yok iken hükümdarın yanına yılan gibi yaklaşmış, zehirini kustu:

- Sultanım sana son derece bağlı gibi gözüküyor ve huzurunuza rahatça girip çıkabilen şu

vezir var ya, yüzünüze karşı çok iyi davranıyor fakat arkanızdan, aleyhinize demediğini bırakmıyor. Hatta o kadar ki, gül gibi kokan nefesinizin bile çok kötü koktuğunu etrafa söyleyip duruyor, dedi. Hükümdar bunu duyunca hayretle ona baktı ve dedi ki:

- Peki bu dediğinin doğru olduğunu ne malum?

- Sultanım bir daha yanınıza yaklaşınca dikkat edin, eliyle nasıl da ağzını burnunu

tuttuğunu göreceksiniz.

- Madem öyle diyorsun bunu bir tecrübe edeyim. Durum şayet dediğin gibiyse ne

âla, ama böyle değilse karışmam ona göre, dedi.

Bu konuşmadan sonra hain vezir derhal oradan çıkıp, hemen o sadık vezirin yanına gitti. Yumuşak bir ses tonuyla:

- Hükümdarın yanından geliyorum, sana müjdeli haberlerim var. Senin hakkında

övgü dolu sözler etti. Eğer kabul edersen sana bir ikramda bulunmak istiyorum, böylece sultanın senin hakkındaki güveni ve övgüsü hakkındaki sözlerini de iletmiş olurum, dedi.

Tabi sadık vezir, çok sevdiği hükümdarın kendisi hakkında söylediklerini merak ettiği için bu daveti memnuniyetle kabul etti. Ve beraberce hain vezirin evine gittiler.

Daha evelden hazırlıklar yapılmış ve sofralar kurulmuştu. Yapılan yemekler bol soğanlı ve sarımsaklıydı, üstelik çokta lezzetliydi... Sofraya oturup afiyetle yemekle-

rini yediler. Yemekten sonra hain vezir:

- Az kalsın söylemeyi unutuyordum, hükümdar senin için "Onu bana çağır, bu gün

mutlaka beni görsün" demişti. Aman sakın ihmal etme olur mu? Akşam olmadan hükümdarın huzuruna bir çık, sanırım sana ihsan ve atıyalar verecek, dedi. Tabi sadık vezir telaşlandı.

- İyi ama ağzım burnum soğan sarımsak kokuyor, bu halde nasıl hükümdarın

huzuruna çıkarım, deyince hain vezir:

- Bu hükümdarın emri, şayet huzura çıkmazsan sultanımız benim bu emri sana

iletmediğimi zanneder ve beni cezalandırır. Ne olur beni zor durumda bırakma, bu gün mutlaka huzura çık, diye duygu sömürsü yaptı.

Sadık vezir gerçekten çok iyi bir insandı. Yemeğini yediği birinin hükümdara karşı zor durumda kalmasını istemezdi. Fakat hükümdar sarımsak kokusundan nefret ederdi, bu ağız kokusuyla huzuruna çıkmak saygısızlık olacaktı. Şimdi kendisi de zor durumda kalmıştı. Hükümdarın yanına gitse bir dert, gitmese başka bir dertti ama olan olmuştu bir kere, bir an önce buna bir çözüm getirmek lazımdı.

Hain vezirin çözümü hazırды, dedi ki:

- Bunun kolayı var. Şimdi ağzını iyice yıka, sonrada bu kokuyu ızale etmesi için

ağızına karanfil al ve hükümdarın huzuruna çık. Ama yanına da fazla yaklaşma, konuşurken de elinle ağzını burnunu kaparsan,

hükümdar soğan sarımsak kokusunu hissetmez bile, dedi.

O da hemen denileni yaparak huzura girdi ve hükümdarın yanına da ağzını burnunu tutarak yaklaştı. Hükümdar ona ne sorduysa, eli ağzında olarak cevap verdi. Bunu gören hükümdar diğer vezirin doğru söylediğine kanaat getirdi. "Nasıl olmuş da ben bunu, bu kadar zaman fark etmemişim, en yakın adamım sandığım kişi meğer koynumda beslediğim bir yılanmış. Benim nefesime tahammül edemeyen, bana hiç tahammül edemez" diyerek hiç bozuntuya vermeden, eline kâğıdı kalemi aldı ve bir şeyler yazıp vezire verdi:

- Bu mektubu falan kumandana götür, dedi.

Tabi bu sadık vezirin, arkasından dönen dolaplardan haberi olmadığı için, padişahın kendisi aleyhinde bir şey yazacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Hem diğer vezir olan arkadaşı; "sanırım hükümdar sana ihsan ve atıyyeler verecek" dediği için, bu mektupta kendisine verilecek ihsanların yazılı olduğunu düşünerek memnuniyetle mektubu alıp dışarı çıktı. Zaten evvelden beri hükümdarın kendi eliyle yazdığı fermanlar, umumiyetle hediye ve bahşiş ikram edilmesini emreden yazılardı.

Bu arada hain vezir de neticeden haberdar olmak için dışarıda bekliyordu. Sadık vezir dışarı çıkınca karşılaştılar. Baktı ki elinde bir fermannâme var, hemen merakla sordu:

- Bu elindeki mektup da nedir?

- Herhalde sultanımın bana yapacağı ihsanlar yazıyor, onu almağa gidiyorum, dedi.

Bunu duyan hain vezir ne yapacağını şaşırды, adeta hırsından deliye döndü. Onun kellesi uçacak diye beklerken ihsanlara ve bahşişlere kavuşmasını hiç gözü götürmemişti. Halbuki bu hediyelere kendi muhatap olmalı, hükümdarın bahşişlerini kendi al-

malydı. Yalvaran bir ses tonuyla sadık vezire:

- Ne olur bu mektubu bana ver, benim bu verilecek hediye ve bahşişlere senden çok

daha fazla ihtiyacım var, diye yalvarıp yakardı. O da yufka yürekli olduğu için dayanamadı:

- Madem öyle sen üzülme, ben kendimden feragat ederek seni kendi nefsimce tercih

ediyorum. Buyur mektup senindir, dedi.

Hain vezir sevinçle mektubu alarak doğru kumandanın yanına gitti ve mektubu kumandana verdi. Hükümdardan gelen mektubu okuyan komutan derhal emir verdi ve bu hain veziri yakalattı. Hain vezir olanlardan hiçbir şey anlamamıştı. Ne oluyordu böyle? İhsan ve atıye beklerken yakalanması da neyin nesiydi?

Meğer hükümdarın yazdığı yazı umulanın tamamen aksineydi. Padişah, kendi aleyhinde laf ediyor zannettiği vezirine çok kızmış ve mektuba "Bu kâğıdı getiren adamı derhal boğazla! Derisini yüz ve içine saman doldurup bana gönder." diye yazmış, komutan da emre uyup mektubu getireni yakalatmıştı. Bunu öğrenen hain vezir feryad ederek:

- Bu mektubun muhatabı kesinlikle ben değilim, bana biraz müsaade edin hemen

gidip sahibini getireyim. Aslında bu mektup filana verilmişti de, ben ona şöyle demiş ve ondan almıştım." diye yalvarıp yakardı, çok diller döktü ama nafiye. Komutan şimdiye dek böyle pek çok sözler duymuştu. Hem bu güne kadar böyle bir fermanla gelip de, yanından sağ çıkan olmamıştı.

Netice olarak hain vezir boğazlandı, derisi yüzülüp postuna saman gerildi. Böylece müstehakını bulmuş oldu.

Ertesi gün sadık vezir olanlardan

habersiz olarak aynı şekilde görevinin başındaydı. Yine hükümdarın huzuruna çıktı. Hükümdar onu görünce şaşırды ve hayretle:

- Sana dün verdiğim mektubu ne yaptın? diye sordu.

O da olan biteni hükümdara olduğu gibi anlattı. Bunun üzerine hükümdar ona kızarak:

- Sen, benim nefesimin koktuğunu söyleyip etrafa bunu yayıyormuşsun. Bunu neden

yapıyorsun? diye sordu. Sadık vezir bu söze çok şaşırды. Üzüntüyle dedi ki:

- Sultanım bu söz kesinlikle yalan. Ne sizin nefesiniz kokuyor, ne de ben herhangi

birine böyle bir şey asla söylemiş değilim. İsterseniz bu konuyu sorup araştırın.

- Öyleyse neden bana yaklaşınca elinle ağzını, burnunu kapadın?

- Sultanım, dün huzurunuzdan çıktığımda mektubu benden ısrarla isteyen vezir

arkadaşım o gün beni evine davet etti. Sağ olsun bir ziyafet hazırlamış, fakat yemeklerin hepsi soğanlı ve sarımsaklıydı. Bizde yemiş bulduk. Dolayısıyla sizin; "mutlaka beni görsün" diye verdiğiniz emri, yemekten sonra öğrendim. İşte o gün huzurunuzda çıktığımda nefesimin kokusu sizi rahatsız etmesin diye elimle ağzımı kapadım. Mesele bundan ibarettir.

Hükümdar tüm bu olan biteni dinleyince, meseleyi anladı. Hain vezirin cezasını çekmesine ve en sadık adamının kurtulmuş olmasına çok sevindi ve dedi ki:

- Mesele şimdi anlaşıldı, demek bunda da bir hikmet varmış. Bundan böyle senin yetkilerini

daha da artırıyorum. Böylece iyi olan iyiliğinin karşılığını aldı. Kötülük yapan da kötülüğünün cezasını buldu.

Dr. Ömer Coşkun

Nane

Tıbbi Etkileri:

- Sindirim salgılarını artırdığından mide ve bağırsaklardaki sindirim işlemini kolaylaştırır.
- İç organların kaslarında yatıştırıcı etkiler yapar.
- İçerdiği uçucu yağlar nedeniyle mide bulantılarını keser. Gebelikteki ve yolculuklardaki kusma refleksini bastırır.
- Mide ve bağırsak gazlarını söktürücüdür.
- Beden üzerinde güçlendirici (tonik) etkisi vardır.
- Bağırsaklardaki kolit yaralarının iyileşmesinde etkili rol oynar.
- Grip ve nezlede yüksek ateşin düşürülmesinde

Oğulotu, *Melissa officinalis*

Bitki Hakkında: Ballıbabagiller familyasındandır. Akdeniz havzasının bitkisi olup Güney Avrupa'da yaygın biçimde tarımı yapılmaktadır. Ülkemizde de Marmara, Ege ve Akdeniz bölgelerinde yetişir. 100 cm. kadar boylanabilen, dayanıklı çokyıllık otsu bitkidir. Gövdesi dört köşe kesitli, tüylü ve dallara ayrılan yapıdadır. Oval biçimli, kenarları dişli ve tüylü yapraklar limon kokulu olur. Yaz mevsiminden sonbahara kadar salkımlar oluşturarak açan, çok açık sarı ya da beyazımsı küçük çiçekleri iki dudaklı; koyu kahverengi, minik ve gözyaşı biçimli tohumlar parlaktır. Tohumu ile yetiştirilmesi çok ağır gerçekleştiğinden

bitki ya bölünerek ya da gövde çelikleri alınarak çoğaltılır. Oğulotu sitral, stranellal, linalol ve pinemi içeren uçucu yağlar ile flavon ve reçine içerir. Körpe yaprakları hoş limon kokusunu vermesi için salatalara, bazı yiyecek ve içeceklerle katılır. Melissa çayı olarak demlenip sevilerek içilir.

Tıbbi Etkileri: Mide ve bağırsak ağrılarını keser. Kalbi kuvvetlendirir. Hazımsızlık, baş ağrısı ve migrende faydalıdır. Melankoli, sara, baş dönmesi, kulak çınlaması ve sinir krizlerinde şikayetleri ortadan kaldırır. Bayılmalarda kullanılır. Mide ve bağırsak gazlarını söker. Aybaşı ağrılarını keser ve aybaşı kanamalarını düzenler. Huzursuzluk ve sıkıntıları giderir. Hafıza zayıflığında faydalıdır.

PAPATYA

Tıbbi Etkileri

Ateşi düşürür. Ağrıları giderir, spazm çözer. Terletir. Sinirleri yatıştırır. Bağırsak gazlarını giderir. Vücuda rahatlık verir. Boğaz, bademcik ve diş etlerinin iltihaplarını giderir. Bel ve baş ağrılarını geçirir. Saçları sarartmak için de kullanılır.

Papatya yağı spazm giderir. Ağrıları dindirir. Mikropları öldürür. Sinirleri yatıştırır.

Rezenenin tıbbi etkileri ve bu etkileri sağlamak üzere uygulanan yöntemler şöylece sıralanabilir:

- Mide ve bağırsak hastalıklarında rahatlatıcıdır. Sindirime yardımcı olur. Mide ve bağırsak gazlarını söktürür.
- İştah açıcıdır.
- Emziren annelerde, sütü artırıcıdır.
- Bronşitte ve öksürük nöbetlerinde rahatlatıcı etkisi vardır. Öksürük ilaçlarına tat vermekte de kullanılır.
- Ağız kokusunu gidermek üzere, tohumları çiğnenir.
- Yüzü derinden temizlemek üzere, ezilmiş tohumları yüz

maskelerinin formülüne katılır.

• Bedeni iyice temizlemek üzere, ezilmiş tohumları sıcak banyo suyuna eklenir.

UYARI

• Rezene, bedene aşırı dozlarda alınmamalıdır

Roka

Tibbi Etkileri

Turpgiller familyasından; sapı tüylü, 40 santimetre kadar boyunda bir bitkidir. Çiçekleri sapın ucundadır. Rengi beyaza çalar, üzeri mor damarlıdır. Çok kokuludur. Yaprakları almaşık dizilişlidir. İdrar söktürür. Karında biriken suyu boşaltır. Kanın temizlenmesine yardımcı olur. Sıtma ateşini düşürür. Mafsal iltihaplarını giderir. Karaciğer ve dalak hastalıklarında faydalıdır. Safrayı artırır. Sarılığı keser. Karaciğer ağrısını dindirir, iştah açar, hazmı kolaylaştırır. Cinsel gücü artırır

Sandaloz, Sandaraca

Tibbi Etkileri: İltihap kurutucu, ağrı kesici, güzel kokulu. Haricen ve dahilen romatizma ağrılarını dindirici olarak etkilidir. Zayıflamada kullanılır.

ALOE VERA

Tibbi Etkileri

Kabızlığı giderir. Mide hastalıklarında faydalıdır. Vücudu kuvvetlendirir. Yanıkların sebep olduğu sancıları keser. Sirke ile karıştırılıp, saç diplerine sürülürse, dökülmelerini önler. Tavsiye edilen miktardan fazla kullanılmamalıdır. Mesane ve rahim hastalıklarından şikayet edenlerin de kesinlikle kullanmaması gerekir.

SOĞAN

Tibbi Etkileri

İdrar söktürür. Vücutta biriken zararlı maddeleri ve suyu atar. Romatizma, mafsal iltihabı, idrar tutukluğu, damar sertliğinde faydalıdır. Böbreklerdeki kum ve taşların dökülmesine yardımcı olur. Zayıflamayı sağlar. Böbrek ağrısını dindirir. Zihin yorgunluğunu giderir, sinirleri yatıştırır. Kalp çarpıntısını dindirir. Baygınlığı geçirir. Prostat bezinin hastalanmasını önler, iktidarsızlıkta faydalıdır. Cinsel gücü artırır. Egzama ve diğer cilt hastalıklarında faydalıdır, öksürük söktürür, bronşları temizler. Astım nöbeti, akciğer hastalıkları, grip ve soğuk algınlığında faydalıdır. Kandaki şeker seviyesini düşürür. Şeker hastalarına faydalıdır. Kolera ve veremde faydalıdır. Vücudun direncini artırır. Bağırsaklardaki mikropları temizler. Bağırsak solucanlarının düşürülmesine yardımcı olur. İhtiyarlamayı geciktirir, iştah açar. Kalbi kuvvetlendirir. Koroner damarları genişletir. Cerahatlerin boşalmasına yardımcı olur. Dolama ve arpacıkta da faydalıdır.

SUSAM YAĞI

Tibbi Etkileri

Yağı; safra taşlarının düşürülmesinde faydalıdır. Kara-

ciğer hastalıklarında kullanılır. Kabızlığı giderir. Cinsel gücü artırır. Karın ağrısını giderir. Nefes darlığı ve bronşitte faydalıdır.

Şahtere, Şahterec, Fumaria Tibbi Etkileri

Şahteregiller familyasından; çok parçalı yapraklı, küçük, düzensiz, beyazımtırak veya pembe renkli çiçekleri olan otsu bir bitki cinsidir. 50 kadar türü vardır. En önemlisi Tibbi şahtere (Fumaria officinalis) yurdumuzda yetişir. Tibbi şahtere (Fumaria officinalis); yol kenarlarında rastlanan 20-60 santimetre boyunda bir yıllık otsu bir bitkidir. Yaprakları mavimsi-yeşil; çiçekleri mor renklidir. Bitkinin terkinde tannen, şeker, fumarin ve fumar asidi vardır.

Tibbi Etkileri

Kanı temizler. Vücudu terleterek zararlı maddelerin atılmasını sağlar. Damar sertliğinde faydalıdır. Mide ağrısı ve mayasıda da şikayetleri giderir

TARÇIN

Tibbi Etkileri

Ruhi sıkıntıları giderir. Sürmenajda faydalıdır. Kalbi kuvvetlendirir. Grip, soğukalgınlığı ve nezlede faydalıdır, iştah açar. Hazmı kolaylaştırır, ishali keser. Mide tembelliğini giderir. Vücudun direncini artırır. Kadınlardaki beyaz akıntıyı keser. Bağırsak solucanlarının dökülmesine yardımcı olur. Cinsel arzuları artırır.

Tere

Turpgiller familyasından; Bahçeteresi, Çayırteresi, Kışteresi, Suteresi, Yabanteresi (Horozcuk), Yerteresi gibi çeşitleri olan bir bitkidir. Tadı oldukça acı ve hoş kokuludur.

"Baharlı tere tohumu" denilen kısmı ve yaprakları, salatalara çeşni vermek için kullanılır.

Tibbi Etkileri

İştah açar. Hazmı kolaylaştırır. Bronşları temizler, öksürük söktürür. Bol miktarda idrar söktürür. Böbrekleri ve idraryollarını temizler. Karaciğer hastalıklarında faydalıdır. Safra ifrazatını artırır. Grip ve soğuk algınlığının çabuk geçmesini sağlar. Cinsel istekleri kamçılar. Vücudun hastalıklara karşı direncini artırır. Kansızlığı giderir. Kanı temizler. Kandaki şeker miktarını düşürür. Sinirleri yatıştırır. Sigaranın zararlarını azaltır. Suyu; saç dökülmesini ve kepeklenmeyi önler.

Üzüm, Grape

Bitki Hakkında: Üzüm asmasının glikozca zengin olan meyvesidir. Birçok çeşidi vardır. Taze veya kuru halde yenir.

Tibbi Etkileri

Beden ve zihin gücünü artırır. Kan yapar. Vücutta biriken zararlı maddelerin dışarı atılmasını sağlar. Yüksek tansiyonu düşürür. Mide ülseri, gastrit, karaciğer hastalıkları, dalak hastalıkları romatizma ve mafsallı iltihabında faydalıdır. Kabızlığı giderir. Kalbi kuvvetlendirir. Kanı temizler. Şişmanlıkta faydalıdır. Hamilelerin mide bulantısını önler. Cilt güzelliğini sağlar. Nekahat devresinin kolayca atlatılmasına yardımcı olur. Böbreklerdeki kum ve taşların düşürülmesine yardımcı olur. Besleyicidir.

Vanilya

Bitki Hakkında: Salepgiller familyasından; tropikal bölgelerde yetiştirilen, tırmanıcı gövdeli bir bitkidir. Yaprakla-

rı sapsız, yassı ve etlidir. Meyvesi 15-20 santimetre boyundadır. Kullanılan kısmı henüz yeşilken toplanan ve sırasıyla kuru ve nemli yerlerde bırakılarak kurutulan, olgunlaşmamış meyveleridir. Kendine mahsus bir kokusu vardır.

Tibbi Etkileri

Vücudu kuvvetlendirir. Ateşi düşürür. Cinsel gücü artırır. Sinir bozukluğunu giderir. Hazmı kolaylaştırır. Bronşları temizler ve öksürük söktürür. Ruhi bunalımı geçirir.

ZENCEFİL

Tibbi Etkileri

Hazımsızlık, mide ve bağırsakların gazlı olması ve karın ağrısı durumlarında sindirim salgılarını artırır ve gaz söktürücü etkiler yaparak iyileştirici olur.

- Son yapılan araştırma sonuçlarına göre mideyi yatıştırıcı etkileri nedeniyle yolculuklarda kusma refleksini yoker ve rahatlama sağlar.

Zerdeçal,

Bitki Hakkında: Zencefilgiller familyasından; anavatani Doğu Hindistan olan çok yıllık bir bitkidir. Yaprakları sivri uçlu, çiçekleri sarı renktedir. Safranı andıran boyalı bir madde çıkarılır. Baharat olarak kullanılır.

Tibbi Etkileri

Sinirleri uyarır. Vücutta biriken zehirli maddeleri atar. Nekahat devresini kısaltır. Verem gibi hastalıklarda faydalıdır.

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA İLGİLİ VAZİFELER

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GECESİ

(25 Safer 1431 / 9 Şubat 2010 salıyı çarşambaya bağlayan gece)

BİR KABA YAZILIP SUYU İÇİLECEK YEDİ SELAM ÂYETİ

Ibrâhîm ibni Muhammed el-Ensârî (Rahimehullâh)ın, **"Rave'z-zamân"** isimli eserinde naklettiğine göre safer ayının son çarşamba gecesi porselen bir tabağa veya beyaz bir kâğıda selam âyetlerini yazıp suyunu içen kimseye Allâh-u Te'âlâ'nın izniyle o seneki belalardan hiçbir şey isabet etmez. Bunlar da şu âyet-i kerîmelerdir:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ ۝ وَ سَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَ يَوْمَ يَمُوتُ
وَ يَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا ۝ وَ السَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَ يَوْمَ أَمُوتُ وَ يَوْمَ أُبْعَثُ
حَيًّا ۝ سَلَامٌ عَلَيَّ نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ ۝ إِنَّا كَذَلِكْ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ۝
سَلَامٌ عَلَيَّ إِبْرَاهِيمَ كَذَلِكْ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ۝ سَلَامٌ عَلَيَّ مُوسَى
وَ هَارُونَ ۝ إِنَّا كَذَلِكْ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ۝ سَلَامٌ عَلَيَّ إِيَّاسِينَ ۝ إِنَّا كَذَلِكْ
نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ۝ وَ سَلَامٌ عَلَيَّ الْمُرْسَلِينَ ۝ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ
فَادْخُلُوا خَالِدِينَ ۝ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ ۝

Geçmiş büyükler o gece akşamla yatsı arası camide toplanıp yedi peygambere selam ihtivâ eden âyetleri bir kâtime yazdırarak kaplar içine koyar ve suyundan içerlerdi. Daha sonra da evlere hediye olarak gönderirlerdi.

Burada şunu ifade edelim ki; bu yazının safran ve gül suyundan elde edilen mürekkeple yazılması gerekir, zira günümüzün mürekkepleri sağlığa zararlıdır. (Ibrâhîm el-Ensârî, Rave'z-zamân fi fedâilil'eşhûri ve'l-eyyâm, sh:4)

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GECESİ

(25 Safer 1431 / 9 Şubat 2010 salıyı çarşambaya bağlayan gece) OKUNACAKLAR

Safer ayının son çarşamba gecesi, bir de (eski) mart ayının ilk çarşamba gecesi yâni salıyı çarşambaya bağlayan gece akşam namazından sonra bir senelik belâlardan korunmak için okunacak dualar:

On iki kere:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۞ ۲ ۞ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۞ ۳ ۞ مَا لِكَ يَوْمَ الدِّينِ ۞ ۴ ۞
إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ۞ ۵ ۞ اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ۞ ۶ ۞
صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ۞ ۷ ۞

Yüz kere: «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ»

Yüz kere: «بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ»

Yüz kere: «لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ»

Yirmi yedi kere Kadr Sûresi:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ۞ ۱ ۞ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ۞ ۲ ۞
لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ ۞ ۳ ۞ تَنْزِيلُ الْمَلَكَةِ وَالرُّوحِ
فِيهَا يَأْذِنُ رَبِّهِمْ ۞ ۴ ۞ سَلَامٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطْلَعِ الْفَجْرِ ۞ ۵ ۞

Sonunda şu salevât-ı şerîfe okunacak:

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ تَسْلِيمًا.

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GÜNÜ NAMAZI

Şeyh-i Kâmil Ferîdüddîn Şekergenç Hazretlerinin, Hâce Mu'înuddîn (Kuddise Sirruhû)nun evrâdından nakline göre; her sene üç yüz yirmi bin belâ gökten yere nâzil olur, bunların hepsi de safer ayının son çarşambasında vâki olur. Bu yüzden o gün senenin günlerinin en çetin geçen günü olur. O gün her kim dört rekât namaz kılar da her bir rekâtında Fâtiha'dan sonra on yedi kere Kevser Sûresi, beş kere İhlâs Sûresi ve birer kere Felak-Nâs Sûrelerini okur, namaz bittikten sonra da yedi kere istiğfar edip, ellerini kaldırarak aşağıda zikredilen duâyı okursa **Allâh-u Te'âlâ** keremiyle onu o gün yağın bütün belâlardan muhafaza eder ve o günden itibaren bir dahaki senenin tamamına kadar çevresinde hiçbir belâ dolaşmaz. (Muhammed ibn-ü Hatîrûddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:50-52, İbrâhîm el-Ensârî, Rave'z-zamân fî fedâil'l-eşhuri ve'l-eyyâm, sh:4, Muhammed Âbidîn, Tenbîhu'l-kulûbî'n-nâime ale'l-evrâdî'd-dâime, sh:71-72, Mahmud Sâmi, el-Ed'îye ve'l-ezkâr, sh:123-127)

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَلَامٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ

فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

وَسَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ

وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا سَلَامٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي

إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مِنْ اتَّبَعَ الْهُدَى وَالسَّلَامُ عَلَيَّ عِبَادِهِ

الَّذِينَ اصْطَفَى سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبَغِي الْجَاهِلِينَ سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ

رَحِيمٍ سَلَامٌ عَلَيَّ نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ سَلَامٌ عَلَيَّ إِبْرَاهِيمَ سَلَامٌ

عَلَيَّ مُوسَى وَهَارُونَ سَلَامٌ عَلَيَّ إِيَّاسِينَ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ الْمُرْسَلِينَ

سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ سَلَامٌ هِيَ حَتَّى مَطْلَعِ الْفَجْرِ

«اللَّهُمَّ بَارِكْ لَنَا فِي شَهْرِ الصَّفْرِ وَاخْتِمِ لَنَا بِالسَّعَادَةِ وَالظَّفْرِ.»

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَنَبِيِّكَ وَرَسُولِكَ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَ
عَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَبَارِكْ وَسَلِّمْ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ هَذَا الشَّهْرِ وَمِنْ
شَرِّ هَذَا الْيَوْمِ وَمِنْ كُلِّ شِدَّةٍ وَبَلَاءٍ وَبَلِيَّةٍ الَّتِي قَدَّرْتَ فِيهِ يَا ذَهْرُ يَا دَيْهُورُ يَا
دَيْهَارُ يَا كَانَ يَا كَيْنُونُ يَا كَيْنَانُ يَا أَزَلُ يَا أَبَدُ يَا مُبْدِيُ يَا مُعِيدُ يَا ذَا الْجَلَالِ
وَالْإِكْرَامِ يَا ذَا الْعَرْشِ الْمَجِيدِ أَنْتَ تَفْعَلُ مَا تُرِيدُ. اللَّهُمَّ احْرُسْنِي بِعَيْنِكَ
الَّتِي لَا تَنَامُ فِي نَفْسِي وَمَالِي وَأَهْلِي وَأَوْلَادِي وَدِينِي وَدُنْيَايَ الَّتِي ابْتَلَيْتَنِي
بِصُحْبَتِهَا بِحُرْمَةِ الْأَبْرَارِ وَالْأَخْيَارِ بِرَحْمَتِكَ يَا عَزِيزُ يَا غَفَّارُ يَا كَرِيمُ يَا
سِتَّارُ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. اللَّهُمَّ يَا شَدِيدَ الْقُوَى يَا شَدِيدَ الْمِحَالِ يَا
عَزِيزُ يَا كَرِيمُ يَا كَبِيرُ يَا مُتَعَالٍ، ذَلَّلْتَ بِعِزَّتِكَ جَمِيعَ خَلْقِكَ، اكْفِنِي وَاكْفِنِي
عَنْ جَمِيعِ خَلْقِكَ يَا مُحْسِنُ يَا مُجَمِّلُ يَا مُتَفَضِّلُ يَا مُنْعِمُ يَا مُكْرِمُ يَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا
أَنْتَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. اللَّهُمَّ يَا لَطِيفَ لَطْفَتِ بِخَلْقِ السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ، أَلْطَفَ بِنَا فِي قَضَائِكَ وَعَافِنَا مِنْ بَلَائِكَ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِكَ
بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا
بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ. اللَّهُمَّ بِسِرِّ الْحَسَنِ وَأَخِيهِ وَجَدِّهِ وَأَبِيهِ وَأُمِّهِ وَبَنِيهِ، اكْفِنِي
شَرَّ هَذَا الْيَوْمِ وَمَا يَنْزِلُ فِيهِ يَا كَافِيَ الْمُهِمَّاتِ يَا دَافِعَ الْبَلِيَّاتِ، فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ
وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ.»

BU DUANIN AKABİNDE ON BİR DEFA OKUNACAK SALÂT-I MÜNCİYE

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلَاةً تُنَجِّنَا بِهَا مِنْ جَمِيعِ الْأَهْوَالِ
وَالْأُفَاتِ، وَتَقْضِي لَنَا بِهَا جَمِيعَ الْحَاجَاتِ، وَتُطَهِّرُنَا بِهَا مِنْ جَمِيعِ
السَّيِّئَاتِ، وَتَرْفَعُنَا بِهَا أَعْلَى الدَّرَجَاتِ، وَتُبَلِّغُنَا بِهَا أَقْصَى الْغَايَاتِ، مِنْ
جَمِيعِ الْخَيْرَاتِ فِي الْحَيَاةِ وَبَعْدَ الْمَمَاتِ، إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

İmâm-ı Semhûdî (Rahimehullâh), "**Cevâhiru'l-ıkdeyn fi fazli'ş-şerafeyn**" isimli eserinde

"Tâun (ve veba gibi salgın hastalıklardan kurtulmak isteyen bu salâtı çok okusun."

Her kim karşılaştığı mühim bir hadisede bu salâtı bin kere okursa, **Allâh-u Te'âlâ** ondan sıkıntısını kaldırır. **Melevî** (Rahimehullâh)'ın beyanına göre; beşyüz kere okuyan inşâallâh muradına (özellikle zengin olma isteğine) erer.

Nebhânî (Rahimehullâh)'ın "**Hazînetü'l-esrâr**" sahibi **Seyyid Muhammed Hakkı Efendi**'den nakli vechile; bu salâtı okurken "Al" lafzını eklemek daha faziletlidir.

Çünkü hadîs-i şerifte salât-ü selâm okurken tamîm yapılarak Ehli Beytin de katılması teşvik edilmiştir.

Şeyh-i Ekber Muhyiddîn ibni Arabî (Kuddise Sirruhû) da bu sığayı "Âl" lafzıyla birlikte zikretmiş ve:

"Bu salât Arş hazinelerinden bir hazinedir, gece ortasında dünyevî ve uhrevî her hangi bir hacet için bunu bin defa okuyanın Allâh-u **Te'âlâ** dileğini yerine getirir.

Bu salât, kabule vesile olma hususunda gözleri kapan şimşekten daha süratlidir, büyük bir iksirdir ve çok değerli bir tiryaktır. Bu yüzden ehli olmayanlardan gizlenmesi lazımdır."

İbnü'l-Fâkihânî, Mûsâ ed-Darîr (Rahimehumallâh)'ın şöyle anlattığını nakletmiştir:

"Bir kere denizde çok az kimsenin kurtulabileceği bir fırtınaya rastladım. İnsanlar feryat etmeye başlayınca bana bir geçinlik geldi. O anda

Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'i gördüm ki bana:

"**Gemidekilere söyle de bin defa şu salâtı okusunlar**" buyuruyordu. Hemen bu zuhuratımı gemi halkına anlattım. Henüz üç yüz kere okumuştuk ki **Allâh-u Te'âlâ** fırtınayı açtı."

(es-Sâvî, el-Esrâru'r-Rabbâniyye, sh:43; Yûsuf-u Nebhânî, Efdalü 's-salevât alâ Seyyidi's-sâdât, Salât no:26, sh:53-54)

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBASINDA TEKRARLANMASINDA

HAYIR OLAN BİR DUA

«يَا دَافِعَ الْبَلَايَا اِدْفَعْ عَنَّا الْبَلَايَا فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ»

إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

Bu dua 11, 33, 100, 311 gibi mübarek sayılarda tekrarlanabilir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ الْمَلِكُ
 الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيَّمِنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ الْخَالِقُ الْبَارِيُّ
 الْمُصَوِّرُ الْغَفَّارُ الْقَهَّارُ الْوَهَّابُ الرَّزَّاقُ الْفَتَّاحُ الْعَلِيمُ الْقَابِضُ الْبَاسِطُ الْخَافِضُ
 الرَّافِعُ الْمُعِزُّ الْمُدِلُّ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ الْحَكَمُ الْعَدْلُ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ الْحَلِيمُ
 الْعَظِيمُ الْغَفُورُ الشَّكُورُ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ الْحَفِيفُ الْمُقِيتُ الْحَسِيبُ الْجَلِيلُ
 الْكَرِيمُ الرَّقِيبُ الْمُجِيبُ الْوَاسِعُ الْحَكِيمُ الْوَدُودُ الْمَجِيدُ الْبَاعِثُ الشَّهِيدُ
 الْحَقُّ الْوَكِيلُ الْقَوِيُّ الْمَتِينُ الْوَلِيُّ الْحَمِيدُ الْمُحْصِي الْمُبْدِي الْمُعِيدُ الْمُخَيِّ
 الْمُمِيتُ الْحَيُّ الْقَيُّومُ الْوَاجِدُ الْمَاجِدُ الْوَاحِدُ الصَّمَدُ الْقَادِرُ الْمُقْتَدِرُ الْمُقَدِّمُ
 الْمُؤَخِّرُ الْأَوَّلُ الْآخِرُ الظَّاهِرُ الْبَاطِنُ الْوَالِي الْمَتَعَالِي الْبَرُّ التَّوَّابُ الْمُنتَقِمُ
 الْعَفُورُ الرَّءُوفُ مَالِكُ الْمَلِكِ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ الْمُقْسِطُ الْجَامِعُ الْغَنِيُّ الْمَغْنِي
 الْمَانِعُ الضَّارُّ النَّافِعُ النُّورُ الْهَادِي الْبَدِيعُ الْبَاقِي الْوَارِثُ الرَّشِيدُ الصَّبُورُ.

Esmâ-i Hüsnâyî Okumanın Bâzı Havâssı

1) İş bu esmâ-i hüsnâyî her gün sabah namazını müteâkiben okuyan kimse dünya ve âhirette azîz olur, kabir azabından, cehenneme girmekten mahfuz olur ve cennete dâhil olur.

2) Her hangi bir hayırlı maksadına ve hâcetine ulaşmak niyetiyle gecenin (özelikle cuma gecesinin) son üçte birinde esmâ-i hüsnâyî kırk bir defa okuyup, akabinde Allâh-u Te'âlâ'nın dergahına arzuhalde bulunursa biiznillâhi Te'âlâ murâdına nâil olur.

3) Her gün sabah namazını müteâkiben esmâ-i hüsnâyî okuyan kişi o gün akşama kadar, akşam namazından sonra okuyan da o gece sabaha kadar şeytandan ve bilcümle kaza ve belâdan emin ve mahfuz olur. (Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzû'l-esrâr fi'l-havâssı ve'l-ezkâr, 1/28-29)

İKİNCİ İSM-İ ŞERİF «الرَّحْمَنُ» İSM-İ CELİLİ

Şeyh Zerrûk (*Rahimehullâh*)ın beyanına göre «الرَّحْمَنُ» ism-i şerîfi: “**De ki, Allâh diye dua edin ya da Rahman diye dua edin**” (*İsrâ Sûresi:110*) âyet-i kerîmesinde İsm-i Celâle mükârin olarak zikredilmiştir. Bu ism-i şerifte yaratıkları yoktan var etme anlamında hakikatini **Allâh-u Te‘âlâ**’dan başka kimsenin anlayamayacağı husûsî bir rahmet mânâsı bulunduğu için Lafza-i Celâl gibi o da **Allâh-u Te‘âlâ**’ya mahsustur. Bundan dolayı: “**Rahman Arş’a istiva etti**” (*Tahâ Sûresi:5*) âyet-i kerîmesinde de istivâiyet mânâsı «الرَّحْمَنُ» ismine tahsis edilmiştir.

İbni Atâillâh (*Radiyallâhu Anh*): “Ey o **Allâh** ki rahmâniyetiyle Arş’a istivâ etmiş, böylece âlemler Arş’ın içerisinde kaybolduğu gibi Arş da rahmâniyet sıfatı içerisinde kaybolmuştur. Eserler eserlerle mahvolmuştur” sözüyle bu mânâyâ işaret etmiştir. Yani **Allâh-u Te‘âlâ** bütün âlemleri Arş içerisinde sahraya atılmış bir halka gibi kaybetmiş, bütün âlemleri kuşatan Arş’ı da **Allâh-u Te‘âlâ**’nın isimlerinin mânâları ve sıfatlarının eserleri olan nûrânî feleklerin kuşatmasıyla silik hale getirmiştir.

Yine böylece: “**Rabbin** (kulları) **rahmet için halketmiştir**” (*Hûd Sûresi:119*) âyet-i kerîmesinden anlaşıldığı üzere **Allâh-u Te‘âlâ**’nın, kâinatı yaratmasının hikmeti «الرَّحْمَنُ» isminin zuhûrudur.

Bu ism-i şerîf hakkındaki bütün ilim ve mârifetler rahmet sıfatına dâhildir. Dolayısıyla bu ism-i şerîf ile alâka kurmak; ünsiyet, ümit ve naz hallerini iktiza eder. Bütün sıfatların sırrı da bu ism-i şerifte toplanmıştır. Bu ism-i şerîfin mânâsı ile **Allâh-u Te‘âlâ**’ya yaklaşmak üç sıfatı takınmakla olur ki birincisi; **Allâh-u Te‘âlâ**’nın rahmetinin mevcûdattaki tezâhürünü tefekkür ederek rahmet-i ilâhiyenin genişliğine nazar etmektir ki bu, imanı güçlendirecek bir tefekkürdür. İkincisi: “**Rabbiniz Zatı hakkında rahmet** (sıfatını) **yazmıştır ki içinizden her kim cehâlet ile bir kötülük yapar da, ardından tevbe ve islahta bulunursa şüphesiz ki O Gafûr ve Rahîmdir**” (*En‘am Sûresi:54*) âyet-i kerîmesini düşünerek tevbe ve inâbe gibi esbâba tevessül etmek sûretiyle **Allâh-u Te‘âlâ**’nın rahmetinin kendisi üzerine yağmasını istihâm etmektir. Üçüncüsü ise bütün yaratıklara rahmet nazarıyla bakmaktır.

Meşâyıhtan biri bu mânâyı şu iki beytinde ifade etmiştir:

“Yavrucuğum! Bütün yaratıklara merhamet et,
Onlara lütuf ve şefkat gözüyle nazar et.
Büyüklerine tazim et, küçüklerine şefkat et,
Her yaratıkta yaratınının hakkına riâyet et.”

İmâm-ı Şebrâvî (*Rahimehullâh*)ın beyanı vech ile «الرَّحْمَنُ» dünyada günahları örten, «الرَّحِيمُ» ise âhirette mağfiret edendir. **Abdullah ibni Mübârek** (*Radiyallâhu Anh*)a göre «الرَّحْمَنُ» istendiğinde veren, «الرَّحِيمُ» ise istenmediğinde kızandır. Bir kavle göre «الرَّحْمَنُ» ateşten kurtaran, «الرَّحِيمُ» ise cennete girdirendir. Diğer bir görüşe göre ise «الرَّحْمَنُ» sıkıntıları gideren «الرَّحِيمُ» ise kalpleri nurlandırandır.

Eğer birisi çıkar da: “**Allâh-u Te‘âlâ** Rahman olduğuna göre hangi derde mübtela olanı görse mutlaka iyileştirmesi gerekir, halbuki böyle yapmamaktadır, nitekim dünyanın dertlilerle dolu olduğu müşahede edilmektedir” diyecek olursa, buna şöyle cevap verilir: “**Allâh-u Te‘âlâ**’nın herkesin derdini gidermemesi onlara acımadığından değil bilakis tam manasıyla acıdığındandır. Nitekim azıcık bir acı birçok faydaya sebep olacaksa o şer olmaz, bilakis hayır olur. Kan aldırması gereken küçük bir çocuk ağladığı zaman annesi acıyarak engel olmaya çalışır, akıllı hareket eden baba ise zorla da olsa çocuğundan kan aldırır. Câhil de anneyi daha merhametli sanır. Oysa annesi çocuğun dost suretinde görünen düşmanı durumunda olur.

İşte böylece **Allâh-u Te‘âlâ** günahları fazla, ibadetleri ise az olan kimseleri kazandırmak için ya da ameliyle yüksek derecelere ulaşamayacak kulları o mertebelere kavuşturmak için onlara bazı sıkıntılar verir ama âhirette işin sırrı meydana çıkınca o kişiler dünyada daha fazla dert çekmiş olmayı temenni eder. Hâsılı kelim; varlık âleminde bulunan her şerrin zımında öyle büyük bir hayır vardır ki, o şer kaldırılacak olsa içinde barındırdığı hayır bâtil olacağı gibi, görünen şerden daha büyük bir şer de ortaya çıkar. Nitekim kangren olan bir elin kesilmesi zâhirde şer görünse de zımında büyük hâyırlar barındırmaktadır. Çünkü bu sayede bütün beden kurtulmaktadır. (*İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhî'l-hüsnâ, sh:27, Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l-İzzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhî'l-hüsnâ, sh:7*)

«الرَّحْمَنُ» ISM-I CELİLİNİN HAVÂSSİ

- 1) Unutkanlığın giderilmesi, kalp katılığının yumuşatılması ve dünya işlerinde yardım alınması için «يَا رَحْمَنُ» ismi şerîfi yüz kere zikredilir.
- 2) Sıkıntının ve zahmetin giderilmesi için «يَا رَحْمَنُ» diye seslice nida edilir.
- 3) Çok unutkan olan kişi farz namazların akabinde on kere «اللَّهُ الرَّحْمَنُ» diye zikreder. Sonra **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) ve Ehli Beyt'ine bir Fatiha hediye eder. Böylece dünyada bize merhamet buyuran **Allâh-u Te'âlâ** duasını kabul eder, artık o kul inşâallâh bildiğini unutmaz, duyduğunu ezberler. Ameller Tevfik ilemdir, tevfik ise **Allâh**'tandır.
- 4) «الرَّحْمَنُ» ismi şerîfini zikretmeye devam eden kişi her kim olursa olsun, dünya ve âhirette **Allâh-u Zülcelâl**'in lütfuna mazhar olur.
- 5) «الرَّحْمَنُ» ismi şerîfini ay boğa burcundayken bir kap içine safranla yazıp yağmur suyuyla bozarak kalbinde katılık ve bedbahtlık olan birine içirirlerse biiznillâhi Te'âlâ o bedbahtlık hali kaybolur.
- 6) «الرَّحْمَنُ» ismi şerîfinin şu vefkini;

ن	م	ح	ر
۱۷۹	۲۹	۳۹	۵۱
۵۰	۲۸	۲۰۲	۱۰
۱۱	۲۰۱	۴۹	۳۷

(cuma gecesi gibi) uygun bir saatte bir kâğıda yazıp, suyun içine koyarak ateşli sıtmaya mübtelâ olmuş birine o sudan içirirlerse biiznillâhi Te'âlâ o halden ayrılır.

7) Bu vefk-i şerîfi muvâfık bir saatte yazıp üzerinde taşıyan kimseyi görenler sever ve bu vefki taşıyanlara ardı ardına nimetler gelir.

8) Cuma günü ikindi namazından sonra kibleye müteveccih şekilde oturup, güneş batıncaya kadar «يَا اللَّهُ يَا رَحْمَنُ» zikriyle meşgul olan ve güneş battıktan sonra **Cenâb-ı Hakk**'tan murâdını isteyen kişiye **Allâh-u Te'âlâ** ne muradı varsa ihsan eder. Üstâdımız Hacı **Mahmud Efendi** Hazretleri'nin üstâdı Hacı **Ali Haydar Efendi** Hazretleri bu zikri ihvânına tâlim eder, kendisi de bununla amel ederdi.

9) İnsanlar arasında makbul ve muhterem olmak ve herkesten rahmet ve şefkat görmek isteyen kimse, temiz ve kalabalıktan uzak bir yerde kibleye karşı oturup 309 defa «يَا رَحْمَنُ» zikriyle meşgul olduktan sonra 11 defa şu duayı okur:

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، إِلَهِي رَحْمَتُكَ وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ لَا
إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، قَدَّرْتَ الْأَشْيَاءَ وَأَحْكَمْتَهَا بِحِكْمَتِكَ
وَرَحِمْتَ الْعِبَادَ بِرَحْمَةِ الْعُمُومِ وَرَحْمَةِ الْخُصُوصِ، سُبْحَانَكَ أَنْتَ
اللَّهُ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ إِحَاطَةَ سِرِّ إِمْدَادِيَّةِ مُلْكِكَ إِحَاطَةَ أَبَدِيَّةٍ وَأَحَدِيَّةٍ
أَسْأَلُكَ وَأَتَوَسَّلُ إِلَيْكَ بِأَسْمَائِكَ الْحُسْنَى أَنْ تُشْهَدَنِي حَقَائِقَ الْأَشْيَاءِ
وَأَنْ تُوفِّقَنِي لِحِفْظِهَا وَأَنْتَ الْحَنَّانُ الْمَنَّانُ الرَّحْمَنُ عَلَيْنَا فِي الْأَزَلِ
وَالْأَبَدِ بِالْكَشْفِ عَنِ سِرِّ النَّفْسِ وَالْجِسْمِ وَحَقِيقَتِهَا يَا اللَّهُ يَا اللَّهُ يَا
اللَّهُ يَا مَالِكَ يَوْمَ الدِّينِ سَخِّرْ لِي خَادِمَ هَذَا الْإِسْمِ الشَّرِيفِ وَمُدَّنِي
بِرَقِيقَةٍ مِنْ رَقَائِقِكَ لِأَحْظِي بِهَا بَيْنَ أَبْنَاءِ جِنْسِي يَا اللَّهُ يَا رَحْمَنُ.»

Ardından da geride yazılı vefk-i şerîfi misk ve safran ile temiz bir kâğıt üzerine yazıp ud ağacı, anber ve günlük gibi güzel kokulu bir şeyle o kâğıdı kokular ve bir muşambaya sarıp üzerinde taşırrsa bu ism-i celîlîn acâyip tesirlerini görür.

10) «الرَّحْمَنُ» ism-i şerîfinin hâssası, zâkirinden ve hâmilinden (kendisini zikreden ve taşıyandan) istenmedik işleri uzaklaştırmaktır. Her kim her namazın ardından bu ism-i şerîfi yüz kere zikreirse kalbinden gaflet ve unutkanlık uzaklaşır. (Yûsuf ibni lbrâhîm, Kazâu'l-hâcât, sh:18-19, Abdülazîz Ahmed Balûğün, Duâu'l-ğâyeti'l-maksûdeti'l-kübrâ, sh:105, Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-esrâr fî'l-havâssı ve'l-ezkâr, 1/47-48, İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhî'l-Hüsnâ, sh:27)

ERBA'İN-İ İDRİSİYYE

(İDRİS (Aleyhisselâm)A ÖĞRETİLEN KIRK İSM-İ ŞERİF)

Ali ibni Ebî Tâlib (Kerremallâhu Vechehu) şöyle anlatmıştır: “Hicretin ikinci senesi ramazan ayının ikinci gününde eshabtan bir cemaat arasında **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)le beraber Uhud Dağı'nın eteğinde bulunuyorken **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ayağa kalkarak insanlara vaaz etti. Daha sonra: “**Cibrîl** (Aleyhisselâm) bana indirdikleri arasında mele-i âlâdan (yüksek melek cemaatinden) bir dua indirdi ki ona 'el-Esmâ-ü'l-erba'ün (kırk isim)' denilir. O bana: 'Bu isimler senden önce hiçbir peygambere verilmedi ancak yedi nebîye verildi ki onlar da Âdem, İdris, Nûh, Eyûb, Yûnus, Cîrcîs ve Mûsâ (Aleyhimüs's-salâtü vesselâm)dır. İşte bu isimlerin bereketiyle Allâh onları içine düştükleri ve mübtelâ kıldıkları belâlardan kurtardı. Senin ümmetinden her kim bu isimlerle duada bulunursa bu isimler bereketine muradına nâil olur, üzerine bereketler yağar, kendisine güçlü bir yardım, pek yakın ve âşikâr bir fetih nasip olur. Bu esmâ-i ilâhiyenin nurlarıyla amel defterleri ve kendisinin her cânibi nurlanır, hayırların kapıları kendisine açılır, kalpler ona meyleder, perçemler ona boyun eğer, yakın uzak, itaatkâr ve âsî herkes ona itaat eder' dedi” diye anlattı.

Bu isimleri zikre devam eden kişi aslî ve ferî bütün âlemlerde tasarruf sâhibi olur, ifrat ve cem makamlarında sığınak olur, mülk ve melekût âlemlerinin birçok maslahatlarına nâzir ve âlemi lâhûtun birçok gizli sırlarına vâkîf olur. Bu kişiye lütfedilecek daha birçok havas vardır ki bunlar sayılamayacak kadar çoktur.

işin gerçeğine bakılacak olursa bu mukaddes ve mutahhar isimlerin havâssına nisbeten bu yazılanlar pek az bir şey sayılır. Lâkin bütün bunlar insanın zâhir ve bâtınının son derece temiz olmasına, inancının güzel olmasına, niyetinin düzgün olmasına, iç âleminin mübârek olmasına ve şerâtin kurallarına riâyetkâr olunmasına bağlıdır. Gerçekten de edep ve talep makâmında bulunan samîmi müritlerden bir kısmının bu ismi şeriflere devam ederek acâyip hallere muttalî oldukları ve akılları hayrete düşecek mârifetlere vâkîf buldukları müşâhede edilmiştir. Fakat aynı mesayiye harcadıkları halde **Allâh-u Te'âlâ**'nın şartlarına ve edeplerine riâyet etmedikleri için mahrum olanlar da görülmüştür.

Allâh-u Te'âlâ'dan dileriz ki bizleri istikamet makamında sâbit bulunmaya muvaffak eylesin ve bu mukaddes isimlerin berekâtıyla bizi kerâmet yurduna vâris olanlardan eylesin. Bunu

yapmaya Kâdir olan ancak O'dur ve en doğru yola sâlik olup mukaddes makamlara yükselebilmeye fazl-u keremiyle muvaffak kılabilecek olan da ancak O'dur.

Hasen-i Basrî (Radyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “**Allâh-u Tebârake ve Te'âlâ İdris** (Aleyhisselâm)ı kavmine gönderdiği zaman onlar arasında sihir çok yaygındı, kendisi onlarla baş edemedi. Nihayet **Allâh-u Tebârake ve Te'âlâ** ona bu isimleri tâlim buyurdu. Sonra **Allâh-u Te'âlâ** ona: “Bu isimleri kavmine açıkça okuma ki, öğrenip de Bana onlarla dua edemesinler, sen bu isimleri kendi içinde gizlice oku” diye vahyetti. O günden sonra **İdris** (Aleyhisselâm) bunlarla dua ettiğinde hemen kabul görürdü. Yine bunlarla dua etti de **Allâh-u Te'âlâ** onu yüksek makama kaldırdı.

Sonra **Allâh-u Te'âlâ** bu esmâ-i şerîfeyi **Mûsâ** (Aleyhisselâm)a öğretti, kendisi bu isimlerle dua ettiği vakit, ona ne sihir ne de zehir işlemezdi. En sonunda **Allâh-u Azze ve Celle** bu mübârek isimleri **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e tâlim etti. O da bu duaları yaptığında icâbete erişirdi. Ehzab Gazvesi'nde (Hendek Muhârebesi'nde) de bunlarla dua etti. (Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâ'i'l-erba'în, Yazma Nûsha, Beyazıd Devlet, no:1256)

«يَا إِلَهَ الْأَلِهَةِ الرَّفِيعَ جَلَالَهُ يَا إِلَهَ.»

“Ey Celâli Yüce Olan, ilahlar İlâhı! Ey İlâh!”

BU İSM-İ ŞERİFİN BÂZİ HAVÂSSİ

1) Bu ism-i şerîfin genel hâssası şunlardır:

- Mahlûkatı teshir (itaatkâr kılmak).
- Geçim darlığını savuşturmak.
- Haşmet ve yüce makam izhar etmek.
- Dünyevî ve dînî isteklere nâiliyet.
- Allâh-u Te'âlâ**'nın Zât'ına âit kemâl-i mârifet.
- Sürekli kalacak olan saltanat ve azamet.
- Kendisine dua edilen Zat'tan en büyük hazzı elde etmek.

2) Bir işin başında âmir konumunda olup da insanlar arasında hürmeti ve menzilesi bulunmayan bir kişi, bulunduğu vazifede saygınlığı ve heybeti olsun istiyorsa, bu ism-i şerîfi sabah namazının sünnetiyle farzı arasında 15 kere okur. İşte o zaman **Allâh-u Te'âlâ** kendisine heybet ve vakar ihsan eder, mülkü genişler ve hürmeti kuvvetlenir.

3) Çok mal sâhibi olmak isteyen kişi her gün yatsı namazından sonra doğu cihetine yönelip bu ism-i şerîfi 1000 kere okursa **Allâh-u Te'âlâ** ona bu ism-i şerîfin bereketiyle mâli cezîl ve rızk-ı kesîr ihsan eder.

Süleyman ibni Dâvûd (Aleyhisselâm): “Ey Rabbim, beni bağışla ve bana benden sonra kimseye lâik olmayacak bir mülk bağışla” (Sad Sûresi:35) diye dua ettiği zaman bu ism-i şerîf kendisine indirildi. **Allâh-u Te'âlâ Süleyman** (Aleyhisselâm)a insanları, cinleri ve şeytanları bu ism-i şerîfin bereketiyle müsahhar kıldı.

4) Bu ism-i şerîfin hâssalarından biri de şudur; **Allâh-u Te'âlâ** beş vakit namazın akabinde bu ism-i şerîfi 15 kere okuyanın yüzünü nurlandırır, kendisine heybet ve vakar ilkâ eder.

5) Bu ism-i şerîfi küçük bir kâğıt parçasına yazıp bir mum içerisine koyarak dilinin altına yerleştiren kişi kiminle konuşursa **Allâh-u Te'âlâ** o kişinin dilini bağlar, o kişiye karşı hiçbir kötü kelam sarfedemez, bu fiili yapan kişi, karşısındakinin nazarında ne kadar kötü kabul edilse de o kişi ona ancak hayır söyleyebilir.

6) Bu ism-i şerîfi yeşil bir hurma yaprağı üzerine mürekkeple yazıp sarığının içerisine koyan kişiye **Allâh-u Te'âlâ** makbûliyet nasip eder ve bu ism-i şerîfin bereketiyle düşmanlarına karşı ona yardım eder.

7) Bu ism-i şerîfi çok zikreden kişi canı, malı ve ailesi hakkında güvencede olur, asla bir kötülük görmez ve kendisini gören her kişi ondan çekinir. Çünkü bu, celâlf bir isimdir bu yüzden kâmil insanlar bunu istîmal etmelidir, zira kendisinde daha önce fark etmediği yeni haller müşâhede edecektir. Bu yüzden takvâya (haramlardan sakınmaya) çok riâyet etmelidir.

8) Bir kişi insanlar nezdinde zelil, fakir, hakir bir durumda ise, bu ism-i şerifi yirmi gün her gün 80 kere ya da yirmi sekiz gün her gün 28 kere okur da üzerine üflerse ve bu kıraatı gizli yapıp halini kimseye fark ettirmese bu müddet bittiğinde **Allâh-u Te'âlâ** rızkını genişletir, onu en bol hayat içerisinde yaşatır. Eğer kişi bu kıraata vird üzere ömrü boyunca devam ederse, bu ism-i şerifin hüddâmı olan ervah kendisine görünerek, ona hazineleri veya geçim yollarını gösterirler, böylece kendisi için cemî mahlûkat nazarında kabul hâsil olur.

9) Bir şahsın kalp gözü kör olmuş ise bu ism-i şerifi تنها bir yerde hâlis bir niyetle tam bir temizlik üzere **Allâh-u Te'âlâ**'ya teveccüh (yöneliş) içerisinde otuz gün 29 kere, diğer bir rivâyete göre her namazın akabinde 70 kere okursa **Allâh-u Te'âlâ** onun kalbini nurlandırır ve fazl-u keremiyle körlüğünü giderir.

10) Bu ism-i şerifi kıraata devam eden kişiye manevî kapılar açılır, insanların içlerinde olan niyetlere vâkif olur ve bilmediği (geçmiş) hâdiselerden haber vermeye başlar. Geride zikredilen âdet üzere halvete girip bu ism-i şerifi okuyan kişi maksûduna nâil olur.

11) Bu ism-i şerifi kırk gün boyunca her gün 15.000 kere okuyan kişiye **Allâh-u Te'âlâ** beldesinin halkının tümünü musahhar kılar, onu onlara muhtaç etmez.

12) Malı olmadığı için geçimi dar olan ya da insanlar katında hakir ve itibarsız bulunan kişi bu ism-i şerifi yirmi gün boyunca her gün sabah namazından sonra (bir rivayet gün içerisinde) 15 kere okur da, üzerine üflerse, her namazın ardında da 15 kere okumayı vird edinirse, bu kişi zengin ve aziz olur, insanlar katında hürmet kazanır. Ondandır da bir daha fakir olmaz ve biiznillâhi Te'âlâ göğsü de, kalbi de daralmaz. Lâkin okuyan kişinin yakînî iman makâmında kalbi kuvvetli ve imanı güçlü biri olması lazımdır ki muradına erişebilsin.

13) Yüksek makam sâhiplerinden biri, derecesinin olduğundan daha yukarı olmasını; zamanındaki tüm gözde insanların ve eşrâfın, kendisinin etrafında dolaşmasını, kendisinden ayrılmamalarını, emirlerini tutup, inad ve kibirleri yüzünden onun hükmünden çıkamamalarını, kalben ve bedenen onu sevmelerini istiyorsa, bu ism-i şerifi on yedi gün boyunca her gün 17.000 kere, bir rivâyete göre ise 1000 kere okursa, bu kişi aynı zamanda makam, mevkî, itibar ve kesret-i emvâl (mal çokluğu) talep ediyorsa **Allâh-u Te'âlâ** onun dünyevî ve uhrevî bütün isteklerini yerine getirir. Aynı zamanda kendisine sonsuz şeref ve dâimî saadet ihsan edilir. Ama bu kişi ilm-i hakîkî ve meârif-i yakîniyye hususundaki mânevi derecelere ve âlf makamlara tâlip biri ise o zaman da mükemmel mânâda hakikate ulaşır, diğer tarikat sâliklerinin reisi olur. Tabî ki bütün bunlar takvaya âzamî derecede riâyet sayesinde hâsil olur.

14) Bu ism-i şerifi her gün 20 kere okuyanın **Allâh-u Te'âlâ** rızkını genişletir.

15) Bu ismi yirmi gün boyunca her gün 18 defa okuyanın eli bollaşır, insanlar indinde sevimlilik kazanır, artık onu her gören sevmeye başlar ve fakirlik ondan uzaklaşır. Lâkin muradına ermek için niyeti, azmi ve inancı kuvvetli olmalıdır. (Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnûsî, er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâi'l-Hdrîsiyyeti's-Sühreverdiyye, sh:8-9, Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:205, Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâi'l-erba'in, Yazma Nûsha, Ayasofya, no:377, Ayasofya, no:3358, Yazma Bağışlar, no:2773)